PENTRU APOSTOLI...

el nu era decât un învățăcel. Pentru Iisus însă, el era cel de-al treisprezecelea apostol.

UN MANUSCRIS...

ascunde un mesaj care ar putea zdruncina Biserica din temelii și care este cheia unor bogății inimaginabile.

DOMINATĂ DE LĂCOMIE...

lumea întreagă este pregătită chiar să ucidă pentru a afla secretul.

DOI OAMENI...

pornesc într-o cursă contra cronometru pentru dezlegarea misterului.

OMENIREA VA FI CONDAMNATĂ LA PIEIRE...

dacă al doilea manuscris nu va fi găsit.

LEI 19,90

ISBN 978-973-143-036-2

www.nemira.ro

colecția SUSPANS

UN THRILLER ISTORIC, O CONSPIRAȚIE MONDIALĂ

RICHARD & RACHAEL HELLER

AL 13-LEA APOSTOL

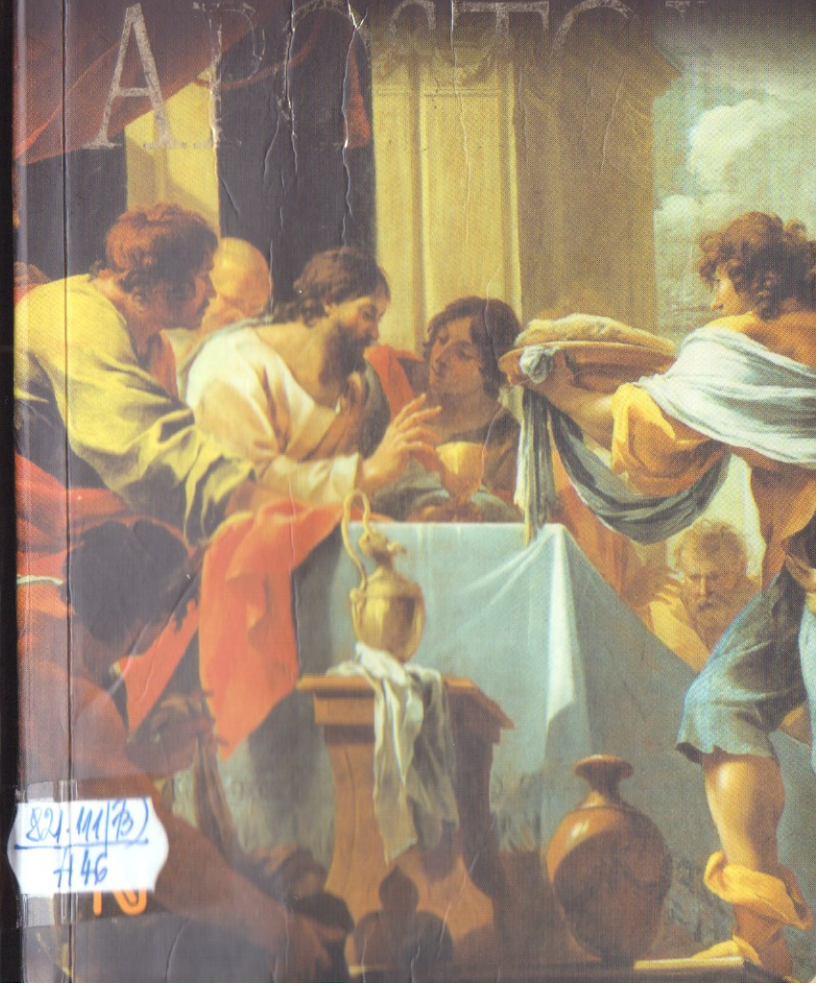

821.111(73)
7146

821.111(73)
H46

RICHARD & RACHAEL HELLER

AL 13-LEA APOSTOL

Traducere din limba engleză
MELISA MUGUR

NEMIRA

RICHARD și RACHAEL HELLER, doctori în filozofie, sunt profesori la Școala de Medicină Muntele Sinai din New York și la Departamentul de Științe Biomedicale al Universității din New York. Sunt autorii bestsellerului *The Carbohydrate Addict's Diet* și a multor articole și lucrări științifice. *Al 13-lea apostol* este prima lor operă de ficțiune, scrisă în bogata tradiție a thrillerului religios.

821.111(73)
H 46

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: Simon VOUET, *Ultima cena,* detaliu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HELLER, RICHARD
Al 13-lea apostol / Richard & Rachael Heller;
trad.: Melisa Mugur
București, Nemira & Co, 2007
ISBN 978-973-143-036-2

I. Heller, Rachael
II. Mugur, Melisa (trad.)

821.111-31=135.1

Richard and Rachael Heller
THE 13th APOSTLE
© 2007 by Richard F. Heller and Rachael F. Heller
© Editura Nemira & Co, 2007

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Emanuel BOTEZATU

Tiparul executat de Alföldi Nyomda Rt.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-973-143-036-2

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

c765175

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
"I.N. ROMAN"
CONSTANȚA

– Tu chiar nu ai încredere în oameni, nu-i așa? îl întrebă ea.

– Nu, când alerg ca să țin pasul cu o femeie înarmată, care mi-a luat celularul și mă pune să dau telefon la un muzeu renumit în toată lumea și să anunț că s-a pus o bombă în el, iar acum îmi cere cardul de credit fără nici o explicație. Nu, nu am încredere în oameni.

Femeia se opri și se întoarse ca să-l privească în ochi.

– Ascultă ce-ți spun acum pentru că n-am de gând să repet. Nu-i vorba de-un joc de copii. Acum avem de-a face cu adulți. Miza e mult mai mare decât îți poți imagina. Nu vorbesc numai de perechea manuscrisului din peștera de la Qumran. Probabil că ne aflăm în fața unui lucru mult mai important decât relatarea directă a vieții și morții lui Iisus.

Cuvintele ei ar fi fost de ajuns să-l convingă de seriozitatea situației, dar privirea ei îl ajută s-o înțeleagă mai bine.

– Probabil că oamenii ăștia au mai ucis de trei ori până acum, de patru ori, dacă o pui la socoteală și pe soția lui Ludlow, Sarah, și asta când încă nu știau ce scrie în jurnal despre pergament. Imaginează-ți ce vor face când vor afla ce știm noi.

Iată ce scrie într-unul din cele mai sfinte texte:

În fiecare generație se nasc treizeci și șase de sufletele drepte care, prin simplul fapt că există, asigură continuitatea lumii.

Conform făgăduinței făcute lui Abraham, Dumnezeu va coborî pe pământ o dată la fiecare mileniu, ca să-i aleagă dintre cei mulți pe cei drepți.

Dacă nu ar exista acești tzaddikim[1]*, aceste sufletele drepte, care aplică judecata lui Dumnezeu, omenirea s-ar afla cu siguranță într-un mare pericol.*

Tzaddikim *nu știu unul de existența celuilalt, nici nu sunt conștienți de propria lor importanță. Inocenți, ei nu vor afla niciodată despre consecințele vitale ale gândurilor, credinței și faptelor lor. Cu excepția unuia singur.*

Numai lui i se comunică cine este, căci el trebuie să îndeplinească cea mai sfântă dintre îndatoriri.

[1] *Tzaddik* (pl. *tzaddikim)* înseamnă „cel drept" în limba ebraică (n. tr.).

PROLOG

Cu șase luni în urmă, în Londra

Profesorul Arnold Ludlow deschise jurnalul străvechi. Mirosul jilav îl umplu de încântare. Avea în față manuscrisul pe care-l căuta de patruzeci de ani, a cărui existență era susținută de câteva referințe obscure și zvonuri nefondate. Dar el nu-și pierduse încrederea. Acum îl ținea în mână și traducea, din latină, cuvintele unei persoane moarte cu multă vreme în urmă.

Curtea mănăstirii Weymouth,
1 mai 1097

Nu era nici un stâlp de care călugării să lege prizonierul, așa că abatele John dădu ordin ca ereticul să fie legat de ulmul cel mare. Copacul era pe jumătate putrezit, pentru că fusese lovit de fulger primăvara trecută. Jumătate de trunchi se uscase și se scorojea, așa că se va aprinde repede de la început. Cealaltă jumătate înfrunzise și va întreține flacăra mântuitoare. Dacă se turna mult ulei pe lemnul uscat, focul va arde timp destul ca să-l convingă pe eretic să renunțe la erezia sa și,

astfel, să-i smulgă sufletul din mâinile diavolului în ultima clipă.

După terminarea vecerniei, superiorul novicilor, împreună cu trei novici, a scos prizonierul din celulă. Ereticul mergea printre ei cu capul ridicat și privirea înainte. Nu protesta, așa cum făcuseră alții, și nici nu cerșea îndurare.

Sub ochii vigilenți ai instructorului și ai tuturor călugărilor din mănăstire – nu mai mult de douăzeci – cei trei novici legară mâinile și picioarele ereticului de copac. Înconjurară arborele o dată, slăbind frânghia de iută aspră, apoi încordând-o la maximum. La fiecare strânsoare, funia sfâșia carnea de la încheieturile și gleznele prizonierului, iar sângele i se scurgea în firișoare roșii.

Călugării se apropiară și priviră scena în liniște. Din când în când, dădeau pe rând din cap aprobator și-și exprimau, pe un ton grav, speranța că ereticul se va pocăi. Cu toate acestea, văzându-i pe novici strângând funia în jurul gâtului, mijlocului și vintrelor prizonierului, respirau tot mai repede. Deși purta o rasă grea, fratele Ieremia, cel mai tânăr dintre ei, era foarte agitat.

La un semn din cap al superiorului novicilor, călugării plecară pe rând la șopron și se întoarseră cu câte-un braț de vreascuri, ca să ia parte fiecare la gloria mântuirii.

Vreascurile fură așezate cu grijă în jurul picioarelor ereticului, ridicându-se treptat până la mijlocul lui. Cantitatea de paie din jurul surcelelor era foarte importantă. Dacă erau prea puține, se putea stinge focul, care trebuia aprins a doua sau a treia oară; dacă erau prea multe, focul ar fi fost prea iute, iar prizonierul s-ar fi

chinuit prea puțin. Era nevoie de mult exercițiu și pricepere pentru a obține flăcările numai bune care să ardă un om de viu.

Cu toate acestea, prizonierul rămase nemișcat.

În liniște, călugării se rugau pentru sufletul ereticului. Numai unul dintre ei nu se ruga.

Numai eu, singur, mă rugam să se producă un miracol, o intervenție divină care să-l salveze pe prizonierul al cărui suflet avea nevoie de mântuire. Pe acest cavaler curajos, care luptase cu atâta vitejie pe Pământul Sfânt și care acum era gata să-și sacrifice viața, încă o dată, lui Dumnezeu și tovarășilor lui.

Cu capul plecat, i-am aruncat o privire rapidă. Îi curgeau lacrimi din ochi, dar tot nu protesta. Și, deși i-ar fi fost ușor să mă vadă, nu se uită în direcția mea.

Îndemnat de gestul superiorului, cel mai mare dintre novici începu să toarne ulei pe grămada mare de surcele, punând o cantitate mai mare pe cele din partea de jos și una mai mică pe măsură ce se apropia de vârf. Uleiul fusese obținut chiar în dimineața aceea, din grăsimea celui mai scârbos animal sacrificat, porcul bătrân, bolnav și plin de bube al unui țăran, ale cărui guițături de durere și spaimă se auziseră foarte bine în celula prizonierului.

Două cârpe absorbiră restul de ulei și cu ele superiorul unse trupul ereticului. În timp ce-l mânjea pe umeri și pe căpățâna rasă cu lichidul vâscos și puturos, continua să dea instrucțiuni novicilor celor mai tineri. Uleiul trebuie uns uniform pe toate părțile expuse ale corpului, pentru ca flacăra să se aprindă ușor, apoi turnat pe frânghie, pentru a întreține arderea.

Ereticul rămase tăcut, ascultând indicațiile.

Novicele-şef le făcu semn celorlalţi trei să se retragă, apoi se alătură şi el călugărilor adunaţi în cerc.

Cu toţii stăteau în aşteptare, cu privirea la cer. Conform Dictatului Inchizitorial pentru Mântuire, focul urma să fie aprins când prima stea se vedea lucind pe cerul nopţii. L-am implorat pe Dumnezeu să nu aprindă nici o stea, chiar dacă cerul rămânea întunecat. O vreme, ruga îmi fu ascultată.

În lumina tot mai slabă a zilei, trei păsări zburară la orizont şi dispărură în cer, una în faţa celorlalte două. În noaptea care se apropia, ciripiră cu glas sonor una către cealaltă, păstrând formaţia perfectă şi zburând la unison. Am citit în zborul lor semnul că Cel de Sus, aflat deasupra noastră, a muritorilor, aştepta să-l îndrume pe prizonier pe calea paradisului.

O singură clipă, apoi dispăru. Era semnalul aşteptat de toată lumea. Abatele ieşi din întuneric şi se apropie de cercul călugărilor, cu o torţă înmuiată în ulei într-o mână, o lumânare în cealaltă şi cu privirea fixată asupra mea.

Deodată mă cuprinse spaima că va ordona să aprind eu focul. Oare chiar el îmi putea cere un asemenea lucru, ca să-mi pună la încercare devotamentul? Dacă aşa era, atunci nu mă puteam supune. Mi-aş fi încălcat jurământul sfânt către Biserică, consecinţele răzvrătirii mele ar fi răsunat în eternitate, dar aşa ceva, Dumnezeul meu, nu puteam face.

Dar abatele John avea alte intenţii. Aprinse torţa de la lumânare, apoi o dădu unui călugăr, făcându-mi semn să rămân lângă el. Mi s-a părut că îi mişeşte un zâmbet pe buze, dar nu rosti nici o vorbă. Apoi, la flacăra agitată a lumânării, se întoarse în aşa fel încât

prizonierul lui să nu scape singurul lucru care i-ar putea smulge ţipătul de pocăinţă. Scoase de sub rasă cutia de lemn putred, învelită într-o pânză zdrenţuită.

Privirea ereticului căzu pe cutie, apoi se ridică asupra mea. Atunci am văzut pentru prima oară frică în ochii lui, nu pentru sine, ci pentru ceva mult mai important, ascuns în cutia aproape distrusă. Ca în tinereţea noastră, eu şi bărbatul considerat acum eretic împărtăşeam o singură spaimă, pe care n-o mai simţisem niciodată. Era oare abatele capabil să comită o atrocitate mai mare decât aceea de a curma viaţa unui nevinovat? Ar fi el în stare să comită un sacrilegiu împotriva omului şi a lui Dumnezeu, o faptă înspăimântătoare, ce depăşeşte puterea de imaginaţie?

Profesorul Ludlow se încruntă. Aluzii, sugestii, trimiteri. Nimic altceva. Privirea îi căzu pe o bucată mică de pergament inserată în coperta cusută de mână. Textul de pe ea părea scris în grabă, dar cerneala rămăsese închisă la culoare.

Cu multă prudenţă, profesorul extrase mesajul ascuns din copertă. Îl citi, zâmbi, oftă din adâncul sufletului şi închise jurnalul pentru care avea să-şi dea viaţa în scurtă vreme.

CAPITOLUL 1

În prezent
Ziua întâi, la începutul serii
New York City Grille

Gil Pearson își consultă ceasul în lumina slabă a restaurantului. O să-l mai aștepte pe profesor și pe Sabbie încă zece minute. Nici o secundă mai mult. Era obosit și flămând și voia să meargă acasă, să mănânce repede ceva și să se trântească în pat. Era ultima oară când mai accepta ca George să-l trimită la o cină în care să-i convingă pe alții să le cumpere produsele.

Halal început de weekend.

– Consideră că-mi faci un serviciu, încercase George să-l convingă. Știi că tu ești motivul pentru care vin la noi. Clienții nu vor altceva decât șansa de a-l cunoaște pe bărbatul care a scăpat lumea de CyberStrep. Dumnezeule, ai ajuns o celebritate! Știi c-ar plăti triplu numai ca să se laude în fața prietenilor că tu ești cel care le supraveghează sistemele, adăugă el, încercând să pară cât de amabil îi permitea bărbia cu trei straturi.

Avea dreptate, deși nu-i plăcea s-o recunoască. De când a absolvit ca șef de promoție de la MIT acum douăzeci

de ani, descoperirea anti-hacking a lui Gil schimbase modul în care fiecare companie importantă din domeniul protecției de date din lume trata securitatea informațiilor strict secrete cu risc ridicat. De trei ani încoace era declarat Omul Anului de către Asociația Națională de Inteligență Artificială, dar nici un client nu amintea de această realizare a lui. Lumea nu auzise de ea decât după ce *New York Times* publicase știrea că Gil era creatorul programul de eradicare a virusului distrugător de date care blocase Internetul aproape o lună. Iar lucrurile n-ar fi luat amploare dacă revista *People* nu s-ar fi repezit asupra poveștii. În trei sferturi din articol se vorbea numai despre „trăsăturile sale aspre, dar atrăgătoare". Despre activitatea lui, doar câteva vorbe.

Lucy îl tachinase nemiloasă. La câteva zile de la publicarea articolului, grupuri nestăvilite de reporteri flămânzi de știri începură să bată la ușa sa, adică a biroului său de la CyberNet Forensics, Inc.

Valoarea companiei crescuse uimitor. Gil primea un salariu de peste patru ori mai mare decât înainte și, în ciuda protestelor sale, fusese târât din mica sală a calculatoarelor pe scena strălucitoare a celebrităților.

Asta se întâmplase acum patru ani, în cel mai nepotrivit moment. Lucy tocmai fusese diagnosticată cu cancer la pancreas și, deși fiecare minut departe de ea i se părea cea mai mare trădare, se convinse că trebuia să-și sporească faima ca să-i crească salariul cât încă se mai putea. Era singura cale de a se asigura că Lucy va primi cea mai bună îngrijire medicală în vremurile grele care îi așteptau.

Simți gustul amar al fierii în gură.

Afurisitul de doctor.

Ticălosul știuse de la bun început că Lucy nu mai avea de trăit decât vreo șase săptămâni. Dacă șarlatanul ăla i-ar fi spus lui Gil adevărul, n-ar fi irosit departe de ea nici o clipă prețioasă. În schimb, îl lăsase să creadă că, datorită tinereții și energiei lui Lucy, boala ei va evolua foarte încet. Luni, poate chiar anii de agravare erau inevitabili, spusese el, perioadă în care suferința ei putea fi alinată prin cea mai bună îngrijire medicală care se poate cumpăra cu bani.

Numai că Lucy s-a stins în mai puțin de o lună, cu două săptămâni înainte de a împlini treizeci și patru de ani. Gil petrecuse săptămânile dinaintea morții ei la interviuri interminabile, răspunzând la întrebări tâmpite, puse de șiruri de reporteri tâmpiți. La mai puțin de o săptămână după înmormântare, un tabloid publicase pe prima pagină o fotografie de-a lui făcută la cimitir. Articolul din interior scria că rămăsese recent văduv și că, după perioada de doliu, va fi o partidă excelentă.

Gil înghiți în sec și se forță să se gândească la altceva.

Mă car de-aici.

Se ridică, lovind prea tare scaunul în spate cu piciorul. În timp ce se străduia să-și recapete echilibrul, ceva îi atrase atenția.

Păr cărunt în vânt, picioare scurte și groase, mers clătinat, de rață, Arnold Ludlow, profesor de Antichități și consultant pe teme de artefacte creștine timpurii la muzeul din Israel, semăna cu Iepurele alb din povestea lui *Alice în Țara Minunilor*.

Cu respirația întretăiată și ud leoarcă, își scoase impermeabilul, îl puse pe spătarul scaunului, apoi se așeză.

– Îmi pare rău că am întârziat, începu el să vorbească fără nici o introducere. Taxiurile voastre, știți. Nu găsești niciodată unul când plouă.

Biblioteca Județeană "I.N. ROMAN" Constanța Nr. inv. 160.175

Gil apucă să facă un semn de încuviințare din cap înainte ca profesorul să-și continue povestea despre câte greutăți întâmpinase într-un oraș care părea hotărât să-l împiedice să ajungă la întâlnire.

– Sabbie n-a venit la aeroport, dar nu mi-am făcut griji, adăugă Ludlow, nu-i ceva neobișnuit la ea.

Gil ceda în fața valului uriaș de dezamăgire. Nu avea importanță, oricum. O să stea și o să asculte în timp ce bătrânul pălăvrăgea întruna, apoi, după un timp, ca să nu pară foarte nepoliticos, o să ia meniul.

Dar ocazia nu i se ivi.

CAPITOLUL 2

Câteva minute mai târziu
Hotelul Agincourt, New York City

Abdul Maluka ieși de sub duș și se uită la imaginea lui în oglinda din baie. Păr negru, ud, ten închis, lucind în lumina puternică. Îi plăcea ce vedea. După standardele occidentale, era scund, dar fiecare centimetru era plin de mușchi. Se bătu pe stomac și-și cercetă umerii bronzați.

Nu-i rău pentru un bărbat la patruzeci de ani.

Cicatricea în formă de semilună de pe obrazul drept era tușa finală a perfecțiunii. Îl făcea să arate interesant. Chiar... sexy.

Se alesese cu ea în urma bătăilor primite de la tatăl său. Era rezultatul direct al faptului că refuzase să tacă atunci când tatăl și-a anunțat familia că, din cauza vârstei înaintate, nu mai putea să ia parte la postul Ramadanului.

– Ești destul de sănătos să te culci cu curva ta de câte ori te lasă, îi aruncă în față Maluka, pe atunci de doisprezece ani. Cum poți să spui că nu ești în stare să postești?

Tatăl lui încercă să-l pună la respect din priviri. Mama lui îl auzise, nu era departe de ei. Disconfortul bătrânului alimentă furia băiatului.

– Sigur poți să renunți la o plăcere în numele lui Allah. Sau nu poți aștepta să apună soarele înainte să-ți vâri fața în carnea scroafei aleia? adăugă băiatul râzând.

Tatăl își smulse cureaua maro de piele uzată de la pantalonii costumului occidental și îl lovi pe tânărul Maluka cu toată puterea. Se liniști numai când băiatul căzu la podea sub ploaia de lovituri.

– Nu ești tatăl meu adevărat, spusese tânărul Maluka. Tatăl meu e spiritul islamului. Cel mai sărac credincios al lui Allah îmi e tată mai mult decât tine.

Tatăl îi administră o ultimă lovitură, pe care băiatul n-avea s-o uite niciodată. Marginea ascuțită a cataramei îl lovi peste obraz și lăsă o crestătură adâncă, din care începu să curgă sânge. Numai atunci zâmbi tatăl lui satisfăcut.

– Să te vindece credința, băiete! îi aruncă el triumfător, apoi se întoarse, plecă și nu mai pomeni incidentul niciodată.

Peste aproape treizeci de ani, semnul lăsat de tatăl furios era dovada devotamentului lui Maluka față de islam în fața lumii. Odată cu vârsta, rana se transforma într-o semilună perfectă de câte ori zâmbea. Dar nu zâmbea prea des.

Se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni largi cu croială fină și alese o cămașă nouă de mătase trimisă direct de croitorul său din New York, apoi merse în camera de zi.

Aijaz Bey ridică spre el niște ochi vinovați. Capul său chel și umflat, așezat pe un gât gros și umeri uriași, l-ar fi făcut să arate prost și dacă ar fi fost inteligent, dar nu era cazul. Înalt de aproape doi metri, cântărind peste o sută douăzeci de kilograme, era la fel de periculos pe cât o arăta - dar supus în aceeași măsură. Două calități esențiale care îl făceau să fie ajutorul perfect.

Pe măsuța cu rotile tronau resturi de ambalaj din plastic rupt, șervețele de pânză împăturite și farfurii goale. Maluka scutură din cap resemnat. Mâinile uriașe ale lui Aijaz erau foarte pricepute la diverse treburi migăloase care implicau folosirea cuțitului, era neîntrecut la mânuirea pistolului, dar nu putea să mănânce fără să facă mizerie.

- N-am mai putut aștepta, îi explică Aijaz, ridicând din umeri și afișând un zâmbit servil.

- Nici o problemă.

Aijaz scoase un oftat de ușurare.

Amândoi se îndreptară de spate când cineva ciocăni la ușa camerei de hotel.

Aijaz aștepta instrucțiuni. Maluka ridică brațul și-i făcu semn să stea pe loc. La a doua bătaie, îi făcu semn din cap să deschidă.

Clar uimit de dimensiunile lui Aijaz, nou-venitul ezită înainte de a intra. Nu avea mai mult de patruzeci de ani, dar spatele cocoșat și capul lăsat în jos trădau atitudinea unui bărbat marcat de vicisitudinile vieții. Înalt și slab, cu părul dat pe spate din cauza grăsimii sau transpirației, musafirul îi întinse mâna lui Maluka în semn de salut. Văzând că acesta nici măcar nu schițează un gest similar, ezită, apoi și-o retrase.

- Îmi cer scuze, bănuiesc că la voi nu se dă mâna, mormăi el cu un râs nervos. Greșeala mea.

Când văzu că nu primește un zâmbet ca răspuns, se uită la ceas.

- Uite ce e, îmi pare rău că am ajuns mai repede. Mi-am zis că, pe așa o vreme, mai bine ajung mai devreme decât mai târziu. Dar, dacă v-am întrerupt...

Se uită la Maluka, apoi la Aijaz, apoi din nou la Maluka, căutând disperat o indicație a felului în care să înceapă. Maluka părea mulțumit. Robert Peterson, asistentul profesorului Arnold Ludlow, nu va opune rezistență. Lui Maluka nu-i vor trebui mai mult de cincisprezece, cel mult douăzeci de minute pentru a obține informațiile pe care le voia.

CAPITOLUL 3

Câteva minute mai târziu
New York City Grille

Se așeză pe scaun lângă profesorul Ludlow, termină de vorbit la telefon și închise clapeta celularului. Făcu semn chelnerului și comandă vin, dat tot nu sesiză că era și Gil prezent.

Surâsul special pe care i-l oferi profesorului fu răsplătit de unul asemănător, de adorație nestânjenită. Se lăsă comod în scaun și de-abia atunci își întoarse privirea spre Gil.

- Ai comandat? îl întrebă ea, ca și cum ar fi continuat o conversație deja începută.

– Nu, nu încă, răspunse Gil.

Era uimitoare. Nu neapărat frumoasă, dar arăta nemaipomenit: înaltă, păr negru tuns drept, lung până la umeri, sâni ridicați și plini pe care se mula bluza din mătase albă. Gil făcu eforturi să se concentreze pe fața ei.

Nu era așa cum se așteptase el. Din prima zi, relația lui cu Sabbie Karaim, care dura de trei ani, fusese strict profesională. Sabbie era una din cei peste zece consultanți din lume pe care Gil îi folosea ca traducători.

Ori de câte ori făcea o anchetă pentru un client din Israel, ceea ce se întâmpla tot mai des, Gil îi trimitea informațiile lui Sabbie, ca să le traducă din ebraică și engleză. Traducerea ei reprezenta baza analizelor lui, a tuturor testelor care, spera el, vor dezvălui tipare ale unor activități ilegale, ajutându-l să-l prindă pe cibercriminalul mort.

O folosea și în cele mai importante cazuri. De câte ori o agenție guvernamentală israeliană apela la serviciile CyberNet Forensics pentru organizarea unei operațiuni care presupunea acoperire pe Internet în mai multe țări, Gil crea versiunea engleză a momelii electronice, menite să atragă cibercriminalul să facă pasul următor, cel fatal, se spera. Apoi îi trimitea momeala lui Sabbie ca s-o traducă în ebraică și s-o posteze pe Net. Nu-l dezamăgise niciodată.

Lucra meticulos. Ajunsese să se bazeze total pe ea. Avea deformațiile ei profesionale. Regulile ei erau simple, dar stricte: orice comunicare se baza numai pe Internet. Indiferent cât de urgentă era chestiunea, el nu avea voie să-i telefoneze niciodată. Și, surprinzător, nu voia nici o răsplată după ce era prins cibercriminalul.

Spre deosebire de ceilalți traducători ai lui Gil din America de Sud, Germania și Franța, foarte satisfăcuți să

știe că munca lor a pus un criminal în spatele gratiilor, Sabbie specificase clar că munca ei se încheia odată cu încheierea traducerii. Era o profesionistă din cap până-n picioare și, pe măsură ce Gil se agita în jurul ei, calitatea asta dobândea un înțeles cu totul nou.

Orice fantezii erotice ar fi avut el, Sabbie i le alungă rapid de la primele vorbe:

– Trebuie să punem la punct un lucru de la bun început. Tu ești obișnuit să dai ordine. Profesorul m-a pus *pe mine* la cârmă, așa că, de data asta, tu lucrezi pentru *mine*.

Gil o privi, evident surprins.

– Dacă ai ceva împotrivă, continuă Sabbie cu nonșalanță, trebuie să mi-o spui acum.

Scurt. Ca și cum ar fi fost proprietatea ei. Nici un zâmbet, nici: „Bună, mă bucur că ne cunoaștem, în sfârșit." Nimic. Doar atât: eu sunt șefa. Tu ești sclavul. Obișnuiește-te cu gândul ăsta.

Ludlow interveni ca să evite o confruntare directă între ei:

– O, sunt sigur că n-o să fie nici o problemă, Sabbie. Domnul Pearson e un tânăr încântător. Sunt convins că voi doi o să faceți o echipă pe cinste, ca întotdeauna. Și acum, unde am rămas? A, da, continuă el energic. Artefacte creștine timpurii. Ăsta-i domeniul meu. Deși oficial m-am pensionat, am rămas consultant al Sanctuarului Cărții de la muzeul Israel. În Ierusalim, știți, adăugă mândru. Colegul meu, dr. Anton DeVris, e directorul Achizițiilor la muzeul israelian... S-a gândit că cel mai bine pentru mine ar fi să stau de vorbă cu voi personal...

Gil goli paharul cu apă dintr-o înghițitură lungă, apoi rontăi ultima bucată de gheață. Ludlow era o bijuterie, o

antichitate dintr-o epocă apusă. Bătrânul se convinsese probabil că descoperirea lui obscură și deplorabilă conținea un secret nedezvăluit de secole întregi, mai mult ca sigur o hartă a unei comori ascunse sau ceva asemănător.

Doamne, ce nu face omul ca să nu scape ultima șansă de a deveni nemuritor! George și-a pierdut mințile când i-a vârât în chestia asta. Ce-o fi avut în cap? Dacă Sabbie ar fi venit mai întâi la Gil, ar fi refuzat-o categoric. Probabil că ea știa lucrul ăsta, altfel n-ar fi trecut peste capul lui.

Numai că pur și simplu l-a ocolit, mergând direct la George. Cea mai scurtă distanță dintre două puncte, bineînțeles. Era deșteaptă. Știuse asta. Și avea curaj. Știuse și asta. Ceea nu-i trecuse prin cap era cât de interesantă se dovedea combinația celor două calități.

CAPITOLUL 4

Câteva minute mai târziu
New York City Grille

Lucy obișnuia să spună că, în primul lor an de căsătorie, descoperise un talent uimitor al lui Gil: își perfecționase arta de a dormi cu ochii deschiși. De câte ori ea îi povestea ceva, vreun incident care-i stricase sau îi înseninase ziua, și aștepta un comentariu din partea lui, el îi lăsa impresia c-o ascultă, dădea din cap la momentul oportun și punea întrebările potrivite, dar habar n-avea despre ce vorbește.

Vorbitul în somn, cum îi spunea Lucy, era un talent de care Gil se îndrăgostise și care îl ajutase să scape din

aproape toate relațiile amoroase începând din clasa întâi. Dar cu Lucy era altă poveste. Renunțase la el cu mult înainte de a sărbători doi ani de căsătorie. Pe atunci descoperise, spre marea lui uimire, că îl interesau mai mult lucrurile minore care i se întâmplau ei într-o zi decât dorința lui de a vegeta.

Acum, în restaurant și cu Ludlow pălăvrăgind întruna, apelase din nou la vechiul talent. Îl lăsă să-și continue monologul, nereținând aproape nici un detaliu.

– ...și așa am ajuns să credem că documentul ar putea conține un mesaj ascuns care să ne spună unde e ascuns un anumit artefact, un manuscris de aramă din vremea lui Iisus. Problema e că nu suntem siguri, poate fi doar o metaforă folosită de autorul jurnalului, concluzionă profesorul Ludlow.

– Desigur, confirmă Gil și înclină din cap.

– Aici intri tu în rol, adăugă Ludlow.

– Unde... anume? se interesă Gil, încercând cu disperare să pară că știe despre ce e vorba.

– Păi, ne spui dacă textul din jurnal conține vreun tipar care să ne conducă la un mesaj ascuns, interveni Sabbie.

– Vrei să spui un cod? Știi, nu mă ocup de coduri.

– Nu. Nu un cod, tocmai asta e, îl informă Sabbie. Dacă ne trebuia un criptanalist, nu apelam la *tine*.

– Mulțumesc frumos, replică Gil supărat.

Ludlow interveni din nou:

– Ascultați. Dacă nu ne înșelăm, celui care a scris jurnalul i-a fost frică să folosească o metodă de criptare. S-a gândit probabil că, dacă își va ascunde mesajul într-un text bazat pe un cod complicat, când va fi găsit – poate peste câteva secole – nimeni nu-l va putea descifra. Suntem

siguri că a ales un mijloc mai simplu de a-l ascunde. Numai că n-am reușit să-l descoperim. Sabbie a spus că dumneavoastră, cu talentul de recunoaștere a tiparelor...

Gil adoptă o ținută dreaptă și se lansă într-un tir de întrebări, sperând să se autodinamizeze. Sabbie tăcea. Probabil că se străduia să înțeleagă de ce Gil părea că nu pricepe nimic dintr-o conversație care pentru ea era foarte clară. Din fericire, profesorul dădea răspunsuri lungi și detaliate, oferindu-i lui Gil informațiile necesare pentru a-și umple golurile din conversația ratată.

Un jurnal scris de un călugăr din secolul al XI-lea fusese descoperit la o mănăstire veche din Weymouth, Anglia, vândut unui dealer de antichități local, care îl contactase pe Ludlow, știind că e interesat de jurnalul ferfenițit. În momentul de față, acesta se afla la loc sigur, în Anglia, într-un loc cunoscut numai de profesor. La momentul potrivit, urma să fie transportat clandestin sau, cum spunea Ludlow, „mutat" la muzeul din Israel de către dr. Anton DeVris.

– DeVris spune că nu are rost să-l aducă la muzeu până când nu știm exact ce informații conține. O fi el directorul sectorului de Achiziții, dar muzeul nu va accepta jurnalul fără o dovadă că are o relevanță religioasă. Probabil are dreptate, deși eu m-aș simți mult mai liniștit dacă jurnalul ar sta la ei, bine încuiat.

Profesorul ridică din umeri ca să arate că nu era de acord cu decizia lui DeVris, deși se părea că până la urmă se resemnase.

– Credeți că e un lucru înțelept? Să țineți la dumneavoastră un document atât de prețios? întrebă Gil.

Habar nu avea cât valora vechiul jurnal anonim, dar spera că încă puțină conversație îl va ajuta să pară în

temă cu ce se discuta. Răspunsul lui Ludlow fu cu totul altul decât cel așteptat:

– E numai o chestiune de zile, oricum, replică jovial profesorul. Așa cum știți, George ne-a asigurat că luni dimineață, după ce se fac ultimele aranjamente financiare cu CyberNet Forensics, vă veți afla pe drum spre Israel, ca să vă alăturați echipei noastre.

Ludlow îi aruncă lui Sabbie încă o privire de adorare. Gil privea în gol. Că profesorul era nebun știa, dar n-ar fi crezut că George i-ar fi putut promite așa ceva. Dar îl cunoștea pe George. Prea bine.

Sabbie se uită la Gil întrebătoare.

– Ni s-a spus că poți pleca imediat.

Și profesorul și ea așteptau o confirmare de la el, dar nu avea de gând să le-o dea. Să fie al naibii dacă se va lăsa târât în Orientul Mijlociu dintr-un capriciu de-al lui George.

N-o să meargă și gata. George va reacționa ca de obicei. Va susține că firma avea nevoie de bani și că, fără ei, va trebui să reducă salariile sau, și mai rău, să dea afară oameni. N-o să-i meargă, așa că va încerca altă șmecherie. De când murise Lucy, făcea mereu aluzie la faptul că Gil devenise un pustnic, așa că va susține că puțină aventură n-avea cum să-i strice.

Respectiv cuferelor cu bani ale firmei, vrei să zici.

Gil își alungă din minte conversația imaginară. Nu avea de gând să meargă nicăieri. Simplu.

– De ce să merg în Israel, dacă jurnalul e în Anglia? întrebă el, puțin nervos.

– Nu contează. N-are importanță. Acolo veți lucra.

Nici nu se pune problema, bătrâne, nici nu se pune problema.

Îi aruncă profesorului cea mai sinceră privire de care era capabil.

– Știți, având în vedere miza, cred că ar fi mult mai logic să aduceți jurnalul la CyberNet Forensics, îi explică el. Cu acordul dumneavoastră, vor recomanda ca CyberNet să numească cea mai bună echipă din New York să se ocupe de proiectul dumneavoastră. În acest fel, veți avea parte de cele mai luminate minți...

– O echipă! Ludlow părea că se sufocă.

– Păi, da, dar nu vă faceți griji, n-o să vă coste mai mult. De fapt, pe termen lung, o să ieșiți chiar mai ieftin decât dacă-mi plătiți mie transportul și cazarea.

– Ești nebun? sări Sabbie nervoasă. Cum poți să propui așa ceva? Ori ești prost, ori n-ai auzit nimic din tot ce ți-a spus profesorul Ludlow. Se pare că ne pierdem timpul cu tine.

Se ridică, înclină din cap spre profesor și se îndreptă spre toaletă. Ludlow își șterse fruntea cu batista, se scuză și plecă în aceeași direcție.

Gil scutură din cap, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Ce naiba se întâmplase? O dăduse în bară chiar atât de rău? Se părea că da.

Se lăsă greu în scaun, pregătit să-și ceară scuzele de rigoare imediat ce se calmează amândoi și se întorc la masă.

Când chelnerul veni să ia comanda pentru al doilea rând de băuturi, Gil își dădu seama de crudul adevăr. Ludlow plecase. La fel și fata.

Se uită la impermeabilul ud leoarcă al profesorului, rămas pe spătarul scaunului, și la umbrela pe jumătate deschisă de sub masă. Nu se schimbase nimic în peisaj, în afară de plecarea celor doi. De la masă și, evident, din restaurant.

Dacă i-ar fi trecut prin minte să-și mute privirea de la pătrățelele de pe fața de masă de când s-au ridicat, i-ar fi văzut ieșind. Dar el așteptase, ca un școlar, să fie pedepsit, gata să-și repare greșeala, ca să poată merge acasă să se odihnească și să-l lase pe George să rezolve problema – dar nu conflictul – luni dimineață.

Dar nu mai avea de la cine să-și ceară scuze. Ceea ce îi stătuse la început ca un spin în coaste se transformase într-o întâlnire din iad. Se uită la scaunul gol al profesorului. Îl fulgeră o singură idee. Se ridică și porni în direcția în care dispăruseră Ludlow și fata.

Sabbie nu l-ar fi lăsat în ruptul capului pe bătrân să plece fără impermeabil și umbrelă. Nu într-o seară ca asta.

CAPITOLUL 5

Câteva minute mai târziu
Hotelul Agincourt

– Crezi că-i bine să-l lăsăm singur acolo? întrebă Aijaz agitat. Adică ar putea s-o șteargă cu banii, pur și simplu. Conținutul plicului s-ar putea fie lipsit de valoare, nu?

Maluka se uita la ușa dormitorului care-i separa de asistentul lui Ludlow, aflat în camera de zi, și-i făcu semn să vorbească mai încet.

– Nu trebuie să te îngrijorezi, prietene. Peterson nu pleacă nicăieri până nu terminăm noi cu el. S-ar putea să mai aibă nevoie de ajutor financiar de la noi și altă dată, iar el știe lucrul ăsta.

Aijaz aşteptă lămuriri suplimentare.

Maluka aruncă plicul gros pe pat.

– Nu are prea multă importanţă. Ce vreau eu nu se află în el. Ce vreau eu se află la bărbatul din cealaltă cameră.

Aijaz mişcă din cap, încercând cu disperare să-l urmărească.

– Poţi să obţii orice lucru vrei cu mare uşurinţă, odată ce adversarul tău crede că ţi l-a dat deja, îi explică Maluka.

Matahala se uită în jos, neştiind ce să spună.

– E-n regulă, Aijaz. Eu mă ocup de partea mea. Tu să te ocupi de a ta.

Aijaz îi zâmbi recunoscător.

– Am aşteptat destul. Încă trei minute sunt de ajuns.

Punctul forte al lui Maluka era să-i convingă pe oameni să-şi ia în serios obligaţiile morale. Când era doar un băieţaş, în Siria, fusese obsedat să se joace „de-a călugării şi demonii", un joc vechi din secolul al IV-lea. Convingându-şi unul din nenumăraţii verişori să se îmbrace în zdrenţe, îi luă costumul frumos şi jucă rolul sfântului. Cu mare ceremonie, tânărul Maluka chemă spiritul rău care zăcea ascuns în sufletul tovarăşului său de joacă şi îl provocă la luptă. Deşi scund pentru vârsta lui, avea muşchii foarte bine dezvoltaţi. Putea să pună la pământ un copil mai mare decât el cu câţiva ani, obligându-l să mărturisească păcatele comise şi să promită că se pocăieşte. Procedând aşa, Maluka reuşea invariabil să exorcizeze spiritul răului şi să purifice lumea pentru cei cu sufletul curat.

Copilul care se jucase cu el o dată rareori o mai făcea şi a doua oară. Dar lui Maluka nu-i păsa. Dacă savurase

victoria asupra unui duşman anume, nu avea nevoie de repetarea ei.

Acum, peste câteva zeci de ani, transformase jocul psihologic al copilăriei în unealta credinţei lui. Ori de câte ori trebuia să apeleze la forţa fizică pentru a convinge, prefera să-l pună pe Aijaz s-o facă în locul lui.

Cei doi bărbaţi se întoarseră în camera de zi. Plicul nedeschis era tot pe pat, acolo unde fusese aruncat.

Asistentul lui Ludlow se ridică, aşteptând ca Maluka să spună ceva referitor la conţinutul lui.

– Excelent, excelent. Aţi reuşit să obţineţi nişte documente foarte valoroase, începu Maluka.

Pe chipul palid al lui Peterson se citi o senzaţie de uşurare care trăda ceea ce suspectase sirianul. Se temuse că Maluka îşi va da seama că informaţiile primite nu aveau nici o valoare. Deşi Peterson introdusese în jurnal notiţe personale de-ale profesorului Ludlow, după cum ceruse acesta, şi câteva date despre istoria mănăstirii Weymouth, unde fusese găsit jurnalul, era foarte posibil ca el să nu fi inclus nimic cu adevărat important. Dacă Maluka cunoştea ceva sigur pe lume, atunci lucrul ăsta erau oamenii. Nu-şi făcea iluzii, întotdeauna se aştepta la ce-i mai rău şi nu-l dezamăgeau niciodată.

– Înseamnă că v-aţi îndeplinit partea din afacere şi suntem chit, conchise sirianul cu o bună dispoziţie studiată.

Peterson lovi sugestiv cu degetele pachetul cu bani din buzunarul jachetei. Zâmbi recunoscător, se ridică şi o luă spre uşă, spunându-şi, probabil, că-şi făcuse atâtea griji degeaba.

Maluka îi întinse mâna pe care i-o refuzase la sosire. Peterson o strânse amabil şi se întoarse să plece.

– A, era să uit, rosti Maluka dintr-odată. Ce-i chestia asta cu manuscrisul de aramă?

Zâmbetul pieri de pe fața lui Peterson. Înainte de a răspunde, Maluka mai puse un rând de paie pe foc:

– Sunt sigur că nu-i ceva important, altfel profesorul l-ar fi menționat în note de mai multe ori. Mă întrebam dacă l-ați introdus pentru că l-ați considerat dumneavoastră valoros.

Asta era partea care-i plăcea cel mai mult. Întinsese capcana, prinsese șobolanul și se uita cum se agită încoace și încolo. În cel mai bun caz, la fiecare mișcare, asistentul îi va da furniza informațiile care-l interesau.

– Manuscrisul de aramă? întrebă Peterson, făcând pe inocentul. A, nu. Nu de-asta am introdus și pagina respectivă. Am și uitat că e acolo!

Pentru că ai fost atât de inteligent să scoți orice referire la vreun manuscris, nu? Știam eu! Nici n-a fost nevoie să mă uit la teancul de hârtii inutile pe care-ai încercat să mi le bagi pe gât. Chiar mă crezi prost?

– Nu vă faceți griji, continuă Peterson, încercând cu disperare să-și șteargă urmele. Chestia aia cu manuscrisele nu are nici o valoare. Pe una din paginile jurnalului, Ludlow și DeVris au descoperit o referire la un manuscris de aramă ascuns undeva în mănăstirea Weymouth. Nici măcar n-au căzut de acord că asta scrie. Ludlow e sigur că despre asta e vorba de fapt în jurnal, iar DeVris crede că nu e decât o referire la o copie.

– O copie a manuscrisului de aramă descoperit acum trei ani în peștera de la Qumran? încercă Maluka.

– Da. Dar știți că aceasta se află deja în Sanctuarul Cărții. DeVris spune că în jurnal se vorbește despre o *copie* a manuscrisului din peșteră, nu de un alt manuscris.

Călugării au vândut probabil zeci de copii ale lui cavalerilor plictisiți în căutare de comori. Oricum, singura referire la un manuscris, nou sau vechi, era pe o bucată de hârtie ruptă pe care profesorul Ludlow a găsit-o în copertă. Dar nu despre ea e vorba în jurnal.

– Deci DeVris spune că nu există nici un manuscris sau, dacă există, nu e decât o copie a celui din peșteră?

– Da, nimic altceva decât imaginația bătrânului. Peterson își trase umerii înapoi și-și îndreptă spatele. După părerea mea, amândoi sunt nebuni. Adică doi oameni inteligenți dezbat și transcriu, pe urmă iar dezbat și iar transcriu totul de la început. Ca și lupta aia pentru cine să țină jurnalul. A durat o lună! A câștigat profesorul, bineînțeles, proprietatea e nouă părți din zece din lege. Acum, că DeVris e în Israel și jurnalul în Londra, la profesor, Ludlow își petrece toată ziua încărcând bucățele din el pe un site secret de pe Internet. Eu zic c-ar fi fost mult mai ușor dacă i l-ar fi lăsat lui DeVris.

Maluka înclină din cap și zâmbi. Oamenii care se tem dau prea multe explicații. Așa se dau de gol. Dacă îți dai seama, lucrurile decurg în favoarea ta. Cu cât vorbesc mai mult ca să-și acopere minciuna, cu atât ai ocazia să afli mai multe informații.

– Ludlow a devenit paranoic, continuă Peterson. Păstrează fiecare e-mail, fiecare foaie scoasă la imprimantă, până și notele lui sunt încuiate, ca și cum ar fi bijuteriile Coroanei.

Asistentul profesorului adăugă că până și el trebuia să-i ceară bătrânului să-l scoată din ascunzătoare dacă avea de lucru cu informații legate de el.

– Cred că m-am zăpăcit. Am avut impresia că aveți acces la seiful lui Ludlow, spuse Maluka.

– Am, dar la cel din *cabinetul lui de lucru*. Mai este unul în bucătărie, într-un obiect care seamănă cu un cuptor.

– Un cuptor? Serios?

– Da. E ciudat obiectul. Are spate fals – cuptorul, vreau să spun – care se dă jos dacă răsucești cronometrul cuptorului la cifrele corespunzătoare, într-o anumită ordine. E o chestie digitală, o placă inteligentă, cum îi zice Ludlow, și nici nu-ți dai seama că nu face parte din accesoriile de bucătărie.

Peterson le povesti că odată, când încercase să-și încălzească mâncarea în cuptor, îl văzuse soția lui Ludlow.

– E-o bătrânică simpatică, dar mi-a dat un brânci de-am zburat prin bucătărie. Mi-a spus să nu mă mai apropii de cuptorul ăla niciodată, că soțul ei construise un seif în interiorul lui în care să-și țină lucrurile de valoare, explică Peterson. În copilărie, soția lui a fost prizonieră în Gulag. Știți despre ce e vorba, un lagăr de muncă forțată sovietic, și încă se teme că cineva o să dea buzna în casă și-o să le fure toate bunurile. Nu că ar avea ce fura, din câte-am văzut eu.

– Și acum? îl îndemnă Maluka să continue.

– Acum, din moment ce Ludlow a pus mâna pe jurnal, și-a pus toate hârtiile în seiful din cuptor, la care nu am acces. Din cauza asta nu v-am putut da mai multe informații, încheie Peterson cu un zâmbet pe post de scuză.

– Nu-i nimic, îi spuse Maluka amabil. Mi-ați dat tot ce am nevoie. E posibil ca toate astea să nu ducă nicăieri. Important e să sperăm că banii pe care i-ați câștigat o să-i aducă fetiței dumneavoastră ajutorul de care are atât de multă nevoie.

Peterson îl privi în ochi pe Maluka de parcă voia să-i confirme sinceritatea vorbelor. Sirianul abordă o mină

compătimitoare. Peterson îi zâmbi recunoscător, apoi deschise ușa.

Maluka ezită. Voia să formuleze cu mare grijă întrebarea următoare:

– Călătorie plăcută, domnule Peterson. Bănuiesc că dumneavoastră și profesorul Ludlow plecați înapoi la Londra mâine sau poimâine?

– Da. Mâine seară. Deși nu ard de nerăbdare să zbor atâtea ore.

– Da, da, îl expedie Maluka brusc și închise ușa după el.

Nici nu ieșise bine Peterson pe stradă, că Maluka se repezi la celular și rezervă două bilete, pentru el și Aijaz, la primul zbor spre Londra a doua zi dimineață.

CAPITOLUL 6

Ziua a doua, seara târziu
Stația de metrou Regent's Park
Camden Town, Londra

Profesorul Arnold Ludlow urca scările gâfâind, târând două valize grele. Din cauza efortului, îi curgea transpirația pe frunte, iar spatele îl durea groaznic. Simți o adiere răcoroasă binevenită din stradă. O savură, apoi reluă urcușul cu un oftat.

Sarah o să fie furioasă. Îl implorase să vină cu o mașină de la aeroport, dar el refuzase. Nu aveau destui bani în seif încă, se opusese el. Dacă Sabbie avea nevoie de ei... Nici Ludlow, nici soția lui nu îndrăzniseră să se gândească la asta prea mult.

– Până nu strângem suficienți bani, metroul e foarte bun, concluzionase el. Pe lângă asta, îmi prinde bine puțină mișcare.

Sarah îl sărutase pe chelie și-l strânsese de umeri. Acum o să-i maseze spatele cu soluția aia infectă, Chapman's Liniment, o săptămână.

– Chestia asta-i făcută pentru cai, o să protesteze el.

– Așa-ți trebuie dacă te comporți ca un catâr, o să-i răspundă ea cu siguranță.

Ludlow zâmbi.

Ajunsese în stradă. Înviorat de aerul rece, porni spre Upper Harley Street și spre plăcerile de acasă.

Spre surprinderea lui, mersul îl învioră. Casa îl întâmpină ca un prieten vechi. Poate dacă nu l-ar fi durut spatele atât de tare și-ar fi dat seama că ceva nu e în regulă. Poate că s-ar fi alarmat văzând ferestrele întunecate, când știa că, în mod normal, Sarah ar fi fost trează și nerăbdătoare să audă toate amănuntele călătoriei lui. În orice caz, tot s-ar fi îndreptat neștiutor spre casă și spre oroarea care-l aștepta.

Două brațe puternice îl apucară și-l traseră în cameră chiar când scotea cheia din broască. Îl încercuiră și, dintr-o singură mișcare, îl strânseră de piept, lăsându-l fără respirație și rupându-i câteva coaste. Căzu greu pe podea. Inundată brusc de lumină, camera deveni albicioasă. Deasupra lui se ridicau două siluete masive, în haine incolore și fără nici o expresie pe chip.

Numai Sarah colora atmosfera. Fața, mâinile, picioarele și cămașa ei erau toate pline de sânge maroniu. Avea un ochi umflat și închis, dintr-o ureche îi curgea sânge, dar trăia încă.

– Vă rog, luați tot ce vreți. Tot, îi imploră Ludlow. Numai lăsați-ne în pace. Suntem bătrâni. Luați ce vreți și plecați.

– Știi ce vrem, rosti încet primul intrus.

Suspinul lui Sarah sparse liniștea care se așternu.

În timp ce torționarul ținea capul lui Ludlow ridicat, ca să vadă scena care urma, celălalt se îndreptă spre iubita lui Sarah. Ezită o secundă, îi zâmbi profesorului, apoi trase un picior cu toată puterea în tâmpla femeii aplecate.

Ludlow auzi cum îi pocnește gâtul și o văzu murind. Încăperea se cufundă în liniște. Nu se auzi decât ultima ei respirație.

– Nu! strigă profesorul. Sări în picioare și găsi fața torționarului. Îl prinse de păr și trase până văzu ochiul ieșit din orbite. Strigătele lui de furie acoperiră urletele de durere ale victimei.

Bătrânul nu auzea nimic, nu vedea nimic și nu știa nimic. Făcea ceea ce trebuia să facă, prindea și lovea neîntrerupt, chiar și atunci când celălalt intrus îl trase și începu să-l lovească cu mâinile și picioarele până ce profesorul, cu mușchii și nervii zdrobiți, nu se mai putu mișca.

– Acum dă-ni-l, ordonă criminalul.

– Nu știu ce vreți, spuse Ludlow. Pieptul îi tresălta de suspine reținute. Nu știu ce vreți, șopti el din nou.

– Jurnalul, rahat bătrân ce ești! Dă-ne jurnalul și te lăsăm să mori în pace.

– Jurnalul? întrebă Ludlow încet și confuz.

Primi o nouă lovitură de picior în spate.

– De parcă n-ai ști, rânji torționarul.

Profesorul se străduia să-și pună ordine în gânduri.

Despre asta e vorba? Despre jurnal! Nu, nu se poate. Este ceva de neimaginat.

Îl avertizase pe DeVris că existau persoane influente care aveau motive serioase să încerce să pună mâna pe jurnal. DeVris râsese de el. Sabbie îi tolerase secretul și continuase cu pregătirile ei urgente, deși credea că exagerează. Chiar și el își pusese la îndoială îngrijorarea. Dobitocul de el avusese dreptate tot timpul.

Ludlow zâmbi, ridicând ușor colțurile gurii, o mișcare nesemnificativă care însemna o victorie mai mare decât una marcată cu lovituri de tun.

Avea obiectul după care râvneau criminalii, dar nici un motiv să-l dea. Îi luaseră totul, pe Sarah, dorința de a trăi și puterea fizică de a îndura tortura lor. Murea și era conștient de asta. Dar lucrul pe care îl doreau atât de mult nu aveau să-l primească.

CAPITOLUL 7

Ziua a patra, dimineața devreme
CyberNet Forensics, Inc., New York City

CyberNet Forensics era una din cele mai bine cotate firme de investigații pe Internet, dar nu și una cu profituri foarte mari. Deși identitatea clienților era ținută în mare secret, toți ciberdetectivii firmei, inclusiv Gil, știau că aceștia făceau parte dintre cei mai puternici indivizi și agenții din lume.

Site-ul CyberNet se lăuda că programele firmei ajutau, mai mult decât o făceau toate celelalte firme la un loc, la descoperirea, condamnarea și stoparea furtului de identitate, pornografiei online cu copii, spălării de bani,

fraudei și potențialelor scheme teroriste. Ciudat era însă că CyberNet era tot pe roșu, după cum arătau rapoartele financiare anuale.

Cel puțin o dată pe lună, George, ca șef de departament, se adresa echipei lui de ciberdetectivi sau, cum îi plăcea să-i numească, de experți cibercriminaliști. Le ținea același discurs încurajator, spunându-le că programele lor mențineau siguranța ciberspațiului pentru cei nevinovați. Cei mai mulți nici nu mai luau în seamă logoreea și lipsa de acțiune. George nu le putuse explica niciodată de ce se reducea bugetul când conturile se îngroșau.

Când Gil venise să lucreze pentru firmă, proaspăt absolvent, lucrurile stătuseră cu totul altfel. Era un loc foarte interesant: optimist, *crème de la crème* – tineri și tinere, nu neapărat șefi de promoție, dar independenți în gândire și perseverenți.

Fiecare dintre ei era un singuratic, mulțumit să lucreze zile întregi într-un birou mic și fără ferestre, spărgând baze de date și site-uri imposibil de „spart" pentru a depista o țintă, a găsi dovezi de ciberinfracțiuni și a prezenta probe solide pentru ca vinovații să fie arestați și condamnați.

– Ești plătit să spargi fișiere strict secrete? l-a întrebat Lucy naivă la prima lor întâlnire. Nu poți fi arestat?

Nu, nu putea fi arestat. Era înregistrat la Administrația Siguranței Naționale, singura organizație care angaja mai mulți ciberdetectivi decât CyberNet. Și nu, nu era plătit regește ca să spargă sisteme informatice, ci ca să descopere cum reușeau hoții de identitate să pătrundă în ele și să se asigure că alții nu vor proceda la fel.

Însă adevărul era că, la fel ca oricărui ciberdetectiv, lui Gil îi plăcea la nebunie să „pună mâna" pe țintă.

Odată ce obținea dovada infracțiunii și afla identitatea infractorului, sarcina de a asigura sistemul pentru viitor nu mai avea nici pe departe farmecul urmăririi. Numai plăcerea „vânătorii" și antipatia față de cel „curățat" îl salvaseră pe Gil în cele din urmă.

În timp ce căuta o scurtătură ca să cârpească sistemul statelor de plată de la FBI, scrisese un set de instrucțiuni menite să elimine golurile din programul original. Le spunea subprogramelor dobermani pentru că, odată lansate, vânau prada și o atacau, încolțind-o până le dădea el semnalul s-o distrugă. O singură atingere a tastei Enter și breșa din sistemul de siguranță era eliminată.

Pe atunci, George era în culmea extazului. Anticipase că, grație dobermanilor lui, lumea își va croi drum spre ușa firmei CyberNet. Ceea ce se și întâmplase, deși banii nu bătuseră niciodată la ușa biroului său, aflat la ultimul etaj.

S-a dus pe apa sâmbetei teoria trickle-down[1] *din economie.*

Gil se răsuci cu fața spre ecranul cel mai mare din cele trei pe care le avea și se lăsă pe spate ca să savureze gogoașa și crema de brânză în timp ce-și frunzărea mesajele electronice. Era devreme, George venea abia peste două ore, deci avea timp suficient să se gândească cum să-i prezinte fiascoul de la cina cu Ludlow de vinerea trecută.

Obișnuitul semnal „Ați primit un mesaj!" îi întrerupse ultima înghițitură de cafea.

Iisuse! Ce naiba caută aici atât de devreme?

[1] Teorie potrivit căreia cea mai bună cale de a stimula economia este de a investi bani în companii și de a reduce taxele impuse acestora (n. tr.).

Evident, cineva îl informase pe George despre cele întâmplate. Numai posibilitatea pierderii unei surse de venit îl aducea pe șef la birou la ora asta.

O alarmă țipătoare îl avertiză că monitorul principal se stinsese și că va fi urmat și de celelalte două. Se grăbi să șteargă mesajul de la George. Prea târziu. Ecranele celorlalte două calculatoare și ledurile serverului de Internet se stinseseră și ele. Își ținu respirația, așteptând să audă zumzetul care confirma pornirea sistemului de backup. Oftă ușurat. Bâzâitul plăcut al acestuia îl asigură că, în câteva minute, echipamentul va funcționa din nou și că peste șapte terabiți de informații au fost salvați.

Până nu demult, mesajele de la George nu însemnau decât încă o comunicare enervantă care îi solicita atenția. Dar în ultimele două săptămâni, orice mesaj cu numele lui George îi bloca rețeaua.

Gil îi atrăsese atenția că, dacă refuza în continuare să introducă coduri de siguranță RSA, trebuia să se aștepte la o catastrofă. George nici nu voia să audă. Atunci se oferi să pătrundă în labirintul lui de calculatoare și să încerce să descopere problema, dar s-a lovit de un nou refuz. În final, ajunseseră la o înțelegere. Gil va renunța la ideea lui, cu condiția ca George să-i dea telefon, în loc să-i trimită un mesaj, până când Gil descoperea un paliativ. Armistițiul durase două zile. În a treia, șeful îi trimitea din nou mesaje, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

De câte ori Gil primea câte un mesaj care-i bloca sistemul, George susținea, ca și când asta se întâmpla pentru prima dată, că încerca să respecte înțelegerea la care ajunseseră.

– La urma urmei, adăuga cu un surâs nevinovat și ridicând din umeri, sunt sclavul obișnuinței.

Gil își trase scaunul spre monitorul cel mai mare și tastă rapid o succesiune de comenzi. Rând cu rând, verifică programul de siguranță performant pe care îl crease la câteva zile după primele probleme.

De ce naiba se tot blochează sistemul? Și de ce numai când trimite mesaje George?

Nici dobermanii lui nu găsiră sursa problemei. Puse mâna pe telefon și formă interiorul lui George.

– Vin, vin, îl anunță, în timp ce continua să tasteze. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai trimite mesaje.

Gil scutură din cap. Câtă risipă! O minte strălucitoare ca a lui George închisă într-un corp de o sută optzeci de kilograme. Comportament de preadolescent, pentru început. Nimeni din firmă nu-l văzuse vreodată pe muntele ăsta de om cu vreo prietenă sau pe la vreo petrecere. Pur și simplu venea de acasă la birou, mâncând în fața calculatorului sau jucându-se cu cea mai nouă minune tehnică. Nu era decât vina lui, dar își irosea viața în mod jalnic.

Ținând cont că era posibil să fie foarte singur, sau tocmai din cauza asta, nu era deloc rău să lucrezi pentru el. Deși foarte inteligent, nu avea spirit competitiv. Spunea deschis dacă nu-i plăcea un lucru, dar, în general, îl aprecia pe Gil și i-o spunea destul de des. Era un om cumsecade și conștient de înfățișarea lui ca să te înțelegi bine cu el. Nu trebuia decât să-i spui că se vede clar că s-a subțiat în talie și-ți zâmbea fericit, ca un copil de cinci ani. Era un cățeluș mare și bătrân, un cățeluș lacom, dar adorabil.

Ultimul calculator porni și el și, înainte ca șeful să-i mai trimită vreun mesaj, Gil se îndreptă spre ceea ce greu se putea numi biroul lui George.

CAPITOLUL 8

Câteva minute mai târziu

La ultimul etaj al firmei CyberNet Forensics bubuiau două televizoare și un radio. Reporterii de pe ecran dădeau amănunte despre cele mai recente dezastre pe un fond de muzică country.

De când venise George la firmă, doi angajați de la departamentul de finanțe care lucraseră în birourile de lângă el fuseseră mutați în alte încăperi. Altul plecase în concediu fără plată până când firma avea posibilitatea să-l mute la un etaj inferior, iar un contabil pur și simplu își împachetase lucrurile și demisionase.

Conducerea mutase deja de două ori biroul lui George înainte de a-l exila la capătul celui mai lung coridor din clădire. Dar George nu putea fi mai fericit. Matahala nu suporta să lucreze în liniște. Nici sonorul la nivel normal nu-l mulțumea. Avea nevoie de zgomot în jur, nu ca o simplă obișnuință, ci ca necesitate care-l făcea să fie și mai vesel.

– Ce pot să spun? recunoscu el cu un rânjet malițios, când se mutase de lângă el și ultima persoană. Îmi rămâne mie tot etajul.

Gil se apropie de birou și se pregăti pentru un atac sonor și mai puternic. Câteva minute de agresare auditivă era tot ce putea suporta. Renunțase să-l roage să dea sonorul mai încet. Rugămintea lui se lovise întotdeauna de autocaracterizarea lui George:

– Știri, calculatoare și muzică country. Asta-i tot ce știu și-mi place la nebunie.

Bătu și intră fără să mai aștepte în decorul atât de familiar, în care George se îndopa cu mâncare.

În dimineața asta, matahala termina ultimele îmbucături din dejunul de cereale integrale. Era un ritual zilnic care nu-i afecta sănătatea, nu-l ajuta să scadă în greutate și, după cum explicase chiar el cu lux de amănunte inutile, nu-i schimba ritmul.

La sosirea lui Gil, George se strădui să se ridice. Arăta ca și cum fusese prins asupra unui fapt obscen. În confuzia creată de efortul de a-și ridica trupul masiv din scaunul ergonomic, răsturnă castronul de plastic și lingura. Cerealele îmbibate în lapte și cutia pe jumătate deschisă, cu restul de lichid cu procent de grăsime scăzut, se răsturnară pe foile scoase la imprimantă și împrăștiate pe birou, printre rapoarte, bilete cu „Nu uita", grafice și vrafuri de ziare. Toate deveniră potențiale sugative ale lichidului alb care se răspândea cu repeziciune. Încercând, mai mult din obligație, să repare dezastrul produs de George, Gil se repezi la teancul cel mai ud și, ridicându-l, se întoarse spre coșul de gunoi. George se lovi de el când încercă să-l oprească.

– De ce *faci* chestia asta? îl întrebă Gil, clătinând din cap.

– De ce mănânc cereale? Îi aruncă un zâmbet de apreciere și încercă să strângă laptele cu un șervețel de hârtie.

– Vorbesc serios. E-o nebunie. Ții pe masă foile listate de două săptămâni încoace cu date descărcate de pe toate site-urile excentrice din lume.

– Știu, dar n-am avut timp să mă uit peste ele. Mi-am petrecut o groază de vreme cercetând chestia aia, știi tu, și cred că e cu adevărat importantă.

Gil clătină iar din cap.

– Poate te interesează să afli că am ținut câteva din foile astea special pentru tine, adăugă el.

Căutând prin hârtiile împrăștiate, extrase cu grijă un set de coli care nu scăpaseră nici ele de potopul de cereale cu lapte.

– E vorba de treaba aia a ta cu Ludlow, începu George.

– Ascultă! În ce-l privește pe Ludlow. Cred c-ar trebui să...

George trase una din coli.

– Stai! Unde-am văzut-o? A, uite-o aici. Privește. E reluarea știrii de la Reuters de-acum câtăva vreme. Scrie că Ludlow, de fapt, nu el, ci DeVris, tipul din Israel cu care lucrează, are deja una.

– Are ce?

– Un manuscris de aramă, prostănacule. Cică au deja unul. Înseamnă că Ludlow, făcând pe intelectualul, nu urmărește ca jurnalul să-l conducă la orice manuscris antic, ci la perechea celui pe care muzeul o are deja, trase George concluzia. Își frecă degetul mare și arătătorul. Și din ce scrie în articol îmi imaginez că cele două manuscrise le pot aduce un profit uriaș.

Gil scutură din umeri nepăsător. Nu avea nici o idee despre ce vorbea șeful lui. Prinse articolul ud de-un colț cu mare atenție și-l ridică în aer.

– Asta înseamnă c-o să crești taxa lui Ludlow?

– Poate, dar nu la asta mă refer, îi răspunse George surprinzător de serios. Miza e foarte mare și va trebui să te porți ca un adevărat profesionist, măcar o dată în viața ta.

Era clar că vorbise cu Ludlow. Deci mai bine să fie sincer. Îi povesti pe scurt greșelile de la cina de vineri și

bolborosi niște scuze, explicându-i că n-avea nimic împotrivă să se ocupe altcineva de treaba asta.

– N-ai tu norocul ăsta, colega. Am primit un e-mail de la Ludlow chiar acum câteva minute. El și traducătoarea lui, cum o cheamă?

– Sabbie, zise Gil morocănos.

– Da, Sabbie. Se pare că te vor tot pe tine, nu-mi imaginez de ce. Bine că ești deștept și frumos, că personalitatea ta lasă de dorit. Ești singurul potrivit pentru treaba asta, zic ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, George! N-are nici o logică. Sabbie m-a lăsat cu ochii-n soare și l-a luat și pe Ludlow cu ea.

George se holbă la el.

Nu-i spusese Ludlow ce se întâmplase? Ciudat.

– Uite ce e, George, lasă-mă să termin proiectul la care lucrez. Nu-mi trebuie mai mult de două zile. Asta nu schimbă cu ni...

– După-masă, îl întrerupse George. Ți-am rezervat un loc pentru un zbor de noapte ca să ajungi la Tel Aviv după-masă. Poți ajunge la Ierusalim și la muzeu direct de la aeroport.

Gil se uită să vadă dacă matahala de șef nu cumva zâmbește. Nu zâmbea.

– Glumești, nu se poate! Dacă mă iei de la proiectul meu pentru cine știe câtă vreme pot s-o iau liniștit de la început cu el. Se duc dracului cinci luni de muncă.

– Las-o baltă. O să-ți prindă bine să nu știi exact ce ți se întâmplă mâine. Ia-o ca pe-o aventură.

George luă știrea de la Reuters pe care Gil o pusese deoparte și i-o aruncă în față.

– Asta ar trebui să te facă să te răzgândești. Citește-o.

– Stai puțin, sub nici o formă... începu Gil.

– Citește-o, insistă George. Pe urmă spune-mi ce crezi.

COMOARA ÎNGROPATĂ: PIERDUTĂ ȘI REDESCOPERITĂ

Arnold Narin, AP, Ierusalim

„În Horebeh, în valea Ahur, sub scările orientate spre est, la douăzeci de metri: un sipet de argint și conținutul lui în valoare de șaptesprezece talanți. În monumentul funerar de sub al treilea curs: o sută de lingouri de aur. Într-un vas mare, aflat în curtea peristilului mic, într-o nișă din partea de jos, blocată de depunerile de aluviuni, opusă deschiderii din partea de sus: nouă sute de talanți..."

Așa scrie pe una din cele șaizeci și patru de indicații de pe manuscrisele de aramă 3Q15, cunoscute ca manuscrisele din peștera Qumran. Acestea au fost descrise, pe bună dreptate, drept unul din cele mai greu de pătruns mistere. Valea Ahur, descrisă în ele, a existat cu adevărat, dar istoricii contemporani nu au ajuns la un consens în ce privește localizarea ei exactă. Mulți cercetători sunt convinși că tezaurul descris este real, fiind vorba de bogățiile incredibile din al doilea Templu, salvate înainte de distrugerea lui, cu peste două mii de ani în urmă. Alți savanți sunt siguri că averea ascunsă reprezintă avuția la care au renunțat membrii unei secte străvechi, care au depus jurământ de sărăcie.

Indiferent de sursă, comoara care-și așteaptă găsitorul are nu mai puțin de două sute de tone de aur și argint.

Astăzi, după mai mult de cinci decenii de la descoperirea manuscrisului din peștera Qumran, restaurat cu cele mai noi și moderne mijloace, acest prețios obiect rămâne încă un mister.

Împrumutat în mod special muzeului Israel din Ierusalim pe un an de zile, manuscrisul este expus în Sanctuarul Cărții, casa minunată a manuscriselor de la Marea Moartă. Această enigmatică piesă istorică va rămâne la dispoziția publicului până în 20 martie anul viitor, aniversarea descoperirii ei. În ziua respectivă, manuscrisul și promisiunile lui vor fi returnate muzeului Amman din Iordania, unde vor fi păstrate în siguranță.

„Hotărârea de a duce acest document nepreţuit într-un loc sigur este lăudabilă", a remarcat dr. Anton DeVris, directorul Departamentului de Achiziții al Sanctuarului Cărții. „Însă gândul că va fi dus într-un loc unde oamenii de știință nu vor avea acces la el este greu de suportat. Cu toate acestea, suntem recunoscători că îl avem aici un an de zile", a adăugat el diplomat.

Un sfat pentru toți viitorii vânători de comori: înainte de a începe să vă împachetați lopețile și să porniți în căutarea tezaurului ascuns, trebuie să știți că, de la descoperirea manuscrisului, în 1952, savanții îi dezbat autenticitatea, comoara despre care vorbește, până și intenția autorului. Unii au decretat că este „opera unui nebun" sau l-au calificat drept un „fals". Alții au spus că autorul lui e un „șarlatan" care „nu avea decât vagi cunoștințe de limbă ebraică". Există și păreri conform cărora criticii manuscrisului fac parte dintr-o operațiune de acoperire.

Un aspect și mai intrigant: unii experți sunt de acord că secretul manuscrisului de aramă din peștera de la Qumran nu constă în ceea ce scrie în el, ci în perechea lui, încă nedescoperită; ea conține cheia secretului celui dintâi și a locului unde au fost ascunse avuțiile nepreţuite care așteaptă să fie scoase la lumină. Dr. DeVris a menționat că existența unui al doilea manuscris este „un lucru interesant, dar improbabil".

Un ultim sfat: dacă vreți să vedeți de aproape manuscrisul de aramă 3Q15 (peștera 3), începeți să vă faceți planuri imediat. Peste douăsprezece luni, care vor trece foarte repede, exponatul din Sanctuarul Cărții de la muzeul Israel va dispărea – pus sub lacăt – poate pentru totdeauna.

Gil termină de citit.

– Și ce dacă?

– Nu-mi vine să cred că nu-ți dai seama! Gândește-te. Muzeul deține acum unul dintre manuscrise, iar Ludlow are jurnalul care le-ar putea spune unde se află al doilea. Dacă pun mâna pe ambele manuscrise, ar trebui să poată afla unde e ascunsă comoara. Problema e că, peste două luni, muzeul trebuie să returneze primul manuscris. Dacă nu-i ajuți să-l găsească pe cel de-al doilea, își pot lua adio de la comoară.

George zâmbi satisfăcut și continuă:

– Sunt prinși între ciocan și nicovală și toți sponsorii lor sunt cu ochii pe ei. Dacă găsești un mesaj ascuns în jurnal care să-i conducă la al doilea manuscris, ar fi ca și cum ți-ai semnat singur un cec gras.

Vrei să spui un cec pentru CyberNet Forensics. Însă Gil trebuia să recunoască faptul că treaba nu suna rău deloc.

– Cât de vechi zici că e articolul ăsta de pe Reuters?

– Șase luni, mai mult sau mai puțin.

– Mai mult sau mai puțin?

– Aha! Ți-am trezit interesul, nu? Știam eu. De fapt, e cam de opt luni. Din câte îmi dau seama, a fost scris înainte ca Ludlow și DeVris să pună mâna pe jurnal. Acum, că a apărut posibilitatea ca acesta să facă legătura între manuscrisul din peștera de la Qumran și perechea lui, încă nedescoperită, probabil că sunt disperați. Îți spun eu, putem scoate bani frumoși din afacerea asta.

Clătinând din cap, Gil îi zâmbi matahalei adorabile și manipulatoare căreia îi spunea șef. Îi căzuse în plasă, iar George știa.

– Aici sunt biletele tale de avion. Ai un avion care pleacă de pe aeroportul JFK la unsprezece noaptea. Ludlow e în drum spre Londra, dar îi trimit contractul prin fax în două ore, dacă nu cumva tot mai vrei să se ocupe altcineva, caz în care...

– Taci și dă-mi ceva pe ce să scriu, mormăi Gil, căutând un blocnotes.

Gil surprinse privirea fugară de satisfacție supremă de pe fața șefului său.

Crezi că mă cunoști foarte bine, nu-i așa?

În dorința de a-l face pe Gil să accepte, George omisese un detaliu vital. Pe articolul Reuters nu se vedea nici un banner sau vreuna din reclamele pop-up care aduc venituri site-urilor. În mod clar, George măsluise articolul pentru ca el să muște momeala.

Gil clătină din cap. Nu înțelegea de ce George ținea neapărat să obțină afacerea asta. Dar, indiferent de motiv, era hotărât să intre în joc.

CAPITOLUL 9

Ziua a cincea, dimineața devreme
Galeria de la intrarea în Sanctuarul Cărții
Muzeul Israel, Ierusalim

Marțea era Ziua copiilor la Sanctuarul Cărții. Hassan Ben Gaza ura ieșirea săptămânală din rutină. Îi detesta pe copiii răsfățați. Dar cel mai mult îi ura pe părinții și bunicii infideli care expropriaseră pământul strămoșilor lui.

Un grup de elevi îi bloca drumul. Îi ocoli cu abilitate. Dacă ar fi fost văzut, Hassan ar fi trebuit să le suporte ironiile. Răsucit în spate, peste umeri, capul uriaș îi atârna ca și cum era gata să cadă de pe trupul lui deformat. Fața i se schimonosi. Nu era de mirare că majoritatea copiilor care-l întâlniseră pe coridor șoptiseră cuvântul „mumie" către colegii care începuseră să râdă. Batjocura lor conținea mai mult adevăr decât credeau ei. La fel ca mumiile din vechile filme de groază de la cinematograf care îi plăceau atât de mult, aștepta răbdător să-și împlinească visul răzbunător.

Cu patru ani în urmă, Maluka îl salvase pe Hassan dintr-o viață de nenorociri și delincvență. Fără slujbă și fără bani, într-un oraș în care pentru cea mai amărâtă slujbă se băteau patruzeci de persoane, Hassan își petrecuse nopțile spărgând mașini. Cei câțiva shekeli pentru care își risca viața și libertatea nu-i ajungeau să asigure traiul minim pentru familia lui, dar o țineau unită.

În noaptea care i-a schimbat viața, Hassan zăcea întins pe scaunul din față al unei mașini, încercând să demonteze radioul la lumina lanternei. Era trei dimineața și strada era pustie.

Maluka nu-l văzu pe hoț decât atunci când se apropie la câțiva metri de mașină. Hassan sări în picioare și, dintr-o mișcare la care Maluka nu se așteptase, îl prinse de gât, sufocându-l. Ezită, neștiind dacă să-i taie gâtul sau să fugă. Calm, Maluka îi propuse să bea amândoi câte-o cafea la un restaurant deschis toată noaptea. Hassan anticipă o ofertă necinstită, dar profitabilă. Nicicând nu se aflase mai departe de adevăr.

În următoarele două ore, Maluka scoase la iveală cele mai adânci regrete și frustrări ale lui Hassan, înșirate ca o litanie a dezamăgirilor dureroase, cauza faptelor disperate pe care le comitea.

Hassan nu mai întâlnise un asemenea om. Dacă alții l-ar fi condamnat, Maluka îi arătă înțelegere; dacă alții ar fi cerut să fie pedepsit, Maluka îi arătă compătimire, dezvăluindu-se drept liderul spiritual la care găsea speranță și rost.

Maluka îi dădu o slujbă măruntă de curier în studioul lui de producție video, la numai câțiva kilometri de locul unde îl găsise în noaptea aceea hotărâtoare. Hassan alerga toată ziua să ducă și să aducă nenumărate lucruri necesare pentru a face musulmanii renumiți la World Truth Video. Prezentate în fiecare seară a Ramadanului, emisiunile de televiziune speciale ale lui Maluka era renumite pentru descrierile vii ale sălbăticiei din Occident. Hassan nu rata nici una. Erau parcă născute din el, la fel ca un copil.

După ce Hassan își dovedi loialitatea timp de doi ani, Maluka îl recompensă, oferindu-i o ocazie la care el nu s-ar fi gândit. Fusese ales să lucreze ca spion al MWT, chiar în mijlocul dușmanilor.

– Când nu mai era nici o speranță, Allah ne-a arătat calea, îi spuse Maluka blând.

În trecut, ar fi fost imposibil să-l introducă pe Hassan printre angajații israelieni de la muzeul Israel. Însă, odată cu semnarea acordului de expunere între cele două muzee, lucrurile se schimbaseră. În acord se specifica, la insistențele muzeului Amman, să se angajeze pe termen lung câțiva neisraelieni. Era o clauză simbolică, menită să ofere ocazii de relații cu publicul care să-i liniștească pe cei ce se opuseseră aranjamentului. Cu toate acestea, clauza era ocazia lui Hassan de a merge la interviu și de a fi angajat.

– Pentru alții, munca va părea neînsemnată, dar pentru cauza noastră va fi de o importanță covârșitoare, îi explică Maluka. Acolo, printre cele mai sfinte arhive și artefacte iudaice și creștine, chiar în interiorul muzeului, Hassan va mătura podelele, va goli coșurile de gunoi, dar va aduce informații prețioase omului care-i schimbase viața.

Fusese trimis acolo cu un singur scop: să aducă dovezi ale secretelor cuprinse în manuscrisele de la Marea Moartă, pe care muzeul le ascundea publicului de zeci de ani.

– Imaginează-ți, îi spusese Maluka, cu fiecare notiță pe care o copiezi și cu fiecare fotografie pe care o faci, ne ajuți să dăm în vileag conspirația unora dintre cei mai respectați oameni din lume. Paznicii antichităților, din trecut și din prezent, vor rămâne cu buzele umflate, expuși la fel ca aceia care au ajutat la perpetuarea unei farse supreme.

Odată scoase la lumină, mesajele secrete din manuscrise vor dovedi, fără cea mai mică urmă de îndoială, ca Iisus nu a fost decât un muritor de rând, iar Biserica un mijloc de a înrobi popoare ca al nostru.

– Și atunci...

– Atunci poporul și credința noastră vor fi răzbunate.

– Iar adevărul va domni din nou, adăugă Hassan.

Îi trebuiseră optsprezece luni să devină un angajat invizibil. Mergând din coridor în birouri, figura lui umilă și tristă trecea neobservată. Cu fiecare birou curățat dobândea acces în spații de depozitare sigure și la mesajele secrete ale manuscriselor de la Marea Moartă.

Nu ieșea niciodată din rutina zilnică. Toate informațiile posibil relevante erau păstrate sub sacii de plastic din coșurile de gunoi aflate în fiecare încăpere. Rămânea mult peste program, spunând că e mai încet în mișcări și că dorea să facă ore suplimentare pentru că muzeul îi tolera incapacitatea fizică.

– Mă plătiți să-mi fac treaba, nu să fac prezența la ore fixe, îi spusese el odată directorului. DeVris zâmbise, gândindu-se probabil că Hassan nu avea cu ce să-și umple noaptea.

Dimpotrivă. El lucra până seara târziu. Fiecare document ascuns trebuia scos din coșul de gunoi, scanat și trimis pe e-mail lui Maluka, de pe unul din calculatoarele pe care Hassan îl parolase. După transmitere, fiecare document sau fotografie trebuia pusă la loc sau distrusă. Erau zile și nopți interminabile, dar mesajul de confirmare de la Maluka, primit seara, îi recompensa efortul.

Dar situația se schimbase brusc. Era o seară obișnuită, iar Hassan îi trimitea lui Maluka traducerea unui fragment neesențial dintr-un manuscris. Stătea la calculatorul lui DeVris când observă un mesaj de la Ludlow. Profesorul nu avea nici un cuvânt de spus în chestiunea ascunderii celor mai fierbinți fragmente ale manuscriselor

de la Marea Moartă de ochii publicului, deci Maluka nu-i ceruse să monitorizeze mesajele de la el.

În seara aceea însă subiectul mesajului lui Ludlow îi distrase atenția de la sarcina lui. Îl deschise la primul impuls. Cuvintele „securizarea descoperirii" din subiectul mesajului nu erau explicate, dar Hassan îl redirecționă oricum către Maluka.

În următoarele trei luni, Maluka află că Ludlow pusese într-un loc sigur un jurnal din secolul al XI-lea. Jurnalul îi putea conduce la un artefact mai valoros și mai incriminator pentru mitologia lui Iisus decât orice alt fragment din manuscrisele de la Marea Moartă.

Aflarea informațiilor îl costase destul de mult: uciderea a doi angajați cu funcții importante ai muzeului Israel, crime puse pe seama unei tâlhării întâmplătoare, și o sinucidere neprevăzută, concomitent cu blocarea temporară a bazei de date a muzeului, pe care Maluka n-o anticipase. Odată infiltrat în sectoarele sigure din sistem, un mecanism ireversibil și infailibil declanșase blocarea întregii baze de date. Din fericire, avusese destul timp să acceseze și să descarce informațiile de care avea nevoie, apoi, în cele câteva minute dinainte de blocare, introdusese un program-garou care masca pătrunderea clandestină în sistem și permitea accesul la mesajele viitoare.

– Dar cum rămâne cu toate lunile mele de muncă? îl întrebase Hassan, oarecum dezamăgit. Lăsăm totul baltă?

– Mi-am dat seama că publicul e mai schimbător decât am crezut. Nu-l interesează o conspirație de acum șaizeci de ani, îi explicase Hassan. Unii au încercat să dea în vileag operațiunea de acoperire din anii nouăzeci, pe care au numit-o Conspirația de la Vatican, dar oamenii și-au pierdut repede interesul pentru ea. Susținut de

puterea celor de la MWT, am crezut că-i pot face pe oameni să ceară aflarea adevărului, dar în ultima vreme am început să am îndoieli. Pe de altă parte însă, a continuat Maluka, la mijloc e acum o conspirație în desfășurare. Și, dacă vom putea pune mâna pe manuscrisul despre care se vorbește în jurnal, dacă într-adevăr – așa cum crede Ludlow – datează din vremea lui Iisus, lumea întreagă va sta cu ochii pe noi. Acesta, prietene, e un dar de la Allah. O descoperire atât de importantă încât nimeni nu o poate nega. Și, mai important, una în posesia căreia putem intra înainte ca necredincioșii de creștini să pună mâna pe ea a doua oară.

Hassan nu a cedat ușor.

– Dar dacă Ludlow și DeVris găsesc manuscrisul, n-o să-l țină secret, protestase el. De ce să nu-i lăsăm să-l găsească și să-l arate lumii?

– Cum au făcut alții cu multe din manuscrisele de la Marea Moartă? întrebase Maluka ironic. Nu. DeVris e un biet intelectual într-o lume de sponsori foarte bogați. Îi privește în ochi fără să clipească atunci când îi scriu cecuri de zece ori mai mari decât câștigul lui anual. A devenit acru și lacom și se gândește la manuscris numai ca la o sursă de câștig pentru el.

– Dar Ludlow... l-a întrerupt Hassan.

– Da, Ludlow se gândește numai la adevărul conținut în manuscris. E cinstit, dar nu are nici o putere. Nefericită combinație. Dacă cei doi găsesc manuscrisul, DeVris o să-l vândă cui o să dea mai mult, iar Ludlow n-o să se poată împotrivi.

Hassan ezitase. Știa că nu e bine să-și contrazică mentorul. Teama că va comite o eroare de judecată l-a făcut să cedeze în final:

– Dar au lucrat împreună la manuscrisul din peștera de la Qumran. Amândoi au contribuit la aducerea lui aici, ca să-l vadă toată lumea. Nu crezi c-ar proceda la fel și în cazul unui alt manuscris?

Maluka scutură din cap.

– Ludlow, da. DeVris, niciodată. Când au aranjat să aducă de la muzeul Amman manuscrisul din peștera de la Qumran, DeVris a avut un singur scop. Dacă putea să aibă acces la manuscrisul descoperit, spera să găsească indicii care să ducă la comoara descrisă în scrierile găsite în peșteră.

– Comoara încă nedescoperită, rostise atunci Hassan îngândurat.

– Exact. Dacă ar fi crezut că poate obține favoruri sau câștiguri ținând-o ascunsă, atunci ar fi ascuns-o.

Hassan reflectase mult la răspunsul primit.

Dacă ceea ce spune Maluka e adevărat, de ce ar fi în stare DeVris ca să pună mâna pe celălalt manuscris?

CAPITOLUL 10

În aceeași dimineață, mai târziu
Biroul directorului Departamentului de Achiziții
al Sanctuarului Cărții, muzeul Israel

Dr. Anton DeVris se uită la identitatea apelantului pe celularul său. Asta-i lipsea, o convorbire cu Nathan McCullum, directorul organizației Americanii Albi Salvează Creștinismul. DeVris se pregăti să gândească rapid ca să-și aducă aminte toate minciunile, trecute sau prezente.

Vocea lui McCullum era caldă și îndatoritoare, aproape credibilă:

– Tocmai am auzit de Ludlow. Tragic. Îmi pare atât de rău pentru tine.

După ce citise pe Internet relatarea despre crima odioasă, de la McCullum te puteai aștepta să reacționeze în mai multe feluri, toate la fel de previzibile: să facă scandal că DeVris nu l-a informat imediat despre evoluția evenimentelor; să ceară ca traducerea ultimului fragment al jurnalului să fie făcută mai repede sau să-i reamintească lui DeVris câți bani îi dădea ca să respecte termenele de predare. Să-și exprime condoleanțele pentru pierderea suferită fără să spună nimic despre jurnal nu era un lucru anormal, ci de-a dreptul suspect.

Ludlow lucra la muzeu cu normă întreagă când McCullum îl contactase prima oară pe DeVris cu șase ani înainte. Convorbirea telefonică fusese nevinovată, legată exclusiv de o donație.

– Contabilii mei îmi spun că mi-ar prinde bine o scutire de impozit, îi explicase el. Și, ținând cont de articolele de presă negative la adresa evangheliștilor din Statele Unite în aceste zile, o donație ecumenică n-ar strica imaginii WATSC.

WATSC, acronim pentru Americanii Albi Salvează Creștinismul, nu era o congregație evanghelică tipică. Cu rădăcini în Ku-Klux-Klan, WATSC – *wat-see* – descoperise un teren fertil în finanțele secolului al XXI-lea. În ascensiunea sa, McCullum, nepotul fondatorului, bătea toba pentru reconcilierea de tipul cel mai influent. Sumele mari de bani pe care se bazau el și întreprinderile lui corespundeau viziunii lui juste, foarte juste asupra

lumii și interesului inalienabil de a ajuta Statele Unite să se îndrepte în direcția cea bună.

Ludlow se luptase să-l convingă pe DeVris că WATSC nu era doar o instituție politico-financiară puternică. Bătrânul n-ar fi putut fi mai vehement nici dacă DeVris ar fi fost curtat de diavol.

– Te rog, spune-mi că glumești, spusese el mirat când auzise de prima donație a lui McCullum.

După el, Pat Robertson părea un adevărat liberal care plângea de mila altora în comparație cu naziștii de la WATSC, așa cum îi numea el.

– Ascultă-mă, Anton, nu sunt ca tine și ca mine. Dacă vor un lucru, fac orice să-l obțină. Nu se dau în lături de la nimic.

Când DeVris refuzase să returneze donația, Ludlow l-a mai mustrat o dată:

– De data asta ai sărit peste cal. Sper din tot sufletul să nu ajungi să-ți pară rău.

DeVris îl povestise lui McCullum despre predicțiile sumbre ale profesorului și râseseră amândoi pe seama lui. De atunci încolo, încurajat de reacția lui McCullum, DeVris nu îl considera pe Ludlow decât un intelectual trecut de prima tinerețe.

Bătrânul se calmase numai după ce DeVris îl asigurase că McCullum nu va mai face o a doua donație. Numai Dumnezeu știe ce-ar fi făcut dacă ar fi știut că relația Devris–McCullum a continuat.

În schimbul contribuțiilor constante ale lui McCullum la fondul de pensie, tot mai umflat, al lui DeVris, acesta își folosise autoritatea și dreptul de veto pentru a-i susține cauza în cadrul muzeului. Comunicările, discursurile și voturile lui DeVris au contribuit la înăbușirea

oricăror acțiuni – în și din afara muzeului – de aducere în fața publicului a manuscriselor de la Marea Moartă. Traducerile care ar fi urmat ar fi reprezentat sigur o provocare la adresa celor mai sacre scrieri creștine.

– Ultimul lucru de care avem nevoie acum e să susținem un nou atac împotriva Bisericii, explicase McCullum. Dumnezeu știe că ne-au ajuns acuzațiile nefondate de molestare a copiilor. Punerea la îndoială a valabilității istorice a Bibliei nu face bine nimănui, ci dăunează creștinilor cu frică de Dumnezeu care nu au nevoie să le fie pusă la încercare credința încă o dată.

DeVris acceptase politicos punctul de vedere al lui McCullum, rezistând tentației de a-și adăuga părerea că punerea la încercare a credinței ar afecta imperiul evanghelic WATSC, în valoare de un miliard de dolari.

Erau momente când predicțiile neliniștitoare ale lui Ludlow îi dădeau fiori lui DeVris. Dar un telefon scurt de la McCullum îl liniștea întotdeauna.

Anul trecut, hotărârea lui Ludlow de a se retrage fusese mai mult decât binevenită. Întoarcerea profesorului în Anglia înlesnise mult convorbirile lui DeVris cu McCullum. Nu că DeVris ar fi făcut ceva rău. La urma urmei, nu votase împotriva propriei conștiințe. Pur și simplu se arătase deschis la capacitatea de penetrare mintală a lui McCullum. Faptul că voturile lui contribuiau la păstrarea sub cheie a unor fragmente provocatoare din manuscrisele de la Marea Moartă nu dovedea loialitatea lui față de McCullum, ci justețea argumentelor acestuia.

Dacă ar fi știut și alții de sprijinul primit de la McCullum, ar fi fost acuzat că vrea să vândă totul. El ar fi replicat că nu făcea decât să cumpere o abordare responsabilă

a modului în care se fac publice informațiile. Dă-le oamenilor doar atât cât pot duce. Nici mai mult, nici mai puțin. E mai bine pentru ei, pentru toată lumea. Și dacă, în același timp, donațiile lui McCullum compensau politica necinstită și inadecvată a muzeului referitoare la pensii, cu atât mai bine.

Rarele vizite ale lui Ludlow la muzeu pentru a face muncă de cercetare erau întotdeauna precedate de un telefon de curtoazie dat lui DeVris, așa cum ceruse directorul. Faptul că acesta știa dinainte de sosirea profesorului îi permitea să șteargă orice urmă a influenței lui McCullum. În ansamblu, lucrurile intraseră pe făgaș.

Apoi, cu două luni în urmă, profesorul făcuse rost de un artefact autentic pentru care McCullum ar fi făcut și pe dracu-n patru ca să-l achiziționeze. Din ziua în care DeVris îi povestise lui McCullum despre jurnal, cel dintâi mergea ca pe funie, încercând să-și mențină echilibrul între determinarea lui McCullum de a obține jurnalul și teama lui Ludlow că secretele din el ar putea ajunge în mâinile cui nu trebuie.

Acum, că Ludlow ieșise pentru totdeauna din scenă, iar jurnalul era în siguranță în seiful lui din cuptor, DeVris controla, în sfârșit, situația.

Se concentră din nou asupra conversației telefonice.

– Din ceea ce mi-a spus poliția când m-a informat despre incident, Ludlow a dat peste agresori când a intrat în casă, explică el. Probabil că ei erau acolo de mai mult timp și încercau să scoată de la nevasta lui unde ține jurnalul. Se pare c-au lăsat-o în viață până când a ajuns Ludlow acasă.

– Noroc că m-ai ascultat și l-ai convins pe Ludlow să-ți aducă ție jurnalul, concluzionă McCullum.

DeVris fu străbătut de un fior. McCullum îl punea la încercare, așteptând din partea lui o nouă asigurare că deține jurnalul și că acesta e în siguranță.

Simți o transpirație rece. Poate că McCullum îi dădea ultima șansă de a-i mărturisi că-l mințise tot timpul. Dacă îl suspecta că nu luase niciodată jurnalul de la Ludlow, era mai bine să recunoască și să-și primească pedeapsa ca un adevărat bărbat.

Dar cum să recunoască faptul că nu avea decât fragmentele răzlețe pe care i le trimisese Ludlow? Cum să-i spună că-l ducea de nas de atâtea săptămâni?

Ludlow, care nu voia să dea jurnalul din mână, accepte să-i trimită câte un mic fragment din el zilnic, pentru ca DeVris să-l traducă direct de pe Internet. În schimb, DeVris plătise mica avere cerută de dealerul de antichități pentru jurnal și acceptase să apeleze la serviciile lui Sabbie, fără care profesorul n-ar fi putut descifra pasajele ezoterice ale manuscrisului jilav.

Deși târgul fusese foarte cinstit, Ludlow insistase în ultima clipă ca el să mențină un control strict. Folosind un program special de protecție a copyrightului, se asigurase că DeVris vedea fragmentul pe Internet, dar nu-l putea copia sau printa.

Sau cel puțin așa credea bătrânul. DeVris studiase și el temeinic un program similar, utilizat de librarii online pentru clienții care cercetau conținutul cărților. Dând instrucțiuni calculatorului să fotografieze ecranul, DeVris fotografiase fiecare pagină de jurnal trimisă de Ludlow și o salvase în format pdf ca s-o scoată la imprimantă, s-o reevaluaze și s-o compileze după voie. Îl lăsase pe Ludlow să creadă că deține controlul. Și, mai important, îi închisese gura.

Fără ca de fapt să se afle în posesia jurnalului, DeVris reușise să-i trimită lui McCullum tot mai multe fragmente traduse și copii ale textului original, pentru care americanul plătise foarte bine.

Ar fi fost un plan perfect, dacă DeVris nu s-ar fi temut că McCullum îi va cere într-o zi să vadă jurnalul. Când va veni ziua aceea... ei bine, nu se gândise niciodată ce se va întâmpla atunci.

Aflând de moartea lui Ludlow, DeVris se temea că ziua aceea venise în sfârșit, dar providența fusese de partea lui. Poliția spusese că seiful din perete al lui Ludlow fusese spart, dar nu pomenise nimic de seiful din cuptor. Nici asasinii profesorului, nici polițiștii nu știau de existența lui, iar DeVris avea toate motivele să creadă că nu fusese descoperit, iar jurnalul se afla încă în el.

Îl avertizase pe Ludlow să nu spună nimănui despre seiful din cuptor, decât asistentului său, Peterson, și nu degeaba...

DeVris avusese noroc din nou. Ludlow îi trimisese ultimele două pagini din jurnal cu două zile înainte de a pleca în Statele Unite, la întâlnirea cu reprezentanții CyberNet.

De îndată ce se vor mai liniști apele, DeVris va zbura în Anglia, va reuși să intre în apartamentul profesorului, îi va cere lui Peterson să deschidă seiful și va aduce jurnalul acasă, fără ca altcineva să știe. Floare la ureche. Până atunci, fotografiile făcute de el pe Internet îl vor convinge în continuare pe McCullum că jurnalul se afla în posesia lui. Din punct de vedere practic, așa și era. Cum ar fi zis Ludlow, dacă șeful naziștilor WATSC nu știa un lucru, n-avea cum să-l deranjeze.

– Deci ucigașii lui Ludlow n-au găsit ce căutau? repetase McCullum întrebarea.

– Cum ar fi putut? rosti DeVris pe un ton cât se poate de optimist.

– Perfect, concluzionă celălalt, aparent satisfăcut. Apropo, adăugă el nonşalant, lucrurile au luat o întorsătură interesantă, nu crezi? Mă refer la Peterson.

DeVris îngheţă.

– Ce-i cu el?

– Cum, n-ai aflat? A dispărut acum două zile.

CAPITOLUL 11

În aceeaşi zi, după-amiază
Muzeul Israel, intrarea principală

Taxiul opri pe drumul de acces circular. În spatele porţilor mari se întindea o alee cât un bulevard. Clădirile de pe ambele părţi ale acestea păreau să se afle la kilometri depărtare.

– Nu poţi să mergi mai aproape? întrebă Gil. Deşi de la aterizarea pe aeroport avusese la dispoziţie peste trei ore, le pierduse din cauza controlului vamal şi a traficului din mijlocul zilei. Acum îi rămăsese mai puţin de jumătate de oră să ajungă la biroul lui DeVris din Sanctuarul Cărţii, înainte ca acesta să plece acasă. Ar fi sunat să anunţe că întârzie dacă ar fi avut timp să-şi încarce telefonul. Dar nu avusese.

– Numai până aici pot să merg, îi răspunse şoferul. Puteţi lua autobuzul pentru vârstnici până la recepţia din pavilionul de la intrare, dacă doriţi, adăugă el zâmbind.

– Un sfat înţelept, replică Gil. Nu lua clienţii în râs până nu ţi-au dat bacşişul.

– Un sfat şi mai înţelept. Nu presupune că bacşişul nu e deja inclus în preţ.

Clădirile, pasajele şi zonele cu iarbă deasă din complexul muzeal acopereau peste optzeci de kilometri pătraţi. Labirintul care ducea la Sanctuarul Cărţii era extrem de încâlcit. Se rătăcise. Harta simplă primită de la paznic la intrare era inutilă. Întrebând trei oameni pe unde s-o ia, primi patru seturi de instrucţiuni diferite în ceea ce Gil numi rapid „englaică", un amestec ininteligibil între engleză şi ebraică.

Primi ajutor de la un canadian care, luându-l de braţ, îl conduse pe lângă aripa nouă a muzeului spre locul de unde puteau vedea zona mai bine.

Acoperişul alb, ca o pălărie de ciupercă din depărtare, era ţuguiat, iar vârful ţintea spre azurul cerului senin, contrastând puternic cu pereţii negri.

– Acela e Sanctuarul Cărţii, spuse canadianul încet. O minunăţie, nu?

Arhitectura grandioasă era neaşteptată, ca şi reacţia lui Gil. Cu fiecare pas, se simţea tot mai sigur pe el şi tot mai uimit.

Folosindu-se de harta simplă primită în holul clădirii cu acoperiş alb conic, care avea explicaţii în ebraică şi engleză, găsi drumul spre birouri. Trase de uşa grea spre acea aripă şi se trezi într-un coridor rece şi întunecat. Lumina se străduia să pătrundă în el, dar pereţii labirintului semănau mai degrabă cu o peşteră decât cu un coridor. Gil merse încet şi găsi ramificaţia căutată la capătul lui. Părăsi coridorul liniştit cu regret şi pătrunse în zona luminată a birourilor.

Secretara îl întâmpină cu un zâmbet cu nimic mai prietenos decât era nevoie. Gil îi spuse că era deja în întârziere și o rugă să-l anunțe pe dr. DeVris de sosirea lui. Femeia scutură din umeri și reveni la convorbirea telefonică.

– Da, știu, vorbi ea cu glas tare. Ce tragedie! Un om atât de drăguț și de politicos.

Dumnezeule, asta poate să dureze toată ziua.

– Și erau un cuplu adorabil. Foarte drăguți. Urmau să serbeze nunta de aur săptămâna viitoare, continuă secretara.

Gil rezistă tentației de a o apuca de umerii ciolănoși și de-a o pune să formeze interiorul directorului. Lucy îi spusese de multe ori că nu se descurca bine cu cei lipsiți de putere. O afirmație subestimativă.

Sări la auzul numelui său.

– Vă așteaptă, îl anunță secretara. Arătă spre ușa directorului cu receptorul ținut strâns între degete. Bateți înainte de a intra.

Gil respectă indicațiile. O voce îl invită înăuntru.

Poți afla multe despre un om privindu-l din spate, obișnuia să-i spună bunicul Max. E partea pe care nu și-o poate controla.

Silueta întoarsă cu spatele care-l întâmpină pe Gil purta cu ostentație un costum perfect croit și un păr care părea mai degrabă sculptat decât tuns. Rămase în picioare, cu fața la geam, apoi rosti:

– Eu nu am fost de acord cu implicarea voastră în acest proiect.

Gil avu o ezitare.

– Nu e vorba de nimic personal, continuă bărbatul. Însă eu cred că toată afacerea asta e... Ei bine, ca să fiu sincer, cred că vă depășește.

– Dr. DeVris? întrebă Gil, sperând că era o greșeală la mijloc.

DeVris se întoarse și se așeză la birou, studiindu-și musafirul. Fără să aștepte invitații, Gil se așeză și aștepă.

Biroul se potrivea perfect cu ocupantul său. Până la ostentație. Gil presupuse că nu întâmplător culoarea costumului și a cravatei lui DeVris se potrivea cu griul predominant din încăpere și cu părul grizonant al directorului. Comportamentul lui și decorul biroului transmiteau un mesaj simplu și clar: „Sunt o persoană cu gusturi fine. Am încredere în mine și sunt educat. Asta ca să știi cu cine ai de-a face."

Se străduiește prea mult! Gil zâmbi larg.

– N-am timp de joacă, continuă DeVris. Șeful dumneavoastră și profesorul Ludlow au considerat că sunteți cea mai bună opțiune, deci nici dumneavoastră, nici eu nu am avut de spus nici un cuvânt.

– Doi copii uitați de mamele lor pe terenul de joacă, spuse Gil și surâse discret. Problema e dacă o să ne jucăm frumos.

DeVris reflectă la comentariul musafirului. Nu anticipase un asemenea răspuns.

Din câte îl cunoștea pe George, e posibil să-i fi spus directorului să se aștepte la un individ încăpățânat și egocentric, care va răspunde agresiv la o provocare antagonistă, dar foarte inteligent; o descriere deloc neobișnuită, dar poate puțin exagerată. DeVris își închipuise probabil că izbucnirile lui Gil ar fi exact lucrul necesar ca să-l scoată din proiect. O schimbare de planuri care era evident că i-ar fi convenit de minune.

N-o să-ți meargă ușor cu mine. Dacă vrei să plec, trebuie să te străduiești mai mult.

DeVris își cumpăni următoare mutare.

– De ce ați acceptat sarcina?

– Pentru că mi s-a cerut, răspunse simplu Gil.

– Deci, dacă am înțeles bine, ne veți ajuta să găsim un tipar care ar putea scoate la lumină un mesaj secret din jurnal, mesaj care, la rândul lui, ne-ar conduce la manuscris. Și asta numai pentru că vi s-a cerut?

– În mare parte, da.

– Și nu vă așteptați la nimic pentru dumneavoastră personal? În afară de plata obișnuită și, probabil, un bonus?

– Nu. Adică, toți dorim să lăsăm ceva în urma noastră. Stă în firea omului, adăugă Gil.

– Rahat, spuse DeVris pe un ton obișnuit. Știu cine sunteți. Vă interesează bogăția, renumele și, de ce nu, puțină aventură. Nu-i nimic rău în asta. Oamenii de real succes nu numai că-și recunosc ambițiile, dar le și susțin. Ciudat, continuă DeVris cu glas moale. Noi doi ne asemănăm foarte mult. Reveni la poziția în care îl găsise Gil. Mi-am irosit o bună parte din viață pretinzând că tot ce vreau e să fac lumea mai bună. De fapt, doream mult mai mult. Dar, adăugă cu un oftat, nu cred c-o să vă ia nici jumătate din cât mi-a luat mie.

DeVris se întoarse de la fereastră și-i explică lui Gil în detaliu ce se aștepta de la el. I se va pune la dispoziție un birou mic, lângă al lui. Va primi o fotocopie a jurnalului, ca să caute tiparele care ar putea conține mesaje secrete. Trebuia să descifreze orice tipar sau mesaj care avea legătură cu manuscrisul Weymouth. Dacă Gil se va dovedi util, își va câștiga dreptul de a lucra mai departe la proiect și de a se bucura de faimă. Dacă nu, CyberNet va fi plătită pentru timpul alocat proiectului, iar munca de consultanță se va încheia.

Încă o dată, DeVris se întoarse cu fața la geam.

Înțelegând mesajul, Gil se îndreptă spre ușă.

Fără să-l privească pe noul său angajat, DeVris adăugă câteva cuvinte de încurajare:

– O să vă descurcați, rosti el cu o voce neașteptat de caldă. Mergeți să mâncați ceva și să vă odihniți. O să vă dăm mult de lucru. Vă aștept mâine dimineață devreme, proaspăt și gata de muncă.

Înainte de a închide ușa în spatele lui, Gil îl privi pe DeVris. Razele roșii ale soarelui la apus se reflectau ca un halou. Fiecare șuviță argintie, fiecare centimetru al costumului strălucea într-un roșu-fosforescent. Griul și argintiul din încăpere radiau în roșu și stacojiu. Luminiscența era atât de mare, încât DeVris părea înconjurat și mângâiat de flăcări. O iluzie bizară, care dispăru imediat și fu înlocuită de umbre, odată cu dispariția ultimelor raze ale soarelui.

CAPITOLUL 12

Câteva minute mai târziu
Biroul dr. Anton DeVris

– Stai așa, se adresă DeVris camerei goale. După câteva momente se duse la ușă, se uită pe coridor, apoi reveni la birou.

– E-n regulă, anunță el, a plecat.

Directorul zâmbi, apoi se adresă din nou aerului.

– Când vii încoace, Sabbie, adu-mi o cafea.

Închise interfonul care rămăsese deschis cât ținuse conversația cu Gil și așteptă.

O bătaie în uşă îi anunţă sosirea. Se ridică, merse încet spre ea şi o deschise.

– Ticălos nesimţitor! Sabbie se strecură pe lângă el cu o ceaşcă în fiecare mână. Puteai să laşi uşa deschisă, ca să nu trebuiască să dau cu gheara în ea ca un câine.

DeVris se aşeză la birou.

– Să dai cu laba, o corectă el.

– Să dau cu laba?

– Pisicile zgârie cu gheara, câinii dau cu laba, zise el distant. N-ai cum să dai cu gheara ca un câine.

Sabbie împinse rapid ceaşca spre el, pe birou. Ştia că va obţine o mărire de salariu, dar DeVris era sigur că habar n-avea în ce fel.

Arăta neobişnuit de frumoasă: păr lucios, obraji roşii.

– Ne trebuie un interfon nou, îl anunţă ea. Te-am auzit printre bruiaje, ca şi cum aş fi ascultat un disc vechi.

– Vrei să recapitulăm?

– Nu, am auzit suficient. Individul e un zăpăcit. Scapă de el. Spune-le celor de la CyberNet că te-ai răzgândit. În cel mai rău caz, pierzi suma depusă în contul lor. Mare scofală!

– Deci nu-l crezi în stare să ducă treaba la bun sfârşit? De-asta l-ai lăsat baltă la restaurant?

– Da, şi pentru că mi s-a părut că suntem urmăriţi. Se uită fix la DeVris. Vrei să spui că profesorul Ludlow şi cu mine ar fi trebuit să rămânem? îl provocă ea.

– Păi, nu a fost cea mai bună modalitate ca să începi o relaţie de colaborare.

– Deci îl păstrezi? întrebă ea sceptică.

DeVris ezită o clipă. Sabbie îi ascundea ceva. De ce împingea lucrurile atât de departe?

– Şi pe cine îmi recomanzi în locul lui? Nu există altul ca el, doar ştii asta.

Sabbie se ridică brusc şi se îndreptă spre uşă.

– Ştii ce? Fă ce vrei. Nu înţeleg de ce te mai deranjezi să-mi ceri părerea.

Pentru că mi se pare că doamna protestează cam mult. Şi pentru că încerc să aflu dacă vrei să mi-o tragi mie, la figurat, sau domnului Pearson, la propriu.

Era arogantă şi nu renunţa la părerile ei nici în ruptul capului. Dacă n-ar fi crezut că avea neapărată nevoie de ea, nici n-ar fi angajat-o. Era cel mai bun traducător în domeniu. Cunoştea bine aramaica, greaca, ebraica veche şi latina clasică. Era bine informată şi muncea pe rupte. Un asistent perfect, dar cu un singur defect incontestabil.

În spatele inteligenţei şi al spiritului ei glumeţ, se afla o duritate pe care nu voia s-o pună la încercare, o răceală care era determinată de faptul că nu-şi făcea iluzii şi, poate, nici speranţe. Nu o cunoscuse înaintea atacului şi se întreba deseori dacă violenţa era într-adevăr sursa francheţei ei lipsite de pretenţii. Exact calitatea pe care o găsea atât de seducătoare.

CAPITOLUL 13

Ziua a şasea, dimineaţa
Biroul de traduceri, Sanctuarul Cărţii, muzeul Israel

– Ai întârziat, îi spuse Sabbie. Îi aruncă o privire absentă, apoi reveni la aranjatul hârtiilor de pe biroul lat. După cum arăta locul, era acolo de câteva ore bune.

Gil se holbă la ea uimit. Ultima oară o văzuse în restaurant, când se îndrepta spre toaleta femeilor, de unde nu se mai întorsese.

Sabbie zâmbi văzându-i nedumerirea.

– Am glumit. Ai venit exact la timp. Bună dimineața, adăugă ea cu voce neașteptat de caldă.

Gil îi răspunse ușurat, cu același surâs binevoitor. Îngrijorarea că se răzgândise în ceea ce privește colaborarea cu el fusese, în aparență, lipsită de temei. Un lucru bun. Oricât de scârboasă se arătase la restaurant, tot se gândise cum ar fi să savureze fiecare părticică a corpului ei.

Și mai bine, din moment ce se afla deja la muzeu și cei de aici n-aveau de gând să-l trimită acasă numai pentru că se uita la ea, își permise să studieze îndelung și cu nerușinare obiectul câtorva dintre cele mai erotice vise din viața lui.

Purta pantaloni bărbătești kaki, largi, cu bretele din macramé, și o cămașă albă mare, care o făcea să pară mică și foarte feminină. Prin materialul cămășii se vedea modelul dantelei de la sutien, iar prin dantelă, sfârcurile de culoarea cafelei cu lapte îl îndemnau să încerce să-i exploreze. Respiră adânc și se strădui să se controleze.

Parcă citindu-i gândurile, Sabbie trecu imediat la chestiuni profesionale:

– Vino la mine în birou.

Gil o urmă, lăsându-și gândurile să zburde pe fesele ei perfect rotunde.

Sabbie închise ușa în urma lor. În picioare, cu fața la el, începu să-i vorbească:

– Mai întâi, câteva reguli de bază. Toate activitățile se desfășoară numai în acest birou. Toate traducerile și decodificările se fac numai aici. Nici un cuvânt, nici

un comentariu, oricât de nevinovat, în afara acestei încăperi.

– Lumina e foarte proastă, spuse Gil nervos. Dacă ea avea reguli, atunci va avea și el.

– O să văd dacă mai poate fi adusă o lampă, dar ar trebui să fie suficient.

– De ce nu putem lucra la masa aceea mare, din biroul principal?

– Pentru că așa zic eu, de-aia.

Gil își încrucișă brațele și scuturâ din cap. Dacă încerca să-l trateze ca pe-un copil, atunci de ce să nu se comporte ca atare?

– Ascultă, începu Sabbie, dacă spun că un lucru e indiscutabil e pentru că am un motiv foarte serios. Oricine știe câte ceva despre tehnologia actuală știe că nici un loc nu e sigur. Deschide-ți calculatorul și toți cei aflați la câteva sute de metri de tine pot accesa fișierele prin conexiunea fără cablu. Dă un telefon de pe celular și peste câteva minute tot ce-ai spus se poate cumpăra. Până și codul pin al cartelei se vinde bine pe orice aeroport.

– Aș fi zis că nu aveți hoți de identitate în jurul unuia dintre cele mai prestigioase muzee din lume, spuse Gil cu un zâmbet intenționat răuvoitor.

– Furtul de identitate e cea mai mică grijă a noastră. Când te afli în această clădire, întotdeauna e cineva cu ochii pe tine, Jack.

– Gil, o corectă el, lățind zâmbetul malițios.

– Mă rog. S-au luat măsurile corespunzătoare pentru ca acest birou să fie sigur. Să trecem la treabă.

Excelent. Până la sfârșitul zilei, o să ne sfârtecăm unul pe celălalt.

Sabbie se așeză pe scaunul din fața lui Gil și îi dădu câteva pagini de manuscris.

– Traducerea a fost destul de ușoară. Pe cât posibil, am încercat să păstrez numărul de cuvinte și ordinea lor din original, în caz că are importanță.

Gil înclină din cap aprobator. Nu era rău deloc. Detaliul putea face diferența dintre a descoperi un tipar și de a-l scăpa din vedere.

Se aplecă în față.

– Uite care-i treaba. Paginile conțin un raport al vânzărilor și livrărilor de tapiserii făcute de călugării de la mănăstirea Weymouth. La prima vedere, e destul de clară.

– Dar...

– Dar nu cred că despre asta e vorba cu adevărat, spuse Sabbie, mai mult pentru sine. Propozițiile sunt logice și corecte din punct de vedere gramatical, dar cuvintele nu redau simple bârfe medievale. Pentru ca lucrurile să fie și mai complicate, printre aiurelile despre locuitorii orașului apar date și cifre, toate trecute în format contabil. Nu înțeleg de ce autorul, oricine-ar fi fost el, a făcut asta.

– A făcut ce?

– Păi, a introdus propoziții lungi și fără sens printre calculele contabile, spuse ea frustrată. Pur și simplu nu are logică.

– Și care-i problema? întrebă Gil calm. Spera s-o facă să vorbească până când îi va scăpa un amănunt esențial, elementul de legătură pe care nici ea nu era conștientă că-l deține. Dar spera și să evite ca ea să-i spargă un scaun în cap.

– Problema e că, dacă nu găsim nimic în fragmentul în care se pomenește despre celălalt manuscris, ceva – orice – despre perechea manuscrisului din peștera de la Qumran, putem să ne lăsăm păgubași.

– Și... o îndemnă Gil să continue.

– Aș vrea să nu mai faci așa, e groaznic de enervant. Știu că textul conține un indiciu, dar nu-mi dau seama care e.

– De ce crezi că în acest fragment există un indiciu?

– Nu știu, pur și simplu așa cred.

– *De ce?*

– Ți-am spus. *Habar n-am!* Pur și simplu știu, urlă Sabbie.

Ajunsese clar la capătul răbdării, exact cum sperase Gil. George spunea întotdeauna că, dacă vrei să atragi atenția cuiva, mai întâi trebui să-i tragi un glonț în picior. Ei bine, descoperirea mesajelor ascunse din jurnal depindea în mare măsură de intuiția lui Sabbie, iar mica dictatoare nu se încredea în instinctele ei decât dacă cineva o împingea de la spate. Tare de tot.

– Deci *știi* așa, pur și simplu, rosti el sarcastic.

Sabbie arăta de parcă era gata să se ridice și să-l pocnească.

– E valabil și pentru mine, îi zâmbi el dintr-odată. Tocmai pe asta se bazează ciberdetectivul. Pe asta și pe tehnologia performantă. Când simți că știi ceva, că acel ceva se ascunde ca să nu-l poți vedea, atunci ai dreptate.

– Și dacă te înșeli?

– Atunci ai dat-o bară. Dar de cele mai multe ori ai dreptate.

Sabbie nu părea convinsă. Gil știa la ce se gândește. Cincizeci la sută șanse de a descoperi un mesaj ascuns erau mai bune decât nimic, dar nu la fel de bune ca o probabilitate de sută la sută.

Atenție, drăguțo. Așa ajung cartoforii dependenți.

– Bine, hai, arată-mi ce ai, o îndemnă Gil.

Îi dădu paginile scoase la imprimantă. Erau zdrențuite și ușoare, aproape ilizibile. Arătau ca niște copii ale unor pagini scanate postate pe Internet sau trecute prin mașina de spălat vase.

– Am nevoie de ceva mai bun cu care să lucrez.

Sabbie îi aminti că are deja traducerile ei. Pe lângă asta, dacă tot nu înțelegea latina, n-avea rost să lucreze după original.

– Caut tipare, îi explică el. Chiar și în alte limbi. Așa că îmi trebuie și originalul.

Era de neclintit. Numai atât aveau. Trebuia să conteze pe ea.

– De ce nu putem lucra direct pe jurnal?

– Imposibil, îi răspunse ea, încheind discuția despre chestiunea în cauză.

– Bine, facem cum vrei tu, rosti el, scuturând din umeri, dar va dura mai mult. Hai să-ncercăm să ne ghidăm după ce auzim. Citește-mi.

La început, propozițiile traduse păreau să nu aibă sens. Apoi, după câteva minute, sensul ascuns al cuvintelor îi atrase atenția, ca o melodie pe care n-o putea reproduce. Dac-ar fi putut...

Gil își prinse capul în mâini. Ghicitoarea începea.

– Mai citește o dată, o rugă el emoționat. Aceleași propoziții de la început. Mai citește-le o dată. Și încă o dată. Dă-i drumul!

26 ianuarie, anul Domnului 1097

1–18 1 4 19 Eu sunt aici cu Elias. Un simplu și sărac călugăr locuind lângă Caston, între zidurile Halcourtului, vecinul mănăstirii Weymouth.

27 ianuarie, anul Domnului 1097

5–8 3 1 79 El știe că eu scriu minciuni în povestea mea și neadevăruri cu cerneală.

25 februarie, anul Domnului 1097

4–12 3 6 9 Se supără, pentru că deloc nu mă tem eu însumi că totul în viitor va pieri.

3 martie, anul Domnului 1097

14–2 13 26 7 E furios dacă eu renunț și nu scriu.

Timp de o oră îi citi aceeași amestecătură de cuvinte până când o învățară amândoi pe de rost, de la cap la coadă și de la coadă la cap. Se vedea pe ea că începe să-și piardă încrederea.

– N-o s-ajungem nicăieri așa. De ce nu încerci să-l decodifici?

– Despre ce vorbești?

– Știi tu, să înlocuiești literele sau ce mai faci tu. Hai, doar nu te-aștepți să-ți spun eu ce să faci!

– Ți-am spus că nu mă ocup de coduri. Caut tipare. Sau modificări de tipare. Uite, dacă ești căsătorit, schimbarea tiparelor îți spune că partenerul te înșală. Dacă ești director de bancă, e un semnal că angajații fură. Dacă ești ciberdetectiv, îți atrage atenția că un prădător vrea să ademenească un copil într-o relație abuzivă. Până și teroriștii sunt ușor de depistat dacă știi ce tipare să cauți.

Jurnalul conținea un tipar ascuns. Îl auzea. Tare și clar. Dar nu-l putea explica. Voia să-i spună că nu-l poți găsi comandându-i creierului unde să meargă, ci îl lași pe el să te conducă. Asta era șmecheria. Porneai în călătorie fără să știi unde se va termina. Tiparul era aici, îl striga așa cum îi strigau sirenele pe marinarii din vechime.

Aceiași marinari, își aminti Gil, care își găsiseră sfârșitul zdrobiți de stânci.

Nefericită analogie. Treci înapoi la treabă.

Un declic. Cuvintele îi răsunau în minte.

– Citește încă o dată. Repede!

Sabbie reluă lectura fără să protesteze.

– Bine, acum rar, o rugă el, bâjbâind după creion și hârtie.

Sabbie reluă primele rânduri.

– Încă o dată. Mai repede. Mai repede.

Le citi încă de două ori.

– Ticălosul! Cred că m-am prins, anunță el triumfător. Ticălosul!

Era atât de simplu.

CAPITOLUL 14

Câteva minute mai târziu
Studioul de producție video Musulmanii pentru Adevărul în Lume (MWT), Londra

Vestea morții lui Ludlow șocă, dar nu surprinse. Era un eveniment logic. Însuși Maluka, ajutat de Aijaz, avusese și el același plan în ce-l privește pe profesor. Numai apariția a doi tineri masivi și musculoși aflați și ei în drum spre apartamentul lui Ludlow îi oprise să-și atingă imediat obiectivul.

Când să plece, el și Aijaz zăriseră încă doi bărbați îmbrăcați tot în blugi și pulovere albe, la fel ca primii doi. Cei doi așteptau lângă ușa liftului.

Atunci, Maluka crezuse că bărbații fuseseră angajați să-l protejeze pe Ludlow și jurnalul. Din câte știa, nimeni nu urmărea să intre cu forța în posesia jurnalului. Dar Maluka nu știa nimic despre Îngerii Morții ai lui McCullum. Acum aflase.

Veniseră, uciseseră, dar, aparent, nu găsiseră ceea ce căutau. Din spusele reporterilor pe care-i trăsese de limbă, mai mult sau mai puțin oficial, Maluka nu auzise nimic despre seiful din cuptor sau despre jurnal, așa cum îi povestise Peterson.

Era șocat de gândul că o echipă de ucigași profesioniști nu reușise să-i determine pe profesor și pe soția lui să spună unde țineau jurnalul. Dar un alt gând îl îngrijora și mai tare.

Cât trăise Ludlow, DeVris fusese ținut în frâu. Relația DeVris–McCullum devenise mai strânsă odată cu retragerea profesorului și plecarea lui în Anglia. Cu toate acestea, amenințarea ochiului vigilent al lui Ludlow și graba cu care ar fi raportat conducerii muzeului orice infracțiune îl împiedicaseră pe DeVris să facă ceva irevocabil.

Acum, că Ludlow ieșise din scenă pentru totdeauna, soarta jurnalului și a manuscrisului se afla exclusiv în mâinile lui. Pentru el nu conta dacă manuscrisul dovedea într-adevăr că Iisus nu fusese decât un simplu muritor. Deși era posibil ca manuscrisul să conțină dovezi ale celor mai sfinte învățături ale islamului, cu siguranță că DeVris îl va vinde celui care va da mai mult, fie că acesta avea de gând să dezvăluie mesajul sfânt, fie că intenționa să-l îngroape pentru totdeauna.

– Nu putem aștepta, îl informă Maluka pe Hassan. Moartea lui Ludlow e un semn de la Allah că a sosit

timpul să trecem la fapte. Concentrează-te pe fată și pe american. Va veni și vremea când vor urma pista dictată de conținutul jurnalului. O să-i lăsăm să ne conducă la manuscris. Apoi o să le cerem să ne dea ceea ce poporul nostru așteaptă să primească de prea mult timp.

– Și dacă manuscrisul conține dovezi false? întrebă Hassan. Dacă scrie în el că Iisus a fost cu adevărat fiul lui Dumnezeu?

– Atunci va fi topit și se va întoarce în pământ, acolo unde-i e locul.

CAPITOLUL 15

Câteva minute mai târziu
Biroul de traduceri, Sanctuarul Cărții
Muzeul Israel

– Nu poate fi atât de simplu, spuse Sabbie cu voce joasă.

– Tocmai în asta constă farmecul, rosti Gil. Uite, mai întâi trebuie să ignori toate datele, semnele de punctuație și numerele. Sunt menite să te inducă în eroare. Acum citește primele două cuvinte, sari peste următoarele două, citește-le pe următoarele două, și sari peste următoarele două. Dă-i drumul.

26 ianuarie, anul Domnului 1097

1–18 1 4 19 **Eu sunt** aici cu **Elias. Un** simplu și sărac **călugăr locuind** lângă Caston, **între zidurile** Halcourtului, vecinul **mănăstirii Weymouth.**

27 ianuarie, anul Domnului 1097

5–8 3 1 79 El știe că **eu scriu** minciuni în **povestea mea** și neadevăruri **cu cerneală.**

25 februarie, anul Domnului 1097

4–12 3 6 9 Se supără, **pentru că** deloc nu **mă tem** eu însumi **că totul** în viitor **va pieri.**

3 martie, anul Domnului 1097

14–2 13 26 7 E furios **dacă eu** renunț și **nu scriu** mai departe.

– Dar e prea evident, protestă ea. Oricine-și poate da seama.

– Exact de asta funcționează. Cel mai sigur loc pentru a ascunde un copac e pădurea. Gândește-te cât ne-a trebuit nouă să ne dăm seama. Și știam că trebuie să găsim ceva.

– Despre ce vorbești?

– Elias știa că oamenii văd ceea ce vor să vadă, îi explică Gil. E unul din cele mai vechi trucuri. Vechii greci tatuau mesajele secrete pe capetele rase ale sclavilor. Așteptau să le crească părul, apoi îi trimiteau la destinatar. Acesta îi rădea și citea mesajul. Nici un dușman de pe traseu nu se aștepta ca mesajul să fie ascuns pe capul sclavului, deci nu-l căutau acolo. Faptul că nimeni nu știa că mesajul lui Elias e ascuns în text a fost cea mai bună metodă pentru a-l păstra în siguranță.

– Mie mi se pare mult prea periculos. Nu cred că și-ar fi asumat așa un asemenea risc, îl contrazise Sabbie.

– Uite, continuă Gil, încercând o altă abordare. Chiar tu ai spus că pe vremea aceea majoritatea oamenilor nu știau să citească. Chiar *dacă* știau și *căutau* un mesaj

ascuns, urmăreau să descopere un cod simplu, un sistem de înlocuire literă cu literă.

– Cum am procedat și eu, spuse ea gânditoare.

– Exact.

Sabbie se ridică de pe scaun și începu să adune hârtiile. Folosind modelul descoperit de Gil, traducea și-i dicta frazele ca să le scrie. Propozițiile se înșirau una după alta conform modelului, simple și clare, un mesaj onest și îndurerat.

Erau cuvintele fratelui Elias, călugăr din mănăstirea Weymouth din Anglia.

El primise un manuscris, de fapt o tăbliță de aramă adusă din Țara Sfântă de William, stăpânul ținutului Weymouth și cavaler cruciat. Lordul William și Elias erau frați, dar nu din aceiași părinți, ci frați „întru spirit și creștere, dacă nu de sânge".

Povestea lordului William era plină de fapte eroice, dar și tragică. Servindu-l pe Dumnezeu și pe rege pe Pământul Sfânt, fusese rănit și abandonat printre miile de morți și muribunzi de pe câmpul de luptă de lângă Qumran. Un musulman în uniformă de soldat l-a dus într-o peșteră din apropiere, unde i-a îngrijit rănile și i-a dat să mănânce și să bea.

În fiecare dimineață, soldatul musulman pleca din peșteră și lupta alături de legiunile pe care William le auzea de la distanță. Revenea în fiecare noapte, aducând mâncare și băutură proaspete. Nu vorbeau aceeași limbă, dar au reușit să-și înțeleagă intențiile și sentimentele. Zilele treceau, iar William se întrema văzând cu ochii și se întreba dacă binefăcătorul său îl va mai lăsa să plece.

În dimineața în care William a reușit pentru prima oară să se ridice fără ajutor, soldatul l-a dus în capătul cel

mai îndepărtat al peșterii și i-a arătat un manuscris din aramă închis într-un sipet de lemn. William a înțeles cât de important era și că, dintr-un anumit motiv, soldatul nu voia să ajungă în mâinile camarazilor lui musulmani. Folosind cuvinte pe care spera să le înțeleagă, i-a jurat pe rangul lui de lord că va apăra documentul atât de important pentru cel care-i salvase viața.

În seara aceea, soldatul a plecat și nu s-a mai întors niciodată.

William l-a așteptat câteva zile, terminând provizia de hrană și apă. Într-o seară, după lăsarea întunericului, a părăsit peștera, în speranța că va găsi drumul spre casă. Așa cum promisese, a luat manuscrisul cu el.

După câteva luni de zile, a reușit să ajungă din nou în mult iubita lui Anglie. Dar nu a fost întâmpinat cu căldura la care se așteptase. În absența lui, rănit și suferind în numele Bisericii, abatele local îi luase castelul și pământurile și nu voia să-i înapoieze bunurile atât de profitabile.

Auzind de prețiosul document adus din Țara Sfântă, pe care William i-l dăduse fratelui său, Elias, să-l traducă, abatele a spus că e lucrarea diavolului și a cerut mântuirea ritualică prin ardere. Conform legii, la moartea cavalerului, Biserica devenea proprietara tuturor bunurilor sale, inclusiv a pământului care fusese înainte al ereticului.

William a fost executat prin ardere pe rug, dar nu înainte ca Elias să-i spună despre ce era vorba în document. Călugărul și-a dat seama că William descoperise scrierile unei persoane care umblase și vorbise cu Mesia, Yeshua, cum probabil că fusese numit pe vremea aceea.

– Iisus! exclamă Gil.

– Exact, rosti Sabbie. Dacă ceea ce scrie în jurnal e adevărat, manuscrisul luat de William din peşteră este prima relatare directă despre viaţa şi moartea lui Iisus, care pe atunci era numit Yeshua.

– Îţi dai seama ce importanţă are o asemenea descoperire? continuă ea, emoţionată. Să ştii exact ce s-a întâmplat în viaţa lui Iisus, ca şi cum ai fi fost contemporanul lui?

Gil clătină din cap la gândul unei asemenea descoperiri impresionante.

– Şi asta nu e tot, spuse Sabbie. Mai ţii minte că în ultima parte a manuscrisului din peştera de la Qumran scrie că cel care găseşte al doilea manuscris va descoperi şi cheia către locul unde se ascund multe comori descrise în manuscris? Dacă se dovedeşte că manuscrisul lui Elias e perechea celui din peşteră, e posibil să conţină mai mult decât dovada existenţei lui Iisus. În acelaşi timp, s-ar putea să aibă şi o hartă a ascunzătorii acelor bogăţii de neimaginat.

Înainte ca Gil să apuce să răspundă, Sabbie continuă, abordând o mină mai serioasă decât cu un minut înainte:

– Înseamnă că toate persoanele sau organizaţiile în căutare de putere şi avuţie, răzbunare religioasă sau dominaţie vor face orice ca să pună mâna pe manuscris. Orice, inclusiv uciderea celor care le stau în cale. Poate că au început deja, adăugă ea, îngândurată.

– Dar noi tot nu ştim unde e manuscrisul.

– Nu, dar ei nu ştiu asta.

– Habar n-am cine sunt „ei", spuse Gil sperând să minimizeze alunecarea ei spre paranoia. Ştiu doar că asta e tot ce a lăsat Elias, deci trebuie să existe un indiciu ascuns în aceste pagini.

Gil ridică un teanc de pagini decodificate.

– Sau în altă parte, zise Sabbie.

O privi surprins.

Sabbie se duse la seif, îl deschise şi-i dădu un alt teanc de hârtii. Erau copii mult mai clare. Fiecare avea formatul ciornelor pe care tocmai le descifraseră, dar erau mai uşor de citit. Foarte important, conţineau informaţii total noi pentru Gil.

– Paginile descifrate de noi reprezintă doar jumătate din jurnal, respectiv ultima parte, îi explică Sabbie. Ăsta este începutul.

– Deci povestea lui Elias e, de fapt, partea a doua?

– Exact.

– Atunci de ce nu mi-ai dat prima parte de la început?

– Nimeni nu are o copie a ei.

– Nici măcar DeVris?

– Mai ales DeVris. Ludlow n-a avut niciodată încredere în el. Spunea că nu are nici conştiinţă, nici... suflet.

– Şi tu ce crezi?

– Că Ludlow avea o părere prea bună despre el.

Gil luă un creion şi începu să încercuiască fiecare a doua combinaţie de două cuvinte.

– N-o să meargă, îi spuse Sabbie. Cuvintele de pe aceste pagini nu pot fi aranjate în propoziţii. Nu sunt decât nume de persoane şi de locuri. Cine a cumpărat ce tapiserie şi la ce preţ, un registru contabil obişnuit.

– Pentru că exact asta este.

Jurnalul, în ansamblu, era mai mult ca sigur unul din registrele contabile ale mănăstirii, îi explică Gil. Elias probabil că era cel mai educat dintre călugări, deci era firesc să fie ales contabilul oficial al mănăstirii.

Din câte deducea Gil, în prima parte a jurnalului Elias ţinuse evidenţa contabilă, aşa cum i se cerea, iar

a doua o transformase în jurnal personal. Inserându-și mesajul în același format ca al paginilor de contabilitate de la început, toate paginile arătau la fel, pe tot parcursul jurnalului, mai ales pentru cei care nu știau să citească.

– Și dacă îl găsea cineva care *știa?*

– Lui Elias i s-a părut improbabil, altfel n-ar fi procedat așa.

Gil clătină din cap. Îi scăpa ceva. Îl vedea în minte o clipă, apoi dispărea înainte de a-și da seama ce este.

– Dar crezi că e aici, în paginile astea?

– Vorbești de locul unde e ascuns manuscrisul? Da, trebuie să fie aici, concluzionă Gil. Îmi pun viața la bătaie că așa e.

Gil aștepta replica obișnuită a lui Sabbie. Ea îl privi serioasă, fără să zâmbească. Tăcea ei îl sperie de moarte.

CAPITOLUL 16

Ziua a șaptea, la mijlocul dimineții
Biroul de traduceri

Gil era la serviciu de la șapte dimineața și, în afară de o durere de cap, nu avea nimic semnificativ de spus. În schimb, Sabbie intră în birou nonșalantă.

– Frumos din partea ta să mi te alături, îi spuse el sarcastic.

– Am avut niște probleme de rezolvat. Ar fi trebuit să-ți spun că voi întârzia.

– Printre altele.

Sabbie îl privi surprinsă.

– Ai fi putut să mă previi că paznicul de aseară mă va pipăi cum n-a mai făcut-o nimeni de ani de zile.

Ea schiță un zâmbet.

– Sau că aproape fiecare bucată de hârtie aflată în posesia mea, inclusiv șervețelul folosit, o să fie desfăcută pentru scanare, continuă el. Mă așteptam la așa ceva la intrare, dar de ce mi s-a întâmplat aseară, la ieșire? N-au mai făcut așa până ieri, medită el.

– Începând de ieri, ești considerat Gimmel[1], al treilea nivel de securitate. Odată ce ai văzut jurnalul, ai renunțat la dreptul de intimitate fizică. Ăsta-i târgul.

Gil îi aruncă o privire urâcioasă.

– Nu vrei să știi prin ce trec Aleph sau Bet[2], râse ea.

– Dar de ce pe tine mâinile prietenoase ale soldatului din Gestapoul muzeului te pipăie numai așa, de formă?

Zâmbetul dispăru de pe fața ei, fiind înlocuit de tristețe.

– Nu vrei să știi, îi spuse ea încet.

– Ba da. Hai, spune-mi. De ce beneficiezi de tratament special?

Sabbie se apropie de el, cu fața la câțiva centimetri de a lui și-i oferi un zâmbet impertinent:

– Pentru că majoritatea oamenilor, mai ales bărbații – dar și femeile – se feresc să atingă pe cineva care a fost violat. Chiar dacă nu e altceva decât un control de siguranță standard, tot nu se simt în largul lor. În cazul meu, preferă să riște să scot informații vitale în afara muzeului decât să mă jignească și să facă o scenă.

---

[1] A treia literă din alfabetul ebraic (n. tr.).

[2] Primele două litere din alfabetul ebraic (n. tr.).

Gil încercă să analizeze răspunsul ei. Dacă a vrut ca el să știe că fusese violată, găsise un mod foarte urât de-a i-o spune. Nu fusese un accident, conchise el. Ea nu părea să vrea să irosească efectul șocant al spuselor ei. Nu știa ce aștepta din partea lui, dar nu voia să-i facă jocul.

– N-am știut, îi spuse el, simplu. Se uită la ea fără să clipească.

– Ce anume? Despre viol sau despre reacția celorlalți? îl întrebă cu aroganță în voce.

– Despre ambele.

– Ei bine, e-adevărat. Odată ce oamenii știu c-ai fost violată, nu te mai tratează la fel ca înainte. De câte ori te văd, primul lucru la care se gândesc e violul. Li se citește în ochi. Le schimbă comportamentul față de tine, felul în care îți vorbesc și, evident, în care te ating.

Tonul ei, la început sfidător, deveni onest și pătimaș.

– Cred că te simți la fel dacă ești gras sau călugăriță, continuă ea. Puțini oameni trec peste ceea ce-i șochează la tine. În cazul meu, e un avantaj. Scap de mâinile flămânde și transpirate care te așteaptă de câte ori ieși din clădire, în timp ce tu ai parte de senzații tari, adăugă cu un zâmbet răutăcios.

– Mulțumesc! replică el sarcastic.

– Deci cum îți merge?

– Vânătoarea de tipare? Prost, recunoscu Gil.

– Ce te-ar ajuta?

– O lovitură scurtă în ceafă. Din câte înțeleg, în mesajul lui Elias nu se pomenește de manuscris. *Nada, zilch, zippo...*, concluzionă el cu un plescăit din buze.

– Hai, hai, îl consolă ea blândă. Ai nevoie de o pauză. Îl luă de mână și-l trase spre ușă. Vreau să-ți arăt pentru ce lucrezi.

Următoarele două ore trecură ca două minute. Bogăția, frumusețea, ingeniozitatea și artefactele antice ale muzeului erau copleșitoare. Se așteptase să vadă *Iudaica*, o colecție de descoperiri istorice pe hârtie ruptă și metal ruginit. Fu întâmpinat de sculpturi ale zeiței Venus din secolul al XIV-lea, bogății uluitoare ale sultanilor turci, lucrări ale lui Pollock, Ernst, Rembrandt, Rodin și sute de alte comori care, fiecare în parte, își merita locul în expoziție.

– N-am mai văzut așa ceva până acum, mărturisi Gil.

– Când am venit aici prima oară am avut impresia că am dat peste o capsulă temporală care conține tot ce are mai bun omenirea. Acum nu mai reușesc să văd nimic, spuse Sabbie. Unele expoziții sunt permanente, dar întotdeauna se deschid altele noi. Mi-am promis c-o să vin mai des, dar niciodată nu-mi fac timp, dacă nu însoțesc pe cineva.

– Ce păcat...

– Da...

Stăteau în Grădina Artelor, înconjurați de smochini și măslini. Sculpturile masive se înălțau ca insulele stâncoase din Japonia. Îl conduse la unul din monumentele cele mai mari.

– E o lucratre a lui Ezra Orion, îi spuse ea.

Șirul de trepte din beton, înalt cât cinci etaje, părea că urcă la ceruri.

– Nu-i așa că-i uimitor? îl întrebă. Parcă te îndeamnă să le urci, să te dovedești mai bun decât ești. Ca o promisiune care așteaptă să fie împlinită. În dimineața care a urmat violului, am venit aici, continuă Sabbie. Se crăpa de ziuă. Pe atunci nu lucram la muzeu. M-am furișat printr-o deschizătură mică din gardul din față, pe lângă

tufele de rozmarin. N-am pomenit nimănui de ea, ca să mai pot veni și altă dată. Mi s-a spus că m-au găsit leșinată pe prima treaptă. Știam că acolo voi găsi ce căutam.

Gil mișcă din cap a înțelegere, deși nu înțelegea nimic.

Stătură în picioare unul lângă altul fără să-și vorbească, apoi își continuară drumul prin grădină. Apa țâșnea dintr-o fântână sculptată, iar pietricelele unei grădini zen le scrâșneau sub picioare.

– E paradisul, spuse el, simplu.

Sabbie încuviință din cap și-l strânse de mână.

– Mai sunt și alte locuri. Vino.

CAPITOLUL 17

Câteva minute mai târziu
Holul de la intrarea laterală, Sanctuarul Cărții

Sabbie îl conduse pe Gil prin holul cu aspect de peșteră pe care îl străbătuse în ziua sosirii lui. Îi atinse ușor brațul și-l îndrumă spre sala mare de expoziție a Sanctuarului Cărții. Stăteau în liniște, două siluete pitice într-o încăpere vastă.

– Clădirea a fost astfel proiectată încât să semene cu un sanctuar care adăpostește mesaje sacre, îi explică Sabbie lui Gil. Cupola albă, în formă de ciupercă, și vârful ei simbolizează capacele recipientelor în care au fost găsite manuscrisele de la Marea Moartă. Se spune că peretele negru aflat vizavi de clădire este o metaforă a tensiunilor dintre lumea spirituală a „Fiilor Luminii" și cea a „Fiilor Întunericului", descrișii în manuscrise. Două

treimi din clădire stau pe pământ și întreaga structură este înconjurată de un bazin de apă.

– Cine plătește pentru toate astea?

– Asta e partea uimitoare. Se primesc bani din toată lumea. Fondatori, binefăcători, sponsori, patroni, membri. Fiecare dă cât poate și, aproape în totalitate, cadourile și banii sunt folosiți cu cap.

– *Aproape* în totalitate?

– Fiecare pădure cu uscăturile ei, deși în a noastră sunt mult mai puține. Dar o să vorbim despre asta mai târziu.

Ajunseseră în fața unei vitrine care adăpostea nouă sipete dreptunghiulare mici, din marmură albă. În fiecare din ele se afla o bandă din metal verde, cu gravuri abia vizibile prin sticlă. O tăbliță de aramă, mai mare, înrămată și gravată clar, în profunzime, era așezată în spatele celor nouă sipete micuțe.

– Privește-o. E împrumutată de la muzeul de arheologie din Amman, Iordania, începu Sabbie. O s-o dăm înapoi cu părere de rău.

– Știu, spuse Gil, amintindu-și de încercarea jalnică a lui George de a imita un comunicat de presă de pe Internet.

– Numele ei oficial este manuscrisul de aramă 3Q15 de la Qumran. Numerele reprezintă sectorul arheologic în care a fost găsită. Toată lumea de aici îi spune manuscrisul din peștera de la Qumran sau manuscrisul de aramă.

Făcu un pas în lateral pentru ca Gil să vadă bine obiectele din vitrină.

– Se presupune c-ar conține indicații despre șaizeci și patru de locuri din Palestina unde au fost îngropate părți din comoara Templului din Ierusalim, dar nimeni nu a reușit să găsească tezaurul. Vezi ultima parte a

manuscrisului? Acolo scrie că trebuie găsit un al doilea manuscris care va oferi cheia către locul unde a fost ascunsă comoara.

Deci George a înțeles, totuși, bine.

– Când s-a descoperit manuscrisul, continuă Sabbie, era răsucit, iar oamenii s-au temut că, desfăcându-l, se va deteriora și nu va putea fi restaurat. A fost tăiat în bucăți cu mare atenție, pentru a putea fi citit. Bucata aceea mare de aramă din spate este o imitație perfectă a felului în care ar fi arătat dacă ar fi fost desfăcut intact.

– O imitație? Credeam că voi, cei de aici, nu aveți de-a face decât cu originale.

– Nu întotdeauna e posibil, replică Sabbie. Dacă putem, expunem originalul găsit. Dacă nu, expunem un facsimil sau un facsimil fals.

– Cum adică un facsimil fals? Asta înseamnă facsimil, un fals, nu originalul.

– Facsimilele noastre exact asta sunt, copii ale originalului. Un facsimil *fals* e o aproximare a originalului. Pare original, dar nu conține toate detaliile. Ca să mă exprim ca tine, oamenii văd ceea ce vor să vadă, așa că uneori e suficientă o aproximare a originalului.

Gil arătă spre exponatele din vitrină.

– Deci câteva din ele ar putea fi false?

– Nu în acest muzeu! Dacă nu e originalul, atunci o spunem. În ultima vreme s-au făcut presiuni, mai ales din partea lui DeVris, să ascundem originalele și să expunem facsimile, dar, până acum, artizanul vrăjitor al muzeului a reușit să-l contracareze pe DeVris.

– Credeam că un vrăjitor face vrăji, spuse Gil îngândurat. Ar fi continuat orice conversație decât să alunge farmecul și să nu mai simtă atingerea ei ușoară pe umăr.

Sabbie râse ușor.

– Păi, Sarkami chiar e un vrăjitor. Un maestru al magiei. Dar aici, când vorbim de cineva care e foarte priceput să lucreze cu metale, folosim termenul așa cum a fost folosit el în Biblie.

Îi explică lui Gil că Sarkami trăia în Anglia și-și dedica talentul și timpul confecționând facsimile din metal și falsuri ori de câte ori muzeul avea nevoie de ele.

– Bineînțeles, a făcut mult mai multe lucruri, nu doar facsimile. E un artist strălucit. Fața ei strălucea de admirație. Și un om extraordinar.

Gil auzise destule. Nu voia s-o asculte ridicând osanale unui bătrân care-și petrecea viața confecționând manuscrise false. Pe lângă asta, nu-i mai ținea mâna pe umăr – nu-l mai atingea deloc, din păcate.

– Dă-mi voie să-ți pun o întrebare, i se adresă el, zâmbind. Vrei să spui că la toate expozițiile la care mă târa tata în copilărie nu erau expuse decât niște falsuri?

Nu mai așteptă răspunsul, ci lansă o replică zdrobitoare:

– În cazul ăsta, s-ar putea spune că am fost victima unei *faux pas!*[1]

Gil chicoti la jocul lui de cuvinte. Sabbie nu se arătă amuzată. Refuză să-l conducă înapoi în birou. Avea nevoie să stea puțin în aer liber, îi spuse ea. Era nervos și asta îi afecta raționamentul.

Gil lăsă să treacă câteva minute după plecarea ei, apoi o ajunse din urmă chiar când intra în birou. Sabbie închise ușa în spatele lui.

– Ieri ai spus că vrei să descoperi ce lipsește.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil: *faux* – „fals", *faux pas* (în franceză) – „gafă" (n. tr.).

– Cred că da, recunoscu el cu o înclinare a capului.

Ea își puse o pereche de mănuși din bumbac albe și, dintr-un seif mic încastrat în perete, scoase o pungă cu autoînchidere. Scoase cu delicatețe o bucată de hârtie maronie și o puse într-o altă pungă de plastic, pe care o puse pe birou.

– Asta ar trebui să te ajute, dar, orice-ai face, să nu pui mâna pe ea! îl avertiză.

Nici nu avea de gând.

– Dacă vrei s-o întorci, să atingi numai plasticul. Nici măcar cu respirația să n-o atingi, ai înțeles? Vorbesc foarte serios.

Sabbie se duse din nou la seif și scoase o bucată de hârtie cu o traducere și-i-o dădu. Apoi așteptă până când Gil termină de citit.

Acum patruzeci și patru de ani, în anul Domnului 1053, am fost găsit abandonat, aproape mort, în brațele mamei mele moarte. Se spune că, la întoarcerea acasă, stăpânul castelului Weymouth m-a pus în brațele lui William. Nici el nu scăpase bine de hainele de sugar, dar oamenii zic că a început să râdă de bucurie și n-a lăsat pe nimeni să mă ia din brațele lui iubitoare până seara târziu, când a adormit. Din prima clipă am fost ca frații, legați unul de celălalt pentru totdeauna, prin destin și spirit, dacă nu prin aceiași părinți.

Ieri am luat în brațe ceea ce mai rămăsese din trupul chinuit al lui William, fața înnegrită și crăpată, carnea încă fierbinte. Fără să-mi pierd speranța salvării lui, l-am înmormântat. Dar mă tem că avuția pentru care William și-a dat bucuros viața va avea aceeași soartă. Ca și mine.

Așadar, numai acest jurnal va rămâne.

Umila mea speranță e că lucrurile nu se vor întâmpla așa și că vorbele mele vor fi cheia și dovada celor sacrificate, dar nu pierdute. Atunci se vor deschide cerurile, iar sunetele îngerilor vor umple inimile celor drepți, căci ei îl laudă cu vorbele celor care au venit înaintea lor. Fie ca ei să trăiască în veci prin cântecul reînnoirii și promisiunii de continuitate.

– Ce-i asta? întrebă Gil. Aștepta de la Sabbie răspunsul dorit de el.

– Un fragment din jurnalul ascuns în copertă, probabil pus acolo de Elias însuși acum aproape o mie de ani.

Inima lui Gil bătu cu emoție. Era piesa care lipsea din puzzle, despre care știa că există fără să i se fi spus despre ea. Asta era ceea ce căuta.

– Nimeni nu mai știe de el.

– Nimeni?

– Nimeni.

– Nici măcar DeVris?

Sabbie scutură din cap.

– Dar Ludlow știa?

– Da, spuse ea încet. Trăsăturile feței i se înăspriră.

– Ce vrei să spui?

Aștepta să-i răspundă, știind că era pe cale să rostească ceea ce el bănuia deja.

– Ludlow e mort, rosti Sabbie simplu și se întoarse pentru a pune hârtia înapoi în punga cu autoînchidere.

Gil o prinse de umăr și o întoarse cu fața spre el. Bucata de hârtie străveche și fragilă căzu încet pe podea. Sabbie simți că se sufocă.

– Cum adică e mort? o întrebă Gil.

– E mort, da? E mort. Asta-i tot, pricepi?

– Nu, nu pricep, și asta nu e tot. Am dreptul să aflu ce i s-a întâmplat, să știi. La urma urmei, l-am cunoscut și eu pe bătrânel. Nu poți să-mi spui, pur și simplu, că a murit și pe urmă s-o lași baltă.

Lui Sabbie îi bătea inima gata să-i sară din piept, dar nu-și lăsă vocea s-o dea de gol. Fața ei nu trăda nici un fel de emoție.

– În primul rând, începu ea, tu l-ai *văzut* pe Ludlow o singură dată, și atât. Nu l-ai *cunoscut*. Dacă te gândești la el ca la un „bătrânel", sigur nu l-ai cunoscut.

Se aplecă și ridică cu grijă bucata maronie de pe jos. Cu mănușile pe mâini, o puse plină de dragoste în punga subțire de plastic. Continuă să vorbească pe același ton distant:

– În al doilea rând, din cauza accesului de furie de mai înainte, era să distrugi exact lucrul pentru care „bătrânelul", cum îi spui tu, și-a dat viața.

Gil se holbă la bucata de hârtie antică. Voia să știe tot ceea ce ea refuza să-i spună. Nu avea rost s-o întrebe. Chiar nu avea rost. Orice ar fi știu despre moartea lui Ludlow nu avea de gând să-i spună și lui. Orice ar fi simțit tot nu i-ar fi spus. Întotdeauna deținea controlul. Ce mult i-ar plăcea s-o vadă cedând. Măcar o dată.

Cum se părea că discuția se încheiase, Sabbie se întoarse și porni spre celălalt capăt al biroului, ca să pună hârtia înapoi în seiful din perete.

Lui Gil îi treceau prin minte imagini cu Ludlow mort dintr-o mulțime de cauze. Îl cuprinse un val de tristețe. *Bietul bătrânel.*

Amintindu-și cum îi răstălmăcise Sabbie cuvintele, ridică spre spatele ei întors degetul mijlociu. Era un gest

prostesc, de incapacitate, dar în afară de a-i trage una peste cap, era singurul lucru pe care-l putea face în momentul respectiv.

Doamne, ce scârboasă putea fi!

CAPITOLUL 18

În aceeași dimineață, puțin mai târziu
Biroul de traduceri

Nu-i trebuiau decât patru pași ca să străbată micul birou. Gil patrula încolo și încoace de o oră și, din câte își dădea seama, probabil că acoperise același spațiu de câteva sute de ori.

Unde naiba e? Nu poate să tot dispară așa.

Găsise mesajul lui Elias! Era acolo, în mesajul ascuns în copertă. Nu se înlocuiau numere, nu conta frecvența cuvintelor. Nu era o treabă pentru cineva care spărgea coduri, ci un tipar tipic pentru un ciberdetectiv. Te făcea să lucrezi pentru plăcerea descoperirii și, odată ce îți pica fisa, te punea din nou la treabă.

Se opri brusc din patrulare când auzi ușa deschizându-se.

– Unde dracu' ai...

– Sst, spuse DeVris intrând. Mișcă reprobator din degetul arătător. Să nu înjuri între acești pereți sfinți.

– Îmi cer scuze, nu vă așteptam pe dumneavoastră.

– Mi-am dat seama.

DeVris răscoli un teanc de cărți de pe podea. Deschise fiecare volum și-i răsfoi paginile.

– E totul în regulă? îl întrebă Gil.

Nu-l mai văzuse pe director din ziua când venise prima oară la muzeu. Atunci i se păruse impozant. Acum, în afara biroului său cu decorațiuni bogate, părea mult mai puțin impresionant.

– Fă-mi un serviciu, îi spuse directorul, arătând spre biroul de stejar vechi al lui Sabbie. Caută în primul sertar din dreapta și vezi dacă nu-i acolo o fișă de cartotecă galbenă, 7,5 pe 12,5. Trebuie să scrie pe ea toate interioarele...

Gil se uită în sertarul deschis. Văzu fișa galbenă, o pereche de mănuși albe din bumbac și încă un obiect: un revolver micuț, strălucitor.

– A, arma. Nu trebuie să-ți faci probleme din cauza ei, îi spuse DeVris zâmbind. N-o s-o folosească decât dacă o superi.

Gil se holbă la el.

– Glumeam! DeVris zâmbi din nou.

Gil înclină din cap, închise sertarul și se depărtă de birou.

– Știi, suntem în Israel, rosti DeVris.

– Și toți traducătorii poartă revolver? întrebă Gil.

DeVris recunoscu că nu e ceva obișnuit, dar adăugă că evenimentele prin care trecuse Sabbie îi justificau pe deplin faptele.

– N-a fost o simplă omucidere, îi explică DeVris. Bărbatul pe care l-a omorât era unul din cei care au violat-o. Ceilalți sunt liberi. Cine știe, poate că e încă în pericol, după atâția ani, așa că e foarte normal să poarte armă.

L-a omorât pe unul din ei!

– Dacă Consiliul Militar din Aleph nu i-ar fi întors spatele, ar...

– Au dat-o afară din armată?

– Nu, Aleph e o unitate de poliție specială antitero, *crème de la crème*. A început ca o ramură a Yamam[1]-ului, dar mai târziu a devenit o forță SWAT independentă. Sabbie era unul din cei mai buni oameni din Aleph.

Se antrenase în Lochamot MaGav, la poliția de frontieră, departamentul pentru femei, îl informă DeVris. Era o trăgătoare de elită excelentă și un strateg strălucit. Grație abilităților și reflexelor ei, parcă scria pe ea „unitate antitero". Când și-a încheiat primul stagiu, Yamam a trimis-o la Aleph, o echipă SWAT specială, experimentală, de elită.

– Era prima de acest fel, alcătuită din femei, de unde i se trage și numele. Când Aleph s-a despărțit de Yamam, Sabbie a rămas în Aleph. Loialitatea e trăsătura ei de bază.

DeVris scotocea în continuare prin cărți în timp ce vorbea.

– Nimeni n-a înțeles de ce, după ce a fost arestată, Aleph i-a întors spatele. Nici una din colegele ei ofițer nu a depus mărturie în favoarea ei la proces. Au susținut că atunci când au găsit-o, ea plecase deja după ceilalți bărbați...

– *Ceilalți* bărbați? A omorât mai mulți?

– Știi, de fapt, ar trebui să vorbești cu ea despre lucrurile astea, încheie DeVris discuția și se îndreptă spre ușă.

– Stați puțin, îl strigă Gil. Nu pot să-i spun, așa, dintr-odată: „Apropo, am auzit că ești un ucigaș condamnat."

– Exagerezi. DeVris se uită fix în ochii lui ca să se facă bine înțeles. Uite ce e, a fost judecată și găsită vinovată, e-adevărat, dar s-a dat o sentință cu suspendare pe baza

[1] Poliție specială, unitate israeliană antitero de elită (n. tr.).

unui plan de reabilitare complex. A plecat în Anglia, s-a înscris la școală și, în general, și-a văzut de viața ei. Acum dragostea pentru antichități și traducerilor au devenit viața ei. Așa că, dacă uneori e prea zeloasă, trebuie să fim înțelegători.

– Cum de s-a întors în Israel?

– Ludlow a cunoscut-o la universitatea din Londra unde preda și făcea muncă de cercetare. De fapt, i-a fost prezentată de un artizan de-al nostru din afară, un bărbat pe nume Sarkami...

Gil ridică brusc privirea la auzul numelui. DeVris îi sesiză reacția, dar continuă:

– Ludlow și soția lui, Sarah, au luat-o sub aripa lor protectoare. Când mi-a adus-o, acum doi ani, și m-a implorat să-i ofer o slujbă adevărată, cum l-aș fi putut refuza?

Gil scutură din cap.

Deci moartea lui Ludlow a fost o adevărată lovitură pentru ea. Dar n-a scos o vorbă despre asta zile la rând.

– Te rog să nu-i spui nimic din ce ți-am povestit, adăugă DeVris. N-aș vrea să se iște animozități. Nu era sigură că ești potrivit pentru slujba asta, știi?

– De ce?

– Mai bine s-o lăsăm baltă. Se poate? Cred că ne putem permite să fim puțin toleranți cu ea.

– De ce? Pentru că a trecut prin câte a trecut? întrebă Gil, mai arțăgos decât intenționase.

– Nu, îi răspunse DeVris cu voce calmă. Pentru că are ceva cu totul special – nu crezi? – pe care nu-l poți exprima în cuvinte. Te atrage spre ea și, după ce te respinge, te trage înapoi spre ea. Nu vorbesc de sex appeal, deși nici elementul ăsta nu lipsește.

DeVris făcu o scurtă pauză, apoi schimbă subiectul brusc:

– Dacă vrei, poți folosi calculatorul din camera alăturată. Din motive de siguranță, nu poți trimite mesaje de pe el, dar te va ajuta să-ți omori timpul până se întoarce.

Gil acceptă sugestia și se regăsi imediat în atmosfera familiară creată de tastatură și monitor. Cu câteva minute înainte, aștepta cu mare nerăbdare întoarcerea lui Sabbie. Acum spera să nu se grăbească prea tare. Trebuia să afle mai multe despre ea decât îi spusese DeVris, și, normal, decât îi va spune ea vreodată.

DeVris plecă în tăcere și închise ușa în urma lui.

Fișa de cartotecă galbenă rămase în sertarul din biroul alăturat.

CAPITOLUL 19

În aceeași zi, după-amiază
Biroul de traduceri

Terminase căutarea pe Internet și aștepta de mai bine de trei ore. Sabbie intră pe ușă ca și cum n-ar fi avut nici o grijă pe cap.

– Unde dracu' ai fost?

– Îmi cer scuze, spuse ea sarcastică. Dar nu vorbești cu mine așa, nu?

– Ba poți fi sigură că așa vorbesc. Stau aici numai Dumnezeu știe de când și pierd vremea, așteptând să te întorci. Ai fi putut să-mi lași numărul tău de mobil, adăugă Gil.

– Şi de unde m-ai fi sunat?

Nici măcar nu observase că nu existau telefoane în birou. Nu-şi aminti să fi văzut vreunul nici în celălalt birou. Iar paznicul îi confisca mobilul „ca să fie în siguranţă" în fiecare dimineaţă. Nu c-ar fi funcţionar aici, oricum.

Gil se holbă la ea în continuare, dar consideră că nu e bine să-i răspundă.

– Dacă eşti gata să nu mai arunci cu pietre în mine şi să treci la treabă, îţi spun ce am descoperit la bibliotecă. Mi-a luat ceva timp, pentru că a trebuit să verific mai multe colecţii de istorie medievală, dar cred că a meritat.

Sabbie îşi aruncă pantofii cu toc înalt şi se duse la birou. Pe Gil îl străfulgeră gândul că va deschide sertarul, va scoate revolverul şi-i va trage un glonţ în cap. Dar ea deschise sertarul de jos din partea stângă, luă o pereche de tenişi şi se aşeză lângă el, în partea opusă a încăperii.

– Mi-am dat seama că trebuie să ştim mai multe despre Elias, începu ea să vorbească. Mai ţii minte interviul pe care l-ai dat pentru CNN, în care povesteai cum l-ai urmărit pe cel care a inventat virusul CyberStrep şi ţi-ai dat seama cum îl poţi opri?

Gil o privi surprins.

– Prima regulă a detectivilor Internetului, ziceai tu, e să-ţi cunoşti omul. Citez: „Odată ce gândeşti ca el, e foarte uşor să-l găseşti."

– Mai ţii minte? o întrebă uimit.

– Normal. M-am gândit că e extraordinar, dar şi extrem de şovin. Ca şi cum numai bărbaţii ar putea fi ciberinfractori. Dar felul în care îi urmăreşti e neobişnuit, ca să spun doar atât.

Creatorul virusului CyberStrep era în arestul poliţiei când fusese chemat Gil. Se descoperise o intrare secretă în programul virusului, dar nimeni nu găsise parola.

De câte ori se încerca anularea virusului, apărea mesajul „Spune «Noapte bună»" şi calculatorul aştepta răspunsul corect pentru a permite accesul. O armată de criptanalişti tastaseră răspunsurile evidente în toate limbile pământului, dar nici unul nu era corect. Nimic nu funcţiona.

Gil încercă o abordare diferită. Petrecu câteva săptămâni aflând tot ce se putea despre creatorul programului şi nu urmări virusul în acţiune. La sfârşit, simplul fapt că inventatorul era un mare admirator al vechilor emisiuni de radio, în special Burns şi Allen, îi furniză lui Gil informaţiile necesare.

După ce ascultă vreo zece înregistrări Burns şi Allen, ştia răspunsul corect.

Pe ecran apăru „Spune «Noapte bună»", mesajul programului CyberStrep, refuzând accesul până la tastarea răspunsului corect. „Gracie", tastă Gil. Acestea erau cuvintele familiare din emisiunea Burns şi Allen, iubite de toţi fanii ei. Petrecându-şi un timp pentru a-l cunoaşte pe omul care crease codul, Gil învinsese cel mai nociv virus de pe Internet. Şi o făcuse în mai puţin de cinci minute în faţa calculatorului.

– Aşa că m-am dus să caut date despre Elias şi uite ce am găsit, spuse Sabbie.

Un călugăr, îi explică ea, petrecea mai puţin timp pentru devoţiunea religioasă şi mai mult ca să adune bani pentru Biserică. Rugăciunile se ţineau la fiecare trei ore, zi şi noapte. Când Elias a intrat în frăţie, puţinii călugări care ştiau să citească şi să scrie îşi împărţeau timpul între

meditație și studiu. Cei analfabeți aveau privilegiul de a lucra multe ore pentru a-i susține pe cei dedicați scopurilor spirituale înalte. Însă odată cu trecerea anilor, lucrurile s-au schimbat. Devoțiunea unei mănăstiri a ajuns să fie judecată mai degrabă prin contribuția către biserica-mamă decât prin meditația pioasă și realizările savante ale călugărilor.

Luxul devoțiunii și al studiului a condus la o viață dedicată copierii de manuscrise sau țeserii de tapiserii pentru bogătași. Biserica aprecia că munca era sfântă. Călugărilor, închiși pe viață în scriptoriu sau în țesătorii, li se spunea că exercitau cea mai înaltă formă de devoțiune, rugăciunea prin muncă.

– Un soi de muncă forțată pentru călugări, aruncă Gil o poantă însoțită de un zâmbet strâmb.

– Să știi că ești mai aproape de adevăr decât crezi.

Secole la rând, reluă Sabbie povestirea, abațiile au deținut monopolul copierii de texte și confecționării de tapiserii pe baza unei scheme care în prezent s-ar numi fixarea prețurilor. Unele mănăstiri s-au îmbogățit și au devenit foarte influente. S-a născut o competiție strânsă între ele, fiecare încercând să dea cât mai mult Bisericii. Cu cât era mai mare contribuția, cu atât aveau abații, dacă nu călugării de rând, un tratament mai preferențial.

Sabbie își verifică notițele.

– Din ce scrie pe ici, pe colo în jurnal, se pare că, după ce William, fratele lui Elias, a fost omorât, abatele i-a luat pământurile. L-a scos pe Elias din scriptoriu și l-a exilat în atelierul de țesătorie unde călugării bătrâni sau, cum spune Elias, „cei proști, bătrâni sau infirmi", erau puși să confecționeze tapiserii mediocre pentru bogătași. Toate modelele tapiseriilor erau desenate de abate, iar

țesătorul nu trebuia decât să lucreze ca un robot pe baza celor schițate de creierul de copil al altcuiva.

– Sună groaznic. Mă întreb de ce a rămas.

– Bună întrebare. Uite, vreau să-ți arăt ceva. Îi dădu o pagină din partea a doua a jurnalului. Era în latină, ca și celelalte, și pe ea erau însemnate cu roșu cuvintele după modelul două da, două nu. Scrie că Elias l-a implorat pe călugăr să-i dea voie să deseneze o tapiserie. I-a spus cât de important e pentru el acest lucru și cât de mult își dorea s-o fi văzut și fratele lui. Acum că rostesc cuvintele cu glas tare, spuse Sabbie cu un oftat, mi se pare că povestesc o telenovelă medievală. Ție nu?

– Dimpotrivă, anunță Gil triumfător. Mi se pare foarte logică.

La început, Gil considerase imposibil ca pagina primită de la Sabbie să conțină cheia. Cum era posibil ca două paragrafe care nu includeau aparent nici un tipar să le spună unde era ascunsă perechea manuscrisului de arămă? Răspunsul era că nu puteau! Nu scurtimea notei era problema, ci *răspunsul*.

Făcând din cea mai scurtă însemnare cea mai importantă, Elias s-a asigurat că oricine încerca să descopere un mesaj ascuns își va da seama repede că nu conținea nici un tipar secret și, implicit, nici un mesaj.

– Fii atentă. E chiar aici, în ultimul paragraf.

> Umila mea speranță e că lucrurile nu se vor întâmpla așa și că vorbele mele vor fi cheia și dovada celor sacrificate, dar nu pierdute. Atunci se vor deschide cerurile...

– Nu înțeleg, spuse Sabbie.

– N-ai observat niciodată că adevăratul motiv pentru care cineva îți telefonează e ultimul lucru despre care vorbește înainte de a-și lua la revedere? Asta face Elias aici. Spune că, mai presus de toate, jurnalul e o dovadă și o cheie. O cheie!

Sabbie tot nu făcea legătura.

– Există două căi de a ascunde un lucru, lăsându-l în același timp la vedere. Prima e îndreptarea atenției într-o altă direcție, *distragerea* ei de la obiectul pe care cineva vrea să-l ascundă. Așa procedează iluzionistul când te pune să te uiți la una din mâinile lui, în timp ce cu cealaltă face lucruri pe care tu nu le observi. A doua cale e să arăți numai câte o parte din obiect o dată, spunând unde să cauți următoarea piesă din puzzle. Teoretic, te trimite la vânătoare. Practic te conduce, ca un indiciu care îți spune pe ce drum s-o iei ca să-ți atingi scopul. E simplu și evident, dar, în același timp, ușor de scăpat din vedere, conchise Gil.

– Dar acum o mie de ani nimeni nu s-ar fi gândit să folosească termenul „indiciu", protestă Sabbie. Cum l-ar fi putut folosi Elias intenționat într-un mesaj ascuns?

– Ideea exista chiar și atunci, iar Elias a înțeles-o. Cred că încearcă să ne spună să mergem mai departe, că mai există fragmente de jurnal despre care încă nu știm.

– Cum ar fi locul unde se află manuscrisul?

– Nu știu. Dar sigur mai e și altceva.

Sabbie arăta ca și cum era gata să înceapă o ceartă, însă renunță. Gil știa că nu era convinsă de spusele lui, dar adevărul era că nu avea altă soluție decât să-și urmeze bănuielile.

– Bine, hai să vedem ce știm în momentul de față, sugeră ea.

– În primul rând, conform tiparului două cuvinte da, două nu, știm că există, într-adevăr, un al doilea manuscris și că în el se află o relatare directă despre Mesia-Yeshua, spuse Gil.

– Nu neapărat *acel* Mesia. Un bărbat considerat Mesia, numit și Yeshua, îl corectă Sabbie.

– Bine, acceptă Gil. Nu putem fi absolut siguri că manuscrisul vorbește despre Iisus-Mesia până când nu-l găsim. De acord?

Ea încuviință din cap.

– În al doilea rând, știm că manuscrisul a fost luat de la Qumran și dus la mănăstirea Weymouth din Anglia, unde locuia Elias și unde a fost omorât William. Și unde a fost găsit jurnalul.

– Și, continuă Sabbie, întrucât Elias spune că manuscrisul a fost găsit de William într-o zonă care seamănă foarte bine cu peștera Qumran, dacă reiese că e din aramă, manuscrisul lui Elias ar putea fi perechea celui din peștera de la Qumran și ar putea arăta calea spre bogățiile care zac îngropate de pe vremea lui Hristos.

În al treilea rând, dar nu în ultimul ca importanță, adăugă Gil, puteau fi convinși că jurnalul fusese lăsat ca un indiciu că trebuiau să caute între zidurile mănăstirii Weymouth.

– Dacă bănuiala mea e corectă, trebuie să găsim tapiseria lui Elias, rosti Gil.

– De ce a lui?

– Acest jurnal conține indicii care trimit la tapiserii, în special la una anume. Cum ai spus?... Da, ai zis că Elias a spus cât de important era pentru el modelul tapiseriei și ce mult ar fi dorit s-o fi văzut și fratele lui. Nu-ți dai seama? Găsește tapiseria lui Elias și găsești manuscrisul, conchise Gil.

– Deci de asta a rămas, vorbi Sabbie calm, impresionată de sacrificiul lui Elias, ca să scrie jurnalul, să țeasă tapiseria și să protejeze manuscrisul.

– Și să se asigure că va fi găsit de cei care într-o zi îl vor salva. Nu poate fi vorba numai de aurul și argintul pomenite în manuscrisul din peștera de la Qumran.

– Pentru unii, da, medită ea, apoi păru să se gândească la altceva. Ne pierdem timpul aici. Ar trebui să fim în drum spre Weymouth. Și încă un lucru. Cum rămâne cu restul textului de pe pagină?

> ...atunci se vor deschide cerurile, iar sunetele îngerilor vor umple inimile celor drepți, căci ei îl laudă cu vorbele celor care au venit înaintea lor. Fie ca ei să trăiască în veci prin cântecul reînnoirii și promisiunii de continuitate.

– Despre ce e vorba?

– Nu știu, spuse Gil calm. Elias nu mi-a spus încă.

CAPITOLUL 20

În aceeași zi, după-amiază, mai târziu
Sediul organizației Americanii Albi Salvează Creștinismul
În apropiere de Stone Mountain, Georgia

– Aceste informații sunt foarte importante pentru noi, spuse McCullum. Dar dumneavoastră știți lucrul ăsta.

Discutau de aproape o oră, dar McCullum aflase mai multe despre activitatea și dezamăgirile zilnice ale lui DeVris decât se așteptase. Dorința musafirului său de a

lua contact cu WATSC, de a pleca în expediție și de a-i furniza date noi lui McCullum – fără să ceară nimic în schimb – era un semn clar de devotament.

– Bunicul meu întotdeauna spunea că prietenia devine mai puternică dacă se bazează pe schimb de informații vitale, rosti el.

– Și pe servicii, adăugă musafirul lui.

– Și pe servicii.

– Dacă mi se permite să vorbesc deschis, Anton DeVris nu numai că v-a făcut o nedreptate mințindu-vă și punând în pericol dobândirea de către dumneavoastră a perechii manuscrisului din peștera de la Qumran, dar v-a insultat pe dumneavoastră, familia dumneavoastră și această instituție nemaipomenită. Nici unul din noi nu ne-am ales părinții. Sunt primul care va recunoaște acest lucru, dar, după părerea mea, trebuie să tragem concluzia că DeVris e puțin mai mult decât un evreu ticălos.

McCullum nu putea fi mai mulțumit. Prima lui impresie fusese corectă. În ciuda aparențelor, iată o persoană pe care putea conta că va susține, și teoretic, și practic, cauza supremației albilor.

Mai mult, cel mai nou suporter al WATSC avea nenumărate legături și experiențe unice care, în viitor, se puteau dovedi extrem de utile. Dumnezeu îi scosese în cale persoana perfectă pentru a umple un gol neobișnuit, iar McCullum era foarte recunoscător.

Îi oferi musafirului un trabuc de culoarea coniacului.

– Dacă nu vă supărați că vorbesc așa, după aparențe n-aș fi zis că sunteți un suporter atât de hotărât.

Musafirul acceptă trabucul și încuviință din cap.

– De mult de tot, am învățat că prejudecata se întoarce împotriva ta. Poți permite ca bănuielile celorlalți să te

împiedice de la a obține ce vrei, sau te poți folosi tu de ignoranța celorlalți drept paravan care să-ți ascundă adevăratele acțiuni.

– Oamenii văd numai ceea ce cred, observă McCullum.

– Unii dintre ei. Alții cred numai ceea ce văd.

– Dumneavoastră în ce categorie vă încadrați? întrebă McCullum fără ocolișuri.

– Asta-i cu totul altă poveste.

McCullum se scuză pentru lipsa de considerație. Știa că musafirul lui făcuse un drum lung și era, desigur, obosit. Îi stăteau la dispoziție un șofer și o mașină de oraș, apartamentul pentru VIP-uri al WATSC, de la ultimul etaj, și un bucătar numai pentru el. Dacă dorea, i se putea oferi și companie.

– Haideți să stăm de vorbă dimineață, înainte de plecarea dumneavoastră. Eu voi călători, așa că sunați-mă pe celular și vă contactez eu înapoi, de pe o linie terestră sigură. Am câteva idei pe care vreau să le trecem în revistă împreună. Cred că sunteți de acord că acesta e începutul unei prietenii frumoase, adăugă McCullum.

Citatul din filmul lui preferat cu Bogart, atât de potrivit în context, îl nedumeri total pe musafirul lui.

CAPITOLUL 21

Ziua a opta, la mijlocul după-amiezii
Biroul de traduceri din Sanctuarul Cărții, muzeul Israel

Sabbie închise ușa, dar rămase cu mâna pe clanță, pentru ca încuietoarea să nu facă zgomot. Gil ridică

ochii surprins. Emoțiile amestecate de pe fața ei erau imposibil de descifrat. Era palidă și respira sacadat. Transpirația i se scurgea de sub braț în cercuri închise pe bluza albastru-deschis.

– Ce s-a întâmplat? vru el să afle, nerăbdător.

– De când ești aici? îl întrebă ea în șoaptă.

– Tocmai am ajuns. De ce?

– Ai străbătut coridorul?

– Nu, am intrat pe geam, replică el. Ce se întâmplă?

Sabbie tremura. Dintr-odată, Gil își aminti de viol.

– Hei, glumeam. Ce s-a întâmplat?

– Sst. Vorbește mai încet.

Deschise seiful cu o mână. Cu cealaltă, întinsă la maximum, luă niște hârtii de pe masă.

– Ia astea și rupe-le. Numai câteva coli o dată. Ultimul lucru de care avem nevoie e să blocăm tocătorul de hârtie.

– Stai puțin, astea sunt însemnările mele, protestă Gil.

– Nu-mi vine să cred că ne-a scăpat. Nici unul din noi doi nu ne-am dat seama.

– Nu ne-am dat seama de ce anume?

– Nu tu. Ludlow. A spus că McCullum nu aduce nimic bun, dar nu s-a gândit niciodată că... Nu contează, spuse ea repede. Rupe-le pe astea, te rog.

Gil începu să rupă hârtii. Oricum nu mai avea nevoie de însemnările alea.

– Vino aici, îl chemă Sabbie, sortând conținutul seifului.

Dintr-o mișcare, îi desfăcu nasturele de la pantaloni și-i scoase cămașa.

– Suge-ți burta, îi ordonă.

– Poftim?

– Suge-o.

Gil rămase nemișcat în timp ce Sabbie îi îndesă un teanc gros de hârtii între pantaloni și chiloți, apoi îl întoarse și îndesă alt teanc la spate. Apoi îi spuse să se îmbrace la loc.

Numai teama de pe fața ei îl opri să glumească.

– Ai cafea? îl întrebă.

Da, dar rece, îi răspunse Gil. Nu conta. Îi spuse să deschidă tocătorul și s-o toarne pe fâșiile de hârtie de deasupra. Gil își dădu ochii peste cap și clătină din cap, apoi făcu ce îi ceruse.

Când se întoarse din nou spre ea, văzu că își scosese pantalonii și își punea o pereche de ciorapi lungi. În câteva secunde își lipi de coapsă restul de hârtii. Luă apoi cu grijă jurnalul din seif, scoase pagina din punga de plastic, o așeză între coperta jurnalului și prima pagină, introduse jurnalul la loc în punga lui și-l vârî fără prea multă ceremonie în ciorapi.

Remarca îi ieși pe gură fără s-o gândească:

– Frumos. Dar o să ai un mers caraghios, nu crezi?

Sabbie îl privi surprinsă.

– Nu avem prea mult timp. Chiar în clipa asta, McCullum confirmă faptul că DeVris l-a mințit și că nu are jurnalul. E singurul lucru pentru care ar fi venit aici. Dacă își dă seama că DeVris nu are pagina suplimentară din jurnal, își va da seama și că DeVris era tras pe sfoară, la fel ca el, la rândul lui. Se va înfuria groaznic.

Lui Gil îi veni în minte uriașul din *Jack și vrejul de fasole*. „Fee, fi, fo, fum." În copilărie, imaginea îl speria de moarte. Acum era un gând plăcut.

– Cine-i McCullum? o întrebă el.

– Directorul organizației Americanii Albi Salvează Creștinismul, o organizație evanghelică de dreapta care

„e independentă și-i controlează pe mulți", cum scrie prin ziare. Se trage din KKK[1] și, atunci când intră în acțiune, KKK pare un grup de domnișoare de pension. Nu o controlează nimeni, dar are o putere financiară de neînchipuit. Scopul lor e să transforme Statele Unite, dacă nu întreaga lume, într-o țară cu o singură religie și o singură rasă. McCullum e mai degrabă un soi de Mare Vrăjitor decât director. Dacă-l vezi, ai impresia că e un grangur de pe Wall Street, ceea ce de fapt și e, adăugă ea.

Erau implicați cel puțin trei jucători: DeVris, McCullum și încă cineva. Oricare din ei ar face orice ca să pună mâna pe manuscris, dar, acționând pe cont propriu, au puteri limitate. McCullum are putere, influență și bani. DeVris are date la zi despre progresul lor, sau cel puțin așa crede. Cel de-al treilea o îngrijora cel mai mult.

– Nu știm care e contribuția lui. Poate mai sunt implicate și alte persoane.

Sabbie continuă să rearanjeze biroul. Îi povesti că la început crezuse că jucătorul necunoscut era din interiorul muzeului. Cineva îi accesase calculatorul și-i forțase sertarele, dar nu-i luase nimic. Intrusul nu se atinsese de seif, sau cel puțin așa credea. Se gândise că poate e un angajat care accesează site-uri pornografice și vrea să fure bani. Dar când auzise că sistemul lui George fusese atacat...

– Stai puțin, care George? o întrerupse Gil.

– George. George al tău, nu știu care e numele lui de familie.

– George al *meu!* De unde știi că i-a intrat cineva în sistem? Și în ce anume a intrat? În e-mail sau în fișierele de lucru?

---

[1] Ku-Klux-Klan (n. tr.).

– În amândouă. Așa mi-am dat seama că și el e implicat.

– Implicat în ce, în obținerea manuscrisului? Pentru că și-a spart propriul sistem?

– Nu, pentru că nu ți-a spus.

Gil protestă, susținând că ar putea exista o mie de motive pentru ca George să nu-i spună despre un atac al hackerilor.

– Spune-mi măcar unul.

– Păi, pentru început, e cea mai puturoasă creatură din lume. Chiar dacă ar ști că s-a produs o spargere în sistem, dacă nu-i afectează afacerile, o ignoră.

– Ascultă, tu ai idee care e miza? Îți poți măcar imagina cât valorează manuscrisul pentru cineva care vrea să se folosească de el sau, mai rău, să-l distrugă?

– Suficient ca să omoare pentru el, răspunse Gil, în speranța că-l va contrazice.

– Au murit trei oameni în trei luni, dacă punem la socoteală și așa-zisa sinucidere și tâlhăria, din câte spui tu. După părerea mea, McCullum e mahărul cel mare. Dacă DeVris obține manuscrisul, o să i-l dea lui. La fel și George – știu, tu nu crezi că e implicat. WATSC e implicată până în gât. Dacă manuscrisul dovedește că Iisus a fost fiul lui Dumnezeu, McCullum va ține dovada în palmă.

– Și dacă nu?

– Atunci va dispărea de pe fața pământului.

– Și dacă nu e altceva decât perechea celui din peștera de la Qumran?

– Atunci va indica locul unde se află îngropate marile comori. Cu atât mai bine. Pentru McCullum și organizația lui, e un câștig triplu. Doamne, are o minte genială omul ăsta!

– Un lucru e sigur, adăugă Sabbie, întorcându-se să plece. Dacă McCullum e implicat, nimic nu mai e sacru.

– Ai spus sacru sau sigur?

– Amândouă.

– În cazul ăsta, nu uita de pistolul din sertarul din dreapta sus, o sfătui Gil.

CAPITOLUL 22

Câteva minute mai târziu

Gil urmă instrucțiunile scrise de Sabbie pe spatele fișei de cartotecă. Plecase înaintea lui și, în vreme ce ea pălăvrăgea cu gărzile, el dăduse un telefon de la telefonul cu fise, așa cum îi spusese ea.

După ce apăsă pe zero de două ori ca să-i răspundă centralista, pronunță cu mare grijă reprezentarea fonetică a unui singur cuvânt. Apoi închise, își ținu haina în fața lui și-și trase un zâmbet pe față.

Conform planului, porni spre ea printre alarmele care urlau și gărzile agitate. Primi o lovitură scurtă, dar își făcu loc printre ele.

– Caută un străin care a sunat ca să anunțe că a pus o bombă. Dacă n-ai fi cu mine, ai fi deja trântit pe masă, iar gărzile...

– Te rog, scutește-mă de detalii, spuse el, ușurat că ieșiseră din clădire. Nu te arestează pentru amenințări false cu bombe?

Știa că nu e cazul să amintească de încurcăturile ei cu legea din trecut.

– Nu eu am sunat, ci tu, îi aruncă ea peste umăr.

Îl scosese în afara razei vizuale a gărzilor de la intrare, în zarva complexului muzeal. Se îndreptară rapid spre poarta unde taxiurile îşi aşteptau nerăbdătoare clienţii.

– Aş vrea să fi putut lua jurnalul cu noi, îi spuse ea gânditoare. A fost o hotărâre judecată şi mi-a fost teamă să risc.

– L-ai lăsat acolo? o întrebă Gil surprins. Dar o văzuse îndesându-l în pantaloni cu zece minute înainte.

– Bineînţeles că nu. L-am aruncat în cutia de poştă a muzeului.

– Nu se verifică toată corespondenţa?

– Numai cea care vine. Aş vrea să fi avut traducerea cu noi, mai ales pagina ascunsă. Am senzaţia că ne va trebui.

– Şi eu. Aşa că mi-am zis că e o idee bună s-o iau cu mine.

Gil scoase portofelul din buzunar şi din el un teanc de dolari americani. Prima şi ultima bancnotă nu aveau nimic deosebit, dar pe toate celelalte fuseseră copiate, cu scris mărunt, mesajul pe care Elias îl ascunsese în coperta jurnalului şi traducerile distruse de tocătorul de hârtie şi de cafea.

– Niciodată nu se uită la banii tăi, o anunţă el. Nici dacă i-ai ameninţat tu cu o bombă.

– *Tu* i-ai ameninţat, îi aminti ea arogantă, dar pe faţă îi apăru un zâmbet cald şi dădu din cap ca să-i arate că făcuse o treabă bună.

Dispoziţia i se schimbă brusc:

– Dumnezeule, dacă ţi-ar fi percheziţionat portofelul, ar fi pus mâna pe toată traducerea, decodificată, chiar şi pe pagina ascunsă!

– Dar n-au făcut-o.

– E cel mai tâmpit lucru pe care-l puteai face.

– N-am ştiut că-ţi pasă, o tachină el, aşteptându-i răspunsul.

– Ai fi putut strica totul, scuturâ ea din cap.

– Dar n-am stricat nimic, nu? o contră el dur. Gărzile voastre, ca orice corp de pază, respectă anumite protocoale. De-asta profită teroriştii. Notiţele n-au fost în pericol nici o clipă. Şi, apropo, cu plăcere.

Ajunseră la poarta principală a muzeului. Un taxi, bănuindu-le intenţia, trase lângă ei.

– La aeroport, îi spuse Sabbie şoferului.

Gil se strecură pe bancheta din spate, lângă ea.

– Apropo, uite cartoteca ta galbenă. N-am mai apucat s-o distrug.

Îi dădu obiectul din sertarul de sus al biroului.

– Nu-i a mea. N-am văzut-o niciodată, îi spuse ea.

CAPITOLUL 23

Cu o oră înainte
Biroul dr. Anton DeVris

Cei doi zdrahoni erau înalţi de cel puţin doi metri, blonzi, cu umeri laţi şi îmbrăcaţi în salopete albe. Feţele lor plictisite nu trădau nici un fel de expresie. Cei doi Îngeri ai Puterii ai lui McCullum păzeau uşa lui DeVris. Înăuntru, bărbatul pentru care şi-ar fi dat bucuros viaţa îi punea întrebări directorului de Achiziţii.

McCullum pufăia din trabuc în timp ce vorbea, evident satisfăcut de îngrijorarea care se citea pe chipul lui DeVris.

GS BIBLIOTECA JUDEŢEANĂ "I.N. ROMAN" CONSTANŢA

– Am auzit... nu de la tine... ci din cu totul altă sursă... că, în ciuda asigurărilor tale, nu ești în posesia jurnalului de la Weymouth.

– Da, e-adevărat, practic vorbind, răspunse DeVris nervos.

Liderul WATSC se ridică și întinse o mână groasă peste biroul directorului, prinzându-l de ceafă cu palma.

– Lasă prostiile! Slăbi strânsoarea, reveni la loc, apoi luă o carte mare de pe masa de lângă el și o răsfoi în timp ce DeVris vorbea, alegându-și cuvintele cu multă prudență:

– E-adevărat că, în acest moment, nu dețin jurnalul de la Weymouth. N-ar fi trebuit să spun altceva, dar...

McCullum se aplecă în față ca să-și manifeste clar nemulțumirea.

– N-ar fi trebuit să prezint situația în alt fel, continuă DeVris.

– N-ar fi trebuit să minți, îl corectă McCullum, răsfoind volumul la întâmplare.

– N-ar fi trebuit să mint. Pot să-ți explic de ce am făcut-o?

– Dacă reușești să te rezumi la două propoziții sau nici atât.

DeVris căuta cu disperare cea mai bună apărare, o scuză care să ia povara de pe umerii lui, fără s-o pună pe ai lui McCullum. Dar își dădu seama de greșeală chiar când vorbele îi ieșeau pe gură:

– Am vrut să te scutesc de...

McCullum îi trânti cartea în cap cu atâta forță, încât îl lipi de perete. Începu să-i curgă sânge din urechea dreaptă și, simțind fiori de spaimă din stomac, se temu să nu facă pe el. Nu mai auzea acum decât cu o singură ureche.

Se așeză din nou pe scaun. Trecu peste șoc și durere și se gândi cu grijă la ce trebuia să spună în continuare. I-ar putea explica lui McCullum că facsimilul pe care îl printase în secret din programul lui Ludlow putea servi scopurilor sale la fel de bine ca jurnalul. Îl putea asigura că peste două săptămâni va reuși să intre în apartamentul profesorului, ca să deschidă seiful din cuptor și să ia jurnalul. Renunță la ambele variante. Ambele justificări, rostite cu glas tare, ar echivala cu o sinucidere. Așa că porni pe drumul cel mai sigur:

– Am greșit păcălindu-te.

McCullum înclină din cap.

– Nu am nici o scuză. Nu se va mai repeta.

Încă o înclinare a capului.

– Acum spune-mi ce trebuie să știu.

DeVris începu să-i povestească fiecare gând, convingere și fapt adevărat despre Sabbie și Gil, Ludlow și jurnal și planurile lui de a pune la loc sigur perechea manuscrisului din peștera de la Qumran. Rostea propoziții simple, fără înfloriturі.

– Mai vrei să-mi spui și altceva? îl întrebă McCullum.

DeVris se gândi să-și ceară scuze din nou, dar renunță. Scutură din cap.

– O întrebare, adăugă McCullum, ridicându-se să plece. Ar trebui să fiu îngrijorat din cauza lui Sabbie? E de încredere? Având în vedere trecutul ei și moartea recentă a lui Ludlow, crezi că va încerca să-l convingă pe noul ei prieten american s-o însoțească în vreo aventură nesăbuită?

– S-ar putea, confirmă DeVris, dar aventura nu-i genul lui. E o maimuță care a găsit un vas cu nucă de cocos.

Anul trecut, în calitatea de oaspete al lui McCullum, DeVris participase la o vânătoare în Kenya și văzuse cum prind băștinașii maimuțele cu o nucă de cocos și un vas de pământ. Marginea vasului era puțin mai mare decât nuca, așa că fructul cădea înăuntru. Vasele cu nuci în ele erau legate cu funia de copaci în diferite puncte ale împrejmuirii. Când vreo maimuță curioasă își băga laba în vas și prindea nuca între degete, descoperea că marginea nu era destul de mare ca s-o scoată afară.

În toată călătoria, DeVris și McCullum văzuseră maimuțe cu labele blocate în vase, pentru că nu voiau să renunțe la nucă. Rămâneau pe loc până când erau luate și trimise undeva cu vaporul sau mureau de foame.

– Americanul nu-i decât o maimuță lacomă, hotărâtă să pună mâna pe premiu indiferent de cost, afirmă DeVris.

– Crezi? Mă întrebam dacă nu cumva va sparge vasul și va fugi cu premiul.

– Nu sunt motive de îngrijorare, îi spuse DeVris cu siguranță în glas. Maimuța asta nu pleacă nicăieri.

CAPITOLUL 24

În aceeași după-amiază, puțin mai târziu
Aeroportul Ben Gurion, Tel Aviv

– Mai întâi, câteva reguli de bază. Dă-mi celularul tău, îi ceru Sabbie.

– De ce? Oricum nu funcționează în afara Statelor Unite.

– Atunci n-o să-i simți lipsa.

– Am în el toate numerele de telefon.

– O să supraviețuiești fără ele.

– Sper, replică el.

De-abia se ținea după ea.

– Știi ce, mi-ar fi de mare ajutor dacă te-ai opri o secundă și mi-ai explica acțiunile tale bizare, sugeră Gil.

Sabbie oftă, își dădu ochii peste cap și slăbi ritmul.

– Poate că *tu* nu poți să-ți folosești celularul aici, dar are GPS, nu?

– Și ce dacă?

– Nu ți-a trecut prin cap că funcționează în două direcții? E ca și cum ai avea un cip implantat în creier. Oricine are bani poate afla unde ești în orice moment.

– Și cui i-ar păsa unde sunt?

– Dă-mi cardul tău de credit.

– De ce?

– Tu chiar nu ai încredere în oameni, nu-i așa? îl întrebă ea.

– Nu, când alerg ca să țin pasul cu o femeie înarmată, care mi-a luat celularul și mă pune să dau telefon la un muzeu renumit în toată lumea și să anunț că s-a pus o bombă în el, iar acum îmi cere cardul de credit fără nici o explicație. Nu, nu am încredere în oameni.

Femeia se opri și se întoarse ca să-l privească în ochi.

– Ascultă ce-ți spun acum pentru că n-am de gând să repet. Nu-i vorba de-un joc de copii. Acum avem de-a face cu adulți. Miza e mult mai mare decât îți poți imagina. Nu vorbesc numai de perechea manuscrisului din peștera de la Qumran. Probabil că ne aflăm în fața unui lucru mult mai important decât relatarea directă a vieții și morții lui Iisus.

Cuvintele ei ar fi fost de ajuns să-l convingă de seriozitatea situației, dar privirea ei îl ajută s-o înțeleagă mai bine.

– Probabil că oamenii ăștia au mai ucis de trei ori până acum, de patru ori, dacă o pui la socoteală și pe soția lui Ludlow, Sarah, și asta când încă nu știau ce scrie în jurnal despre pergament. Imaginează-ți ce vor face când vor afla ce știm noi.

Dacă n-ar fi fost convins că exagerează, Gil s-ar fi speriat cu adevărat. Era frumoasă și persuasivă, dar, în același timp, paranoică. Suspecta o legătură între tâlhărie și sinucidere, doi membri ai facultății morți cu câteva luni înainte de dispariția tragică a lui Ludlow. Nu conta că poliția nu descoperise nici o legătură. Ea susținea că polițiștii sunt orbi și prea ocupați cu treburi politice.

Poate că ea și Ludlow îl considerau pe Nathan McCullum un individ puternic și înspăimântător, dar Gil îi văzuse numele înscris cu litere mari și grase chiar pe coridorul muzeului, pe peretele binefăcătorilor. Evident, nu era un om pe care muzeul să-l considere o amenințare majoră la adresa siguranței lui.

Teoria conspirației susținută de Sabbie indica un cerc de ticăloși ale căror identități se schimbau în fiecare clipă și, la ultima numărătoare, începuse chiar să-l suspecteze pe George.

De ce să nu-l trecem pe listă și pe tipul mărunțel care duce gunoiul la muzeu? La urma urmei, dacă e să-i contaminăm pe toți cu paranoia, atunci să mergem până la capăt.

Din câte-și mai amintea de la cursul de psihologie, Sabbie era un exemplu de sindrom posttraumatic clasic. Mai mult ca sigur din cauza violului. Pe de altă parte, era singura alternativă și, dacă nu voia să se alieze cu

DeVris – ceea ce sigur nu voia – mai bine rămânea cu ea. În cele din urmă, teoria ei despre conspirație va fi infirmată și va ajunge să înțeleagă cât de nebunească e ideea ei. Cel puțin așa spera el.

Se apropiau de ghișeul El Al pentru zboruri în SUA. Îi dădu cardul de credit, iar ea rezervă două bilete la clasa întâi pentru New York.

– Nu mergem la Weymouth? o întrebă el, în timp ce semna cecul pentru jumătate din valoarea biletelor.

Sabbie îl călcă pe picior. Tare, dar discret, fără ca funcționara să observe.

– Ba da, dragă. Dar m-am gândit să petrecem câteva zile în Manhattan înainte să mergem la Weymouth, Massachusetts. Îi zâmbi fetei de la ghișeu și-l ajută pe Gil să se îndrepte, șchiopătând, spre poarta de îmbarcare.

– Ai noroc că e un oraș în State cu același nume. De-acum înainte, lasă-mă pe mine să vorbesc, îl apostrofă ea. Ține astea, adăugă, dându-i cupoanele biletelor. O să ai nevoie de ele când faci decontul. Apoi îi aruncă mobilul în primul coș de gunoi.

Gil știa că Sabbie urmărește ceva, dar nu era momentul să-i ceară lămuriri.

– Aici nu au cum să depisteze telefonul? o întrebă.

– Fac pariu că nu, veni răspunsul.

Nu mai aveau decât patruzeci de minute până la îmbarcare, așa că trebuia să se grăbească. Ajunseră la ghișeul British Airways, care vindea bilete spre Europa. Ca să nu stea la rând și să intre în față, Sabbie îndrugă o poveste înduioșătoare despre soacra ei, care era pe moarte. Gil se gândi că figura lui suferindă făcea ca minciuna ei să fie crezută.

– Mai dă-mi o dată cardul de credit, îi ceru Sabbie.

Fără să mai protesteze, Gil îi înmână cardul American Express și se uită, nevenindu-i să-și creadă ochilor, cum Sabbie scoate un pix din buzunarul jachetei și zgârie cu vârful lui banda magnetică de pe spate.

– Privește și învață, îl îndemnă ea, în timp ce se îndreptau spre ghișeu.

Neputând procesa cardul de credit, agentul își ceru mii de scuze:

– Îmi pare foarte rău. Dacă un card e refuzat, nu avem voie să introducem numerele de pe el în sistem. Este pentru protecția dumneavoastră, adăugă el. Aveți cumva alt card?

Sabbie se încruntă și scutură din umeri:

– Dar a funcționat acum câteva minute! rosti ea cu glas tare. Nu știu ce i-ați făcut. Acum ce ne facem?

Agentul o întrebă spășit dacă nu cumva poate achita biletele de clasa întâi cu bani gheață. Sabbie îi răspunse că aveau cecuri de călătorie în schimbul cărora ar putea primi numerar pentru bilete de autobuz. Adăugă apoi că le ținea numai pentru situații de urgență și era foarte nemulțumită că nu-și puteau folosi cardul de credit. Îi spunea agentului pe numele mic și repetă de câteva ori cât era de nemulțumită. Peste cinci minute aveau bilete la clasa întâi pentru un zbor spre Londra, avansați cu grație la gradul de personal navigant.

– Ideea cu biletele la clasa întâi mi-a venit mai târziu, îi explică ea lui Gil. M-am gândit că ne vor prinde bine câteva ore de somn, cât mai avem timp. De fapt, scopul meu era să plătim în numerar, dar ei să nu știe că exact asta vrem. Când e vorba de bilete de avion, plățile cu bani gheață făcute în ziua plecării atrag atenția și sunt un motiv suficient pentru o investigație. Din moment ce am

solicitat să ni se ia banii de pe un card de credit pe care nu l-au putut procesa, nu vom fi considerați suspecți.

– Dar avem rezervate locuri pentru două zboruri diferite, în țări diferite, insistă Gil. Știu cum funcționează sistemul. Când descoperă rezervarea dublă, calculatorul le-ar putea anula pe ambele și am putea rămâne fără nici una.

– Ai prea multă încredere în sistem. Am rezervat bilete la două companii aeriene diferite. Companiile aeriene fac schimb de informații numai dacă se întâmplă ca zborul să aibă același număr sau în altă situație asemănătoare.

Mai aveau doar douăzeci de minute ca să treacă de punctul de control și să prindă avionul spre Statele Unite, îl anunță Sabbie.

– Dar cum rămâne cu zborul spre Anglia? o întrebă Gil.

– Ai încredere în mine. Poate că mă crezi nebună, dar am un plan, îi răspunse ea cu un zâmbet răutăcios. Nu e timp pentru detalii. Dă-mi cardul tău NSA.

Sabbie îl luă de mână și începu să alerge.

– Hai odată, îl îndemnă ea.

Gil se strădui să vorbească în șoaptă, să-și scoată cardul NSA și să țină pasul cu ea în același timp.

– Nu e autorizat decât pentru acces computerizat. Dacă nu ai de gând să accesezi o bază de date înainte de a ne îmbarca...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Gil! Îi smulse portofelul, găsi cardul, îl scoase și-i înapoie portofelul într-un timp mai scurt decât îi trebui lui să-l pună la loc în buzunar.

La punctul de control ar fi trebuit să stea la coadă cel puțin o jumătate de oră. Sabbie trecu de pasagerii care stăteau la rând cuminți și trase deoparte un agent.

– Cine e superiorul dumneavoastră direct? îl întrebă ea autoritară.

Tânărul agent se uită în jur agitat şi făcu semn unei femei scunde şi îndesate. Sabbie îi trase un cot lui Gil şi porniră amândoi spre ea. Îi arăta cardul NSA şi-i înmână paşapoartele şi tichetele de îmbarcare.

– Sunt agenta Sabra Karaim de la Agenţia de Securitate Naţională a Statelor Unite şi am nevoie de ajutorul dumneavoastră, îi spuse Sabbie.

Agenta pocni din călcâie, gest care o făcu mai înaltă cu cel puţin cinci centimetri faţă de statura ei îndesată.

– Trebuie să-l îmbarcăm pe acest bărbat în cel mai discret mod posibil, îi explică Sabbie. N-o să ne dea bătaie de cap, a comis o infracţiune minoră şi ştie că ştiu Lotar. Aş vrea să-l duc la locul lui fără să-i alarmăm pe ceilalţi pasageri.

Inspectoarea se uită lung la mâinile fără cătuşe ale lui Gil şi la mâna ei, care îl ţinea strâns de cot. Explicaţia lui Sabbie îi alungă orice urmă de neîncredere.

Sabbie continuă s-o asigure:

– Dacă ne puteţi însoţi până la poartă şi puteţi aranja să ne îmbarcăm înaintea celorlalţi, nu va trebui să-i pun cătuşe. Când ajungem la poartă, vă predau arma ca s-o păstraţi în siguranţă şi să mi-o daţi înapoi la aterizare. Nu mai e nevoie să spun că nu avem bagaje.

– N-ar trebui să fiţi doi la transport? întrebă inspectoarea, încă ezitantă.

– Suntem, îi răspunse Sabbie, făcând semn cu capul către un bărbat între două vârste, înalt şi îmbrăcat elegant, aflat în rând. Bărbatul răspunse zâmbetului lui Sabbie şi astfel îi confirmă povestea.

– Ar trebui să discutaţi cu şeful meu, spuse agenta peste umăr, îndreptându-se spre intervalul exterior.

– Tocmai a fost informat. Avem la dispoziţie numai şaisprezece ore să-l ducem înapoi în State înainte de expirarea mandatului de extrădare.

– Păi, cred că e în regulă, dacă predaţi arma.

Aparent mulţumită, agenta scundă şi rotunjoară o luă înainte, ca să le arate drumul. Era cea mai importantă sarcină a ei din ziua respectivă. Gil şi Sabbie fură aşezaţi imediat la locurile lor.

– Vezi? Nu-i nici o problemă, îi spuse Sabbie cu o satisfacţie evidentă. Dacă am fi încercat să aducem arma în Israel ar fi fost altă poveste, dar nu e nici o dificultate s-o scoţi din ţară. Pe lângă asta, îi impresionează foarte mult străinii care ştiu Lotar.

– Eu nu ştiu Lotar, se plânse Gil. Ce naiba mai e şi asta?

– Arte marţiale israeliene. Se bazează pe ideea că metoda instinctivă de autoapărare e cea mai eficientă, explică Sabbie. Şi n-am spus c-o ştii *tu*, ci un străin. Adică eu, agentul american cu permisul de trecere, ai uitat?

– Dar pe el scrie numele meu, rosti Gil mai tare. Puteau să ne aresteze pe amândoi ca teroriştii!

– Nu verifică niciodată permisele. Cu un card NSA treci de orice.

– O să ţin minte asta data viitoare când o să vreau să deturnez un avion sau să sar peste rând. Stai puţin, tu n-ai paşaport israelian?

– Sst. Vin pasagerii.

Nu mai avu timp s-o tragă de limbă nici dac-ar fi avut tăria s-o facă. Dar n-o avea.

– Cană curată, cană curată, mormăi el pentru sine. Lua ceaiul cu Pălărierul nebun şi nu avea cum să primească

un răspuns logic. Scutură din umeri, lăsă logica la o parte şi-şi puse viaţa în mâinile lui Sabbie.

Avionul spre New York decolă la ora fixată fără nici o zguduitură. Gil începu să picotească odată cu huruitul motoarelor. Auzi vocea calmă a lui Sabbie, care vorbea la telefonul din avion. Adormi când începură să ruleze pe pistă şi nu se trezi decât când ajunseseră din nou la poartă, iar însoţitoarea de zbor le dădea instrucţiuni pentru a părăsi avionul cât mai repede.

– Ameninţare cu bombă. Am ghicit? întrebă Gil.

Sabbie înălţă din umeri.

– Ar trebui să-ţi îmbogăţeşti repertoriul, şopti el.

– N-am ce să mai spun, lucrez cu ceea ce am, replică ea. Bine că ambele avioane pleacă de la acelaşi terminal, adăugă ea serios. N-am fi reuşit dacă trebuia să trecem de controlul paşapoartelor a doua oară. Avem mai puţin de douăzeci de minute până la zborul următor.

– Sigur că da, comentă el sec. Ar fi trebuit să ştiu.

În timp ce Gil alerga cu respiraţia tăiată ca să ţină pasul cu ea, Sabbie îi spuse că motivul maratonului prin aeroport era simplu şi surprinzător de logic. Pe de o parte, oricine i-ar fi urmărit ar fi aflat că plătiseră cu American Express biletele spre New York. În evidenţele companiei figurau ca îmbarcaţi pentru Statele Unite, deci n-ar mai fi trebuit verificate şi alte zboruri. Pe de altă parte, nu puteau fi urmăriţi graţie biletelor pentru Londra, plătite în numerar.

– Dar oare companiile nu vor fi surprinse că nu ne-am urcat din nou în avionul spre Statele Unite?

– Glumeşti? La cea mai mică ameninţare cu bombă, jumătate din pasageri muşcă momeala şi-o iau la fugă. Mai ales...

– Ştiu. Mai ales în Israel.

Odată aşezaţi pe locurile lor din avionul către Anglia, Sabbie îl puse la curent cu planul pe care îl urmase toată ziua.

– Dis-de-dimineaţă am trecut pe la biroul lui DeVris, chipurile să-i dau raportul. I-am spus că nu faci nici un progres în descifrarea jurnalului.

– Şi te-a crezut?

– Imediat. El a spus de la bun început că n-o să te descurci. A fost de acord să te coopteze numai pentru a-l mulţumi pe Ludlow.

– Zău?

Sabbie ezită o clipă, apoi continuă:

– Deci i-am spus că ai nevoie de o pauză şi că după-masă te duc la bibliotecă, să citeşti ceva despre Weymouth.

– Nu i-a trecut prin cap că puteam face asta în birou sau pe Internet?

– A fost un fel de-a spune, prostănacule. I-am sugerat că o să te stimulez eu să munceşti mai mult.

– Şi n-a obiectat?

– Cine, DeVris? Glumeşti? S-ar culca şi el cu tine, numai să reuşeşti să duci treaba la capăt.

– Şi ce se întâmplă acum că nu ne mai întoarcem la birou?

– Se va gândi că depun o muncă de stimulare stăruitoare.

Când o întrebă de ce îl păcălise pe DeVris ca să nu-i aştepte la muzeu după-amiază, Sabbie îi răspunse că era important ca ei doi să câştige timp şi să ajungă la mănăstirea Weymouth înainte ca el să-şi dea seama că dispăruseră.

A pus toate astea la punct înainte de a-l vedea pe McCullum. E bună. Foarte bună. Indiferent ce urmărea, se bucura că era de partea ei.

– Și acum, ce urmează?

O să aterizeze la Londra peste aproape cinci ore, îl informă Sabbie. Întinse mâna cu palma în sus și-i spuse:

– Dă-mi pașaportul, ca să fie în siguranță.

Se gândi să protesteze, dar renunță. La urma urmei, ce putea să facă cu el, să-l vândă la negru?

– Dormi acum, cât mai poți. O să ai nevoie de somn.

Normal că avea nevoie de somn. Nu încăpea nici o îndoială.

CAPITOLUL 25

Mai târziu, în seara aceleiași zile
Londra

Vagonul de dormit din trenul de la Londra spre Weymouth era aproape gol, exceptând câțiva călători așezați pe banchetele din față. Gil se așeză lângă Sabbie în partea din spate. Se întinse relaxat pe scaunul de piele înclinat și se acoperi cu o pătură până sub bărbie. Fie ora Tel Avivului, fie a Londrei, pentru el era miezul nopții.

– N-ar trebui să-ți arunci ochii pe notițele din jurnal? îl întrebă Sabbie.

– L-am învățat deja pe de rost. Ne spune să mergem la Weymouth și să ne folosim inteligența cu care ne-a înzestrat Dumnezeu.

– Atunci hai să revedem itinerarul, bine? sugeră Sabbie cu voce domoală, caldă și mai îmbietoare decât o auzise vreodată.

Era atât de ușor de înțeles. Nu putea să doarmă, dar nu știa cum să-l roage să-i țină de urât.

Instinctiv, întinse mâna s-o mângâie pe păr, dar se opri brusc. Privirea ei nesigură îl avertiză că se scaldă în ape necunoscute. Se gândi la Lucy. Amintirea chipului ei nu mai era atât de clară ca acum o săptămână. Pieptul i se strânse din cauza sentimentului de vinovăție.

Sabbie se aplecă să-i aprindă veioza. Îl atinse cu sânii pe braț, dar păru să nu observe, iar el făcu la fel.

– Uite ce facem când ajungem la Weymouth, începu ea să vorbească.

– Sunt numai urechi.

– O să ne prefacem că suntem amanți, îi explică ea, zâmbind răutăcios.

Gil râse cu glas tare.

– Ce-i, ți se pare chiar atât de imposibil? îl întrebă, pe un ton ușor provocator.

– Nu, deloc. La urma urmei, practic vorbind...

Sabbie i-o reteză scurt.

– Deci vom fi foarte intimi. Vrăjiți unul de celălalt. În felul ăsta, dacă facem o plimbare sub clar de lună, n-o să dăm de bănuit. O să avem motivul perfect să nu stăm de vorbă cu nimeni. N-o să ai ochi decât pentru mine.

– Și tu?

– Eu o să am ochi pentru tot ce se întâmplă în jurul nostru.

– Nu-i corect, obiectă Gil, nevrând să renunțe la tachinare.

– Termină. Eu vorbesc serios. Trebuie să fim foarte convingători. Nu-i așa de ușor cum crezi.

– Să știi că fac față în situații critice.

Sabbie schimbă subiectul cu abilitate:

– Lasă-mă să-ţi spun ce ştiu despre Weymouth şi mănăstire.

Gil acceptă cu o mişcare a capului, dar fără cea mai mică urmă de entuziasm.

– Weymouth a fost una din primele mănăstiri din Europa. În decursul anilor, a suferit modificări radicale. A rezistat o mie de ani şi a trecut prin vremuri grele, deşi a spune că a rezistat e, poate, prea mult. În afară de o aripă, a fost dărâmată, reparată sau reconstruită. S-a reuşit păstrarea arhitecturii originale şi s-au salvat câteva statui şi majoritatea tapiseriilor, dar în rest n-a mai rămas nimic din mănăstirea originală. Sunt numai pereţi reconstruiţi conform planului pe care arhitecţii l-au considerat cel original.

Cu toate acestea, oraşul consideră că structura este aceeaşi mănăstire dintotdeauna – o să-ţi vorbesc despre asta mai târziu – iar unii locuitori povestesc întâmplări neobişnuite.

Gil începu să picotească. Sabbie îl scutură de mână ca să-l trezească şi continuă:

– Oraşul Weymouth este situat în sud-vestul Londrei, la două ore de mers cu autobuzul, dacă merge. După ora şapte fără un sfert seara nu mai e nici o cursă. De-asta am luat trenul, care, bineînţeles, face patru ore, în loc de două.

Mănăstirea era la patruzeci de minute de mers pe jos de centrul oraşului, un aspect important în aparenţă, pentru că garantează izolarea. Conform celor listate de Sabbie de pe Internet, un singur drum ducea la mănăstire. Cea mai bună cale de a-l găsi era să meargă la cârciuma cea mai veche din oraş.

Gil aţipi încă o dată şi-şi propti capul de tetieră. Sabbie îl scutură din nou, mai tare ca prima oară.

– Eşti o femeie nesimţitoare.

Sabbie continuă să vorbească, aplecându-se la urechea lui:

– În general, mănăstirea e părăsită. N-au mai fost călugări acolo din secolul al XIX-lea. Există voluntari care fac turul ei cu turiştii, dar nu au un program fix, ci în funcţie de cerere. Dacă avem nevoie de informaţii despre istoria locului, trebuie să mergem la biblioteca din oraş, ceea ce ar părea ciudat, pentru că suntem iubiţi aflaţi într-o excursie romantică. Dar vedem noi cum o scoatem la capăt.

Gil se ridică în capul oaselor, trezit brusc.

– Stai puţin. Revino la ce-ai spus înainte. Povesteşte-mi despre întâmplările alea ciudate.

Aşa cum spune legenda locală, reluă Sabbie, a existat un sipet îngropat în pământul mănăstirii. Unii susţineau că e din argint, alţii – din aur sau aramă. Localnicii se împărţeau în funcţie de natura spirituală a sipetului. O parte din ei îl considerau malefic, o capcană a diavolului. Ceilalţi îl considerau un dar de la Dumnezeu. Doar câţiva credeau că a fost binecuvântat de Hristos şi avea puteri vindecătoare.

– Jură că în el se află formula vieţii eterne absorbite de Iisus în momentul crucificării. Locuitorii din împrejurimi vin regulat la capela mănăstirii, care s-a păstrat intactă. Unii susţin că au fost vindecaţi sau şi-au regăsit liniştea numai pentru că s-au rugat. Sunt convinşi că s-au aflat în vecinătatea sipetului, deşi habar n-au unde se află.

Din cele citite de Sabbie, reieşea că o familie se mutase în oraş pentru că femeia se stingea din cauza unei forme rare de cancer. Era convinsă că se va vindeca dacă va merge în fiecare zi la mănăstire.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Gil.

– Asta a fost acum opt ani. Încă mai merg la mănăstire în fiecare zi.

– Altceva?

– Nimic, asta-i tot. Ce părere ai?

– Incredibil. Cel mai bun lucru pe care-l puteai povesti.

Oamenii gândesc după tipare, îi explică Gil. Chiar dacă încearcă să ascundă un lucru pe care să-l găsească cineva peste o mie de ani, chiar dacă hotărăsc ce să mănânce, tot după tipare gândesc. Procedează la fel și când vine vorba de inventat povești. Dacă dai deoparte aspectele de suprafață ale unui mit, descoperi un eveniment real. Poate că a fost deformat de anumite interese, în anumite scopuri, dar la început a fost real.

– Să începem cu începutul, spuse Gil. În jurnal, Elias scrie că manuscrisul adus de fratele său din Țara Sfântă se afla într-o cutie de lemn.

– Un sipet!

– Exact. Iar localnicii cred că e lucrarea diavolului...

– Pentru că William a fost ars pe rug.

– Și restul, partea despre Hristos?

– Să nu-mi spui că crezi...

– Tu nu? Nu se potrivește exact cu cele scrise de Elias?

– Lucrurile nu sunt atât de simple niciodată, răspunse Sabbie.

Era inteligentă, recunoscu Gil, dar nu-l putea duce de nas. Și ea spera, ca și el, că mitul Weymouth era centrat pe manuscrisul lui Elias. Amândoi așteptau cu nerăbdare să li se adeverească ipoteza. Stăteau unul lângă altul în liniște, ascultând huruitul trenului gonind spre Weymouth.

Văzu cum îi cad pleoapele și o auzi respirând adânc și relaxat.

Tiparele tale, Sabbie, când fierbinți, când de gheață, dezvăluie controlul distant, sexual, dar fără intimitate, exercitat cu orice preț. Știi ce spun ele despre tine? Că ai avut o viață grea și înainte de a fi violată. Suferință și trădare. Nu aveai încredere în nimeni. Numai în oameni deosebiți, demni de încredere, ca Ludlow și soția lui. Acum nici ei nu mai sunt.

O înțelegea. La fel ca Lucy în ultimele sale zile, când nu mai era nimeni pe care să arunce vina, se acuza pe sine. O decizie dificilă, de însingurare. Ceilalți credeau că nu avea nevoie de nimeni. Nimic nu era mai departe de adevăr.

Simți în piept o durere veche, cunoscută. Ar fi vrut să fie sigur c-o putea conduce la secretul care aștepta să fie scos la lumină de două milenii. Știa cât de mult își dorea ea să-l descopere și să-l protejeze. Ar fi vrut să-i spună să doarmă liniștită, că toate se vor rezolva. Ar fi vrut să-i facă promisiunea asta. Dar mai știa că niciodată lucrurile nu sunt atât de simple.

CAPITOLUL 26

Mai târziu, în seara aceleiași zile
Studioul de producție video Musulmanii
pentru Adevărul în Lume (MWT), Londra

Trecuseră multe ore înainte ca Hassan să-l informeze pe Maluka de apariția neașteptată a lui McCullum. Timp prețios, în care sirianul ar fi trecut la fapte, acum irosit, pentru că Hassan nu-și făcuse datoria. Poate că devenise

la fel de delăsător ca aceia pe care fusese pus să-i țină sub observație. Poate că se molipsise de lăcomia și indolența lor. Sau, așa cum susținea el, poate că fusese bolnav într-adevăr și avusese nevoie de un pui de somn în magazia muzeului.

Ultima variantă l-ar fi liniștit pe Maluka. Din păcate, îi venea greu s-o creadă. Hassan nu pierduse niciodată timpul din cauza bolii, nici în studioul lui video, nici la muzeu. Nici febra, nici tusea nu-l împiedicaseră să-și facă datoria. Era o trăsătură definitorie pentru unii oameni și un motiv de mândrie în același timp.

Dacă pretinsa boală a lui Hassan n-ar fi intervenit într-un moment atât de nepotrivit, Maluka s-ar fi arătat surprins. Dar, în situația de acum, boala neprevăzută care-l împiedicase să-i anunțe sosirea lui McCullum la muzeu era mai mult decât o simplă coincidență.

Maluka răspunse la telefonul lui Hassan cu multă precauție. Nu era ora prestabilită pentru comunicare. Un telefon neașteptat nu aducea vești bune.

– Nu știu cum să-ți spun, începu Hassan. Vocea îi tremura de emoție. Dacă aș fi fost aici, te-aș fi sunat imediat.

Maluka rămase tăcut în timp ce Hassan îi oferea puținele detalii aflate de la personalul responsabil cu întreținerea.

– McCullum a venit însoțit de două gărzi de corp, spuse Hassan.

Perechea de Îngeri ai Puterii aleasă de McCullum dezvăluia adevăratul scop al vizitei sale. Fiecare din cele trei perechi avea un nume luat din folclorul despre îngeri sau din scrierile sfinte, de obicei din Talmud sau din învățăturile islamice, o alegere ironică, având în vedere disprețul lui pentru ambele religii. Fiecare gardă de corp

era aleasă cu mare grijă și alăturată uneia cu talente similare, dar și complementare, apoi unite, pentru a îndeplini o singură sarcină.

Dacă McCullum apărea însoțit de Nakir și Munkir, botezați după îngerii care, conform tradiției, hotărau dacă sufletul merge în rai sau în iad, se putea presupune că voia să adune informații. Dacă venea cu Ahadiel, care purta numele îngerului ce impunea legea, și Azareel, vindecătorul ceresc al prostiei, atunci întâlnirea presupunea aplicarea pedepsei lui tipice. Încă doi Îngeri ai Puterii rămâneau la sediul WATSC și li se cerea ajutorul numai la nevoie. Numele și atribuțiile lor erau un mister pentru aproape toți, cu excepția membrilor de elită ai organizației.

– Pe cine a adus cu el? întrebă Maluka.

– Pe Nakir și Munkir, gemenii blonzi, răspunse Hassan.

– Deci a venit numai ca să-l ia la întrebări pe DeVris. Mai mult ca sigur legate de jurnal. Altceva?

– Am găsit o carte pe jos în biroul lui DeVris, la care ține în mod special și n-ar lăsa-o oriunde. Câteva pagini erau îndoite și avea sânge pe cotor, raportă Hassan.

Probabil că DeVris nu s-a grăbit cu răspunsurile și McCullum a considerat necesar să-l stimuleze.

– Și când l-am întrebat dacă pot să golesc coșul de gunoi, nu m-a auzit. A spus că are o infecție la ureche.

Probabil că McCullum l-a lovit în cap.

– Și cum s-a terminat întâlnirea?

– În termeni ciudat de amicali. Am auzit că McCullum zâmbea și-l ținea pe DeVris pe după umeri la plecare.

Deci DeVris i-a spus totul și, pentru moment, McCullum e satisfăcut că există un plan care promite obținerea jurnalului și, poate, a manuscrisului.

În continuare, Maluka întrebă de Sabbie și Gil. Hassan îi spuse că-și luaseră o zi liberă.

– I-au spus lui DeVris că nu fac suficiente progrese și că trebuie să iasă dintre pereții muzeului ca să facă muncă de cercetare, conchise Hassan cu un mormăit disprețuitor.

Maluka își îndreptă ținuta, surprins. Era cea mai proastă veste pe care i-o putea da Hassan. Din toate cele auzite, era elementul cel mai alarmant. Sabbie n-ar abandona traducerea jurnalului pentru o simplă întâlnire amoroasă. Dacă nu era la muzeu, însemna că aflase ce voia din jurnal și, foarte probabil, plecase în căutarea manuscrisului.

DeVris era orbit de forța și hotărârea lui Sabbie. Știind că americanul nu a făcut progrese, nu l-a surprins când ea i-a cerut o zi liberă. Din punctul lui de vedere, numai el și DeVris reprezentau singura alternativă, deci nu avea de ce să grăbească traducerea.

Era posibil ca Sabbie să-i fi sugerat că îl va ține sub control strict pe Gil câtă vreme continua să ofere favoruri teoretice sau reale. Cu atât mai mult le-a permis DeVris să-și petreacă timpul împreună.

Le-a dat liber, imaginându-și deliciile carnale pe care și le ofereau cei doi și apoi uitând cu totul de ei. Însă Maluka vedea în Sabbie un om foarte hotărât care, în anumite circumstanțe, se putea transforma rapid într-un adversar redutabil.

A plecat și fie l-a luat pe american cu ea, fie i-a făcut vânt. Are aproape o zi avans. Ăsta e un motiv serios de îngrijorare!

Maluka îi dădu lui Hassan indicații precise. Dacă acționau rapid, puteau recupera timpul pierdut și chiar

puteau să i-o ia înainte. La urma urmei, Sabbie nu știa de existența lui, și cu atât mai mult de implicarea lui în joc.

Dacă toate se desfășurau conform planului, ea și americanul vor face descoperirea mileniului, vor trăi o fericire rar împărtășită de alții, apoi vor depune premiul în mâinile nerăbdătoare ale lui Maluka.

Dar acum avea multe lucruri de pus la punct. Pierduse un timp prețios. Problema loialității lui Hassan rămânea pe altădată.

CAPITOLUL 27

Ziua a noua, dimineața devreme
Gara Weymouth
Weymouth, Anglia

Serviciul de Transport Weymouth era întruchiparea punctualității atunci când proprietarul era în oraș. În ziua aceea lipsea. După spusele șefului de gară, instrucțiunile lăsate de Sabbie pe robotul telefonic al firmei cu o zi înainte vor fi probabil ascultate exact la primăvară, când va începe dezghețul și vor da năvală turiștii.

– N-ar fi stricat să lase un mesaj cu aceste informații prețioase pe robot, se plânse Sabbie.

– Cerul e albastru, mormăi Gil.

– Poftim? îl întrebă ea, arțăgoasă.

– Așa spune George. Cerul e albastru, iarba e verde și oamenii sunt proști.

– Adică?

– Adică tot n-ai cum să-i schimbi, așa că de ce să mai încerci?

Îl străfulgeră din priviri.

Conductorul le spuse că puteau lua un taxi particular. Numai câteva catadicseau să vină la gară în afara sezonului, dar, cu puțin noroc, o să găsească unul în capătul celălalt al parcării.

Gil zări un taxi cenușiu în oceanul de mașini colorate.

– Uite unul acolo! Îi făcu semn șoferului să tragă lângă ei. Știi ce spun eu întotdeauna. Cel mai bun loc în care să ascunzi un copac e pădurea.

– Halal idee! De ce să te agiți să ascunzi un taximetru? mormăi Sabbie.

Ajunseră repede la hotel și se cazară fără probleme, până când recepționerul le ceru pașapoartele, așa cum era obiceiul. Sabbie îl lăsă pe Gil să se ocupe de formulare și stătu de vorbă între patru ochi cu directorul hotelului. Gil anticipă reluarea tacticii de intimidare pe care o aplicase în aeroport, dar și de la distanță își dădu seama că cei doi se înțelegeau de minune.

Recepționerul îi dădu lui Gil cheia de la cameră și îi adresă o ultimă rugăminte:

– Vă rog să vă treceți adresa și numărul de telefon pe acest cec de călătorie. Prietena dumneavoastră l-a semnat, dar a uitat să-l completeze.

Gil se chinui să-și amintească adresa muzeului, apoi se hotărî să treacă o adresă aproximativă, cât mai apropiată de cea reală.

– Acolo, sub numele dumneavoastră, dr. Ludlow, îi arătă recepționerul.

Gil își mută privirea de la el la unul din cecurile care le plăteau călătoria. Un singur nume apărea pe ele: dr. Robert Ludlow. Lângă el, așteptând hotărârea directorului, se afla un pașaport cu fotografia lui Gil și, sub ea, numele unui bărbat mort.

CAPITOLUL 28

În aceeași zi, după-amiaza
Mănăstirea Weymouth

Ca să pătrunzi prin efracție în orice fel de clădire sau într-o mănăstire, ai nevoie de două lucruri esențiale: un plan bun și unelte potrivite. Așa funcționa lumea, conform spuselor lui Sabbie. Gil nu se mai deranjă să întrebe ce experiență anterioară o condusese la aceste vorbe pline de înțelepciune. Nu voia să știe.

Planul ei era simplu: să cerceteze mănăstirea în timpul zilei, preferabil pe dinăuntru, apoi să revină seara și să caute manuscrisul. Însă timpul nu era de partea lor.

– DeVris și-a dat, probabil, seama că am plecat. Dacă nu, avem la dispoziție o zi, poate două, până se prinde.

– Și după aceea?

– Nu sunt sigură. Dacă DeVris se hotărăște să apeleze la canalele oficiale, s-ar putea să cheme Scotland Yardul. Sau îl va pune pe McCullum să-și trimită Îngerii Puterii după noi.

Îi explică scopul și tactica naziștilor de la WATSC mult mai amănunțit decât ar fi vrut Gil.

– Deci nu cred că mai contează cine e pe urmele noastre, conchise ea ironică.

– Atunci, Scotland Yardul sună mult mai atrăgător decât gorilele lui McCullum.

– Nu fi atât de sigur.

– Dar crezi că mai avem o zi, două, nu?

– Da, dar s-ar putea să mă înșel.

– Grozav, replică sarcastic Gil. Nu se descurca prea bine în momente de criză.

Sabbie, ca de obicei, îl ignoră.

– Mâncare, informații și un magazin de fierărie. Iată ce ne trebuie, în ordinea asta.

Mâncarea și informațiile le obținură din același loc și amândouă fură la fel de proaste. Chelnerița care le servi ouăle nefierte le spuse că în afara sezonului nu se organizau vizite la mănăstirea Weymouth.

– Nu e cerere, știți, adăugă ea, apoi îi lăsă în fața alimentelor necomestibile.

– Să nu crezi pe nimeni pe cuvânt, îl sfătui Sabbie, dând la o parte farfuria.

Băură o cafea și luară niște brioșe tari, apoi porniră spre Camera de Comerț Weymouth/Agenția de asigurări/Agenția de bilete.

– Turul mănăstirii? Nici o problemă, le spuse o tânără agreabilă. Reușiră să rezerve un tur în aceeași după-masă.

Își petrecură dimineața făcând cumpărături și plimbându-se pe străzile orașului, ca să-și facă idee despre peisaj. Cumpărară cele necesare din mai multe locuri ca să nu atragă atenția și folosiră încă patru cecuri de călătorie.

În cele câteva ore de cumpărături nevinovate găsiră de toate, de la rângi și cuțite de tăiat sârmă la cel mai mare rucsac pe care Gil îl văzuse vreodată. Plin, cântărea probabil douăzeci și cinci de kilograme. Deși Sabbie spuse că-l vor căra pe rând, Gil refuză să i-l dea.

– Nu crezi că exagerăm? Câți bani mai avem? o întrebă Gil.

Dacă voiau să găsească manuscrisul, aveau nevoie de tot ajutorul disponibil. Nu putea să se bazeze decât pe jurnal și pe inteligența lor.

– Da, și suficiente unelte ca să aprovizionăm un depozit întreg.

Sabbie ignoră ironia.

– Preferi să forțezi ușa cu unghiile?

Până în acel moment, Gil nu se gândise cu adevărat la implicații. Ideea de a intra prin efracție în mănăstire îi aduse imediat în fața ochilor imagini cu așchii de lemn, geamuri sparte și restul vieții petrecute în spatele gratiilor.

Ce-i asta? Trei infracțiuni în două zile, inclusiv amenințarea cu bomba de la muzeu plus șirul de falsuri. Minunat.

Pierduse numărul infracțiunilor.

Turul de după-amiază a fost o ieșire binevenită. Mănăstirea era impunătoare: pereți de piatră uriași, turnuri înalte, o curte circulară mare, din piatră, din care ajungeai la două scări masive de piatră. Deasupra lor tronau două uși de lemn imense. Ceilalți vizitatori, trei femei și un tânăr, se oprira să facă fotografii, apoi se apropiară de uși.

– Ranga aia mică a noastră nici măcar n-o să zgârie ușile astea, șopti Gil.

– Sst.

Ghidul ajunse ultimul. Ar fi fost foarte potrivită în rolul unui sergent din trupele de femei din al Doilea Război Mondial. Cu umeri și șolduri late, se adresă micului grup de vizitatori din fața ușilor duble și mărețe ale mănăstirii. Ca să nu-și dezmintă statura, nu pierdu timpul cu politeturi. Le înșiră exact regulile de comportament,

de parcă ar fi vorbit unor recruți proaspeți dintr-o armată bizară.

Gil, Sabbie și ceilalți patru nefericiți vizitatori care alcătuiau grupul fură instruiți să nu se despartă, să nu mănânce, să nu bea, să nu fumeze și, mai ales, să nu atingă nici un obiect.

– Și tu crezi că *eu* sunt dură, șopti Sabbie.

Ghidul făcu o pauză, conștient probabil de dezamăgirea pe care era gata s-o provoace:

– În plus, nu aveți voie să faceți fotografii sau să filmați.

Turiștii, încărcați fiecare cu aparate de fotografiat acum inutile, snacksuri și sticle de apă, oftară adânc și-și mormăiră nemulțumirea. Odată instrucțiunile comunicate, ghidul se întoarse, trecu pe lângă cele două uși masive și dispăru pe o intrare laterală mică. Vizitatorii o urmară ca niște boboci de rață, Gil și Sabbie rămânând ultimii.

Turul începu cu *untăria*, de fapt o încăpere care, explică ghidul, nu avea nimic de-a face cu untul, pentru că servise drept depozit pentru sticle de vin și bere.

– *Cell-ar-ium*-ul nu are nici o legătură cu soarele și aerul, îi lămuri ea cu prea mult entuziasm, după părerea lui Gil, și nu e un solar, ci un cell-arium, scris c-e-l-l-a-r-i-u-m. Înseamnă „sub pământ", adică locul unde se ținea mâncarea ca să nu se strice.

– Doamne, femeie, n-ai altceva mai bun de făcut? rosti Gil în barbă.

Sabbie îl privi cu reproș.

În următoarele cincisprezece minute aflară mai multe despre prevenirea deteriorării alimentelor decât avea nevoie orice ființă umană.

– Și acum, spre *cow-le-fact-o-ry*[1], anunță ghidul hotărât.

Gil nu se putu abține. Era un gând care implora să fie rostit, atât de spiritual că trebuia împărtășit și altora.

– *Cow-le-factory*? Ăsta nu-i locul unde construiau francezii bovine?

Rostite, vorbele nu sunară atât de amuzant ca în mintea lui. Sabbie se depărtă de el și se concentră asupra explicațiilor ghidului. *Calefactory* era o cameră caldă, unde călugării veneau să stea de vorbă și să se refacă după frigul îndurat iarna în chiliile și atelierele reci.

Sabbie mâzgăli ceva în carnețelul ei, apoi tuși ca să mascheze zgomotul făcut când rupse pagina și i-o dădu lui Gil.

Observația ei era scurtă, dar la obiect: „Abține-te."

Gil se strădui să abordeze o mină sobră.

Vorbăria ghidului, care acum povestea despre schimbările din arhitectură, o inspira pe Sabbie. Scria întruna. Gil însă avea nevoie de liniște și singurătate, ca să poată gândi.

Dacă nu voi avea timp suficient ca să descifrez mesajul vag din jurnal? O listă de înregistrări contabile în care se menționa o tapiserie este singurul indiciu pe care-l am. De acest indiciu, dar și de el, depinde descoperirea unui manuscris neprețuit care se pare că este o mărturie asupra vieții lui Iisus. I se strânse stomacul.

– Vom încheia cu capela, anunță ghidul. Dar mai întâi să vedem grădina și să ne îndreptăm spre...

Am neapărat nevoie de liniște! Trebuie să scap de bâzâitul comentariilor nesfârșite ale ghidului și de ochiul ei de vultur.

---

1 În limba engleză, *cow* înseamnă vacă, iar *factory*, fabrică (n. tr.).

– Intră în jocul meu, îi șopti el lui Sabbie. Trebuie să fiu singur ca să arunc o privire în jur.

Apropiindu-se de ghid, Gil i se adresă în șoaptă, ca și cum n-ar fi vrut să-l audă și ceilalți:

– Nu vă supărați, aș vrea să stăm de vorbă între patru ochi.

Femeia ezită, dar se supuse. Când nu-i mai putea auzi nimeni, Gil îi spuse:

– Sufăr de diabet și nu mă simt prea bine. Pot să mă așez puțin?

Ghidul șovăi, privindu-l suspicioasă.

O pusese în fața unei dileme și nici o soluție nu era convenabilă. Pe de-o parte, dacă îi refuza actul de bunătate, va trebui să-i acorde îngrijiri medicale și să oprească turul la jumătate. Întrucât era singurul din ziua respectivă, turiștii n-ar fi fost deloc încântați. Pe de altă parte, cererea lui o obliga să-și încalce regulile stricte.

– Mi-am luat pastilele și trebuie să mă odihnesc puțin. N-o să deranjez nimic, promise Gil. Prefăcându-se extenuat, se lăsă pe vine lângă perete, cu capul în jos și cu ochii închiși.

Sabbie îi sări în ajutor:

– Vă rog, rosti ea sinceră. Lăsați-l câteva clipe să se odihnească, o să-și revină. Va aștepta aici până ne întoarcem. Ați spus că o să venim înapoi pe aici, nu?

Când o auzi pe Sabbie că ea va continua turul, ghidul nu mai avu nici o reținere, iar întrebarea, care aștepta un răspuns, îi îndepărtă atenția de la Gil. În fine, se hotărî s-o ia pe Sabbie ostatică pentru restul turului, ca nu cumva lui Gil să-i treacă prin minte să comită vreun sacrilegiu de neimaginat. În câteva minute, grupul plecă, în frunte cu Sabbie, lăsându-i lui Gil o jumătate de oră pentru sine.

Gil se ridică în picioare imediat ce rămase singur. În cel mai bun caz, nu avea nici o clipă de pierdut. În cel mai rău... Nici nu voia să se gândească.

La capătul unui coridor încă neexplorat de turiști, Gil se găsi în fața a două opțiuni. Holul lung și întunecat din dreapta șerpuia printre pereții masivi din piatră. Era un hol îngust, fără uși sau deschizături vizibile. Coridorul din stânga ducea la capelă, așa cum scria pe un indicator din lemn.

Porni repede spre dreapta. Simți aerul rece răcorindu-i ceafa transpirată.

Cât de lung e holul ăsta afurisit? Drace! Am pierdut deja cinci minute. Va trebui să mă întorc dacă nu duce nică...

Nu se vedea capătul holului întunecat. Coti odată cu el și alergă cât de repede îi permitea inima, care-i bătea nebunește. Luă ultima curbă și fu gata să se lovească de o ușă de lemn nevopsită.

Surprinzător, era descuiată și o deschise ușor. Se pomeni în fața unui perete cu tapiserii. Camera mirosea a vechi. Decorul din fața ochilor îi aminti de un depozit vast de covoare în care nu intrase nimeni de cel puțin două sute de ani. Zeci de tapiserii atârnau pe pereți, așezate grămadă pe podea sau agățate de suporturi. Cavaleri călare, doamne cu însoțitoarele lor, câini, chiar și balauri se zăreau în modelele complicate. Pe vremuri, probabil că fuseseră viu colorate, dar acum culorile aproape dispăruseră.

Cu siguranță, acestea nu erau „tapiseriile mediocre țesute de bătrâni, proști sau infirmi" descrise de Elias în fragmentul descifrat din jurnal, ci realizări elaborate cu precizie și frumusețe. Aveau ceva în comun, un element straniu, ca și cum ar fi fost lucrate de aceeași mână.

Ce scrisese fratele Elias? Că abatele desenase toate modelele tapiseriilor, cu excepția celei concepute și realizate de el? Păi, o fi fost specială pentru el, dar se pierdea printre celelalte.

Gil se uită la ceas. Timpul se scurgea. Drumul înapoi pe coridor păru mai lung decât la venire. Era în întârziere și, dacă ghidul se întorcea și nu-l găsea acolo, n-avea ce explicație să-i dea. Alergând tot mai repede, descoperi ușurat că grupul nu se întorsese încă. De-abia se așeză, că-i și auzi pe turiști întorcându-se din grădină. Gil se forță să-și controleze respirația agitată, apoi se răsuci, pentru ca ghidul să-i vadă fața palidă și transpirată.

Sabbie îi șterse fruntea umedă cu mâneca puloverului.

– Ai pielea lipicioasă și albă. Te simți bine?

Puloverul galben mirosea a vanilie. Ar fi vrut să se așeze pe podeaua rece din piatră, iar ea să-l mângâie mai departe pe frunte.

– Ce-ai găsit? îl întrebă în șoaptă.

Ghidul îi chemă să se alăture grupului în capelă.

– Chestii interesante. Se grăbiră să-i prindă din urmă pe ceilalți.

Coloanele masive din capelă se ridicau impozante și, deși încăperea vastă avea aceleași ferestre murdare ca și cea cu tapiserii, era mult mai luminoasă și mai caldă. În capătul îndepărtat se afla o orgă mare, iar lângă ea un altar pe o lespede uriașă. De sub claviatura orgii ieșea o băncuță, parcă invitând următorul suflet pios să dea viață tuburilor.

Pe Gil îl durea tot corpul. Nu se mai simțise atât de obosit niciodată. Capul îi alunecă pe spate și se propti de strana din lemn.

Vocea ghidului părea că vine de la mare distanță. Lângă el, Sabbie lua notițe.

– Aceasta este, desigur, capela noastră, pe care ați așteptat cu nerăbdare s-o vedeți. Poate că ați auzit de puterile ei vindecătoare, dar noi nu încurajăm deloc asemenea povești. Aici nu suntem la Lourdes și atragem atenția vizitatorilor să nu se aștepte la miracole. Unii spun că îi cuprinde un sentiment de liniște.

Alții au simțit că le reînvie credința, adăugă ea, datorită puterii unui obiect străvechi ascuns între pereții mănăstirii. Majoritatea prietenilor mănăstirii sunt de acord că nu contează sursa acestei experiențe, câtă vreme ea aduce plenitudine și vindecare spirituală celor care au nevoie de ea.

Încheindu-și discursul evident învățat pe de rost, femeia stătea dreaptă și mândră, martoră încrezătoare care își folosea acum propriile cuvinte și nu se mai temea că va spune ceva greșit. Erau cuvinte simple și calde.

– Savanții nu pot explica științific fenomenul, dar dacă stai în capelă, simți că te copleșește ceva. Oamenii spun că e ca și cum s-ar afla în apropierea unui obiect sfânt. Să știți că e vorba de o prezență; una bună, iubitoare și protectoare.

Trebuie să dorm. Să stau cu ochii închiși. Numai un minut.

Sabbie îi trase un cot lui Gil. Ghidul conducea grupul spre ieșire. Cele câteva minute de vindecare în capelă se încheiaseră. Supus, Gil se ridică și ieși alături de ceilalți.

Micul grup se despărți repede.

– Halal vindecare, comentă Gil. N-am simțit nimic.

– Poate pentru că nu suntem credincioși, spuse Sabbie, înălțând din umeri. Dar trebuie să fie frumos să crezi, adăugă ea cu voce meditativă.

– Prefer realitatea.

– Vorbind de realitate, trebuie să...

– Am găsit tapiseria, o întrerupse el.

– Unde? întrebă ea nerăbdătoare.

– Acolo, în camera cu tapiserii.

– Cum arată?

– Nu știu. Se află printre toate celelalte, vreo cincizeci la număr.

Sabbie îl pișcă. Tare, sub braț, acolo unde pielea e sensibilă. Îl duru cu adevărat.

– Nu-i nimic amuzant, îi reproșă ea.

– Au! Termină! protestă Gil.

– Atunci nu mai glumi, se răsti ea. Deci cum o să afli care e tapiseria lui Elias?

– Credeam c-ai spus că ai încredere în mine, spuse el, frecându-și vânătaia.

În lumina tot mai slabă a serii, se întoarseră în oraș, pe scurtătura pietruită care tăia câmpul. Nu vorbeau. Amândoi își întipăreau în minte terenul denivelat pe care aveau să-l străbată când aveau să se întoarcă la mănăstire, în aceeași seară. Nu vor fi luminați decât de lună.

CAPITOLUL 29

În aceeași zi, seara
Hotelul Weymouth Harbour

Cearta de acum le întrecu pe toate cele de până acum. Iar momentul nu putea fi mai prost ales.

Începu când Sabbie îl întrebă pe Gil cum va reuși să găsească tapiseria lui Elias printre celelalte cincizeci, sau câte-or fi fost ele, descoperite în timpul vizitei.

– Nu putem să pătrundem în mănăstire și să sperăm că vom avea noroc, pretinse Sabbie. Trebuie să ai un plan.

– Trebuie să mă relaxez, restul va veni de la sine.

Restul venea întotdeauna de la sine în același fel. Ori de câte ori era foarte aproape să demonstreze că un dealer de droguri spăla bani pe Internet sau ori de câte ori crea un program care să anticipeze precis următoarea mișcare a unui individ care molesta copii, dacă trebuia să se gândească la soluție, n-o găsea. Trebuia să nu se mai gândească și să treacă pe „pilot automat".

– Dar trebuie să ai ceva mai serios în minte, îi ceru Sabbie. Din câte văd, asta e singura ocazie s-o găsim.

– Odată intrați în mănăstire, o să știu ce trebuie să fac, repetă Gil distant. Ar fi vrut să fie la fel de convins de intenția lui ca ea de acțiunile ei.

Panica de care se lăsase cuprinsă începu să-l afecteze și pe el. Se temea că tapiseria lui Elias nu se mai afla în mănăstire sau că nici nu exista, dar îi era teamă s-o recunoască. Nu față de el, nici față de ea însăși. Îi era teamă că nu aveau suficient timp. Și avea dreptate. Dar nu rezolva nimic dacă-l punea pe Gil la zid.

În cele din urmă, Gil puse capăt discuției:

– Ascultă. O să mă duc la mănăstire la noapte. O să am încredere în mine – și în tine – ca să descopăr tapiseria lui Elias și ce ne spune ea despre manuscris. Tu faci ce vrei.

Spera ca bluful să funcționeze. Nu avea de gând să meargă singur.

Sabbie nu-i luă în seamă ultimatumul, ci începu să verifice uneltele pentru la noapte. Rucsac, lanterne, baterii de rezervă, o pătură, două cuțite de armată elvețiene, un ciocan, un ic de lemn, bandă izolatoare și o ruletă. Pentru Gil, unele nu aveau nici un rost, dar ea spunea că s-ar putea să le trebuiască, așa că o crezu pe cuvânt. Asta o mai binedispuse puțin.

La urma urmei, ce mai contează câteva kilograme în plus, când deja cari deja douăzeci și cinci?

În timp ce mâncară niște sandviciuri pe pat, făcură planul pentru intrarea în mănăstire. Gil renunță de la început la orice gând de a-și petrece după-amiaza în pat cu ea. Sabbie nu se gândea decât la ce avea de făcut.

Prima provocare erau ușile masive de la intrare, explică ea pentru început. Spera ca el să poată forța încuietoarea pe care o văzuse ea în timpul vizitei. Odată trecuți de ele, trebuiau să fie atenți cum manevrează lanternele, ca să nu atragă atenția cuiva. Pereții exteriori ai capelei nu se vedeau din sat, dar, după părerea lui Gil, ferestrele camerei cu tapiserii dădeau spre oraș. Le vor acoperi cu pătura, pentru ca razele lanternelor să nu determine pe nimeni să facă cercetări.

Timpul era vital. Trebuiau să treacă pe lângă cea mai aglomerată cârciumă din oraș și, dacă voiau să nu fie observați când o luau pe singurul drum care ducea la mănăstire, trebuiau să aștepte până se închidea, adică până la două noaptea. În zori, brutăria începea să ofere micul dejun localnicilor cu ochii cârpiți de somn. Ținând cont de rucsacul uriaș, le va trebui cam jumătate de oră să ajungă la mănăstire, chiar și pe scurtătura recent descoperită, și ceva mai mult timp la întoarcere, spera Sabbie, în caz că reușeau și rucsacul va fi și mai greu. Le rămâneau deci numai puțin

peste trei ore ca să găsească tapiseria, să-i înțeleagă mesajul, să localizeze manuscrisul și să pună totul la loc.

Gil avea îndoieli. Îndoieli foarte serioase. Bănui că și ea le avea pe ale ei.

CAPITOLUL 30

Ziua a zecea, ora două și douăzeci de minute
Drumul spre mănăstirea Weymouth

Străbătură orașul fără peripeții; luna lumina suficient, panta era pavată, aerul pișcător. Însă odată trecuți de cârciumă, totul se schimbă. Rucsacul parcă își dublă greutatea.

În timp ce Sabbie avansa ușor pe cărarea neregulată prin întuneric, Gil se lupta să țină pasul. O durere îi străpungea pieptul până la spate și se gândea întruna că va face un atac de cord la intrarea în capelă și va muri, că localnicii îl vor găsi cu fața în jos și brațele desfăcute, ca Iisus, în fața altarului.

Cu asta s-ar pune capăt basmelor despre puterea vindecătoare a capelei.

Sabbie se mișca ușor în fața lui.

– Mai întâi o să mergem în camera tapiseriilor, spuse ea. Crezi că o să-ți fie greu s-o găsești pe întuneric? Adică la lumina lanternei.

Gil nu răspunse. De-abia mai respira ca să se țină după ea, nu mai putea da și explicații.

– Uite ce e, eu lucrez pe bază de intuiție și experiență și nu procedez așa numai dacă alte metode n-au dat

rezultate. Acesta *este* talentul meu. Cel mai bine mă descurc în situații de criză, spuse Gil, respirând ca pentru ultima oară. Aerul tras în piept nu-i spori deloc încrederea.

La dreapta lor, spre mare, se întindea o plajă cu nisip alb și fin.

Acolo ar trebui să fim, pe plajă. Un cuplu de tineri frumoși, care se bucură unul de prezența celuilalt.

În schimb, el bâjbâia în întuneric, luptându-se cu cărarea denivelată și cu groaza că nu va reuși să descopere nimic.

Zidurile mănăstirii se ghiceau prin beznă, conturându-i silueta pe cerul acoperit de nori. Gil se împiedică de niște rădăcini împletite și se trezi pe jos. Întinse mâinile ca să atenueze căderea, dar se propti de niște resturi de plante și se lovi la mâna dreaptă.

– Drace! Mi-a intrat ceva în mână.

Sabbie scoase pătura din rucsac, o aruncă peste ei ca să-i acopere ca un cort și aprinse lanterna.

Din palma lui Gil ieșea o așchie de vreo șapte centimetri, înclinată într-un unghi ciudat. Îi curgea sânge din locul în care pătrunsese. Vru să pună mâna pe ea și s-o tragă.

– N-o atinge, îi spuse Sabbie. Nu te mișca.

Se aplecă și îi prinse mâna, ca să nu mai tremure. Gil presupuse că voia să vadă mai bine rana. Din două mișcări rapide însă, ea îi îndoi mâna spre spate ca să expună așchia, apoi, repede și cu pricepere, o trase afară cu dinții. Scuipă apoi de mai multe ori.

– Dumnezeule! Ce faci? Mi-ai smuls o bucată din palmă!

Sabbie îi puse lanterna în mâna sănătoasă și arătă spre rană. Sângele se scurgea printre degetele lui Gil.

– Lumineaz-o, îi ordonă ea.

Era prea uimit și-l durea prea tare ca să facă altceva.

Sabbie scoase un obiect din buzunar, îl desfăcu și, înainte ca Gil să vadă ce e, i-l puse pe rană. Îl fixă repede cu bandă izolatoare, ruptă cu incisivii a căror forță începea s-o cunoască prea bine. Din bandajul umflat ieșea un fir alb subțire.

– E-un tampon, nu? o întrebă, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Sabbie merse în spatele lui și-l ciupi de ceafă. Tare de tot.

– Ai înnebunit? strigă el. Mă doare mai tare ca rana.

– Asta și vreau.

Adună calmă învelișul tamponului, stinse lanterna și îndesă pătura înapoi în rucsac.

– Nu te poate durea în două locuri deodată. De mâna aia avem nevoie mai mult decât de ceafă, așa că să-mi spui când începe să pulseze, că...

– Nici să nu te gândești! Probabil c-o să mă muști de încheietură, protestă Gil.

Așchia provenea dintr-o tufă de leandru, îi explică ea. Orice parte a acestei plante e otrăvitoare. Cei care i-au folosit crengile ca să frigă carne pe ele au murit. Otrava acționa ca degețelul-roșu.

– Mai întâi începe să te doară capul, apoi îți scade pulsul. În cele din urmă ți se blochează sistemul cardiovascular. Mori în câteva ore. Nu știu dacă e otrăvitoare și uscată, așa că am luat măsuri de siguranță.

– Și de ce n-ai supt otrava fără să-mi smulgi o bucată de carne?

– Cu plăcere, răspunse Sabbie, apoi se întoarse și o luă înainte pe cărare.

Ajunși la porțile impresionante ale mănăstirii, se opri brusc, privind drept înainte. Gil lăsă rucsacul jos și-i studie profilul în lumina lunii.

Avea chipul rigid. Era țeapănă și hotărâtă. Nu era de mirare. Pentru Sabbie, era o situație fără ieșire. Pe de-o parte, dacă nu găseau manuscrisul, nu avea unde să meargă. Nu se putea întoarce la muzeu, nu după ce plecase ca un hoț, să vâneze comori. Dacă DeVris afla că avea jurnalul, ar pune poliția pe urmele ei. Nu se putea întoarce în Israel, mai ales că furtul jurnalului s-ar fi adăugat precedentelor ei infracțiuni. Pe de altă parte, dacă reușeau să găsească manuscrisul, DeVris ar fi urmărit-o, ca să pună mâna pe el. Ajutat de McCullum, era imposibil de spus ce i-ar face.

Sau ce mi-ar face mie.

Gil își alungă din minte gândul alarmant. Se întoarse spre ea în întuneric.

– O să-l găsim, îi spuse el calm, cu o voce neobișnuit de blândă. Repetă asigurarea, apoi tăcu.

– Știu, îi răspunse ea simplu. Tocmai de asta mi-e frică.

CAPITOLUL 31

Câteva minute mai târziu
În curtea mănăstirii Weymouth

Poarta laterală a mănăstirii nu opuse rezistență. Lama cuțitului elvețian alunecă ușor între ușă și cadrul ei și eliberă zăvorul.

– Am învățat în armată, spuse Sabbie cu un zâmbet.

Ecoul pașilor lor răsună în holul de la intrare. În după-amiaza anterioară nu se auzise. Dar acum era un zgomot amplificat de întuneric.

– Nu aprinde încă lanterna, îl rugă ea. Așteaptă să ajungem în camera tapiseriilor și să punem pătura în geam. Îl prinse de braț și îl lăsă s-o conducă în direcția în care o luase după-masa trecută.

Mergând prin întuneric, Sabbie îi descrise în detaliu planul.

– O să aruncăm o privire la toate tapiseriile, ca să vedem care-ar putea fi a lui Elias. Dacă ne limităm la două minute și jumătate pentru fiecare, ne trebuie puțin peste două ore. Se sperăm că a lui Elias nu va fi ultima. Presupunând că ne va indica clar ascunzătoarea manuscrisului, ne mai rămâne o oră întreagă să...

Gil se opri.

– Nu, spuse el.

– Nu, ce?

– Nu, începem căutarea în capelă.

Se aștepta să audă proteste sau cel puțin să-i ceară o explicație. Dar Sabbie nu scoase o vorbă.

– Acolo se ruga Elias ca să aibă inspirație, îi explică Gil. Apoi îi spuse că avea nevoie de liniște. Să-l lase în pace și rezolvarea avea să vină de la sine.

Sabbie murmură ceva în semn de acceptare, apoi nu mai rosti nici un cuvânt în drum spre capelă.

Prin mintea lui Gil treceau zeci de strategii. Unele atât de complicate, încât nici nu le putea explica în cuvinte. Le respinse pe toate. Nu era un puzzle obișnuit. Cerea un alt fel de gândire.

Petrecură zece minute de liniște în fața altarului. Ceva în mintea lui se schimba. Trebuia s-o lase să lucreze

singură. Când gândul fu gata să prindă viață, dispăru. Fusese aproape, dar nu suficient.

– La ce te gândești? îl întrerupse Sabbie. O simțea cum tremură de frig în întuneric. Sper că nu aștepți să trăiești una din experiențele mistice despre care vorbea ghidul, nu? Știi, nu avem toată noaptea la dispoziție.

– Încerc să gândesc ca Elias. Aici a venit să se roage. Trebuie să înțeleg ce era în capul lui.

– Nu știu ce era într-al lui, dar în al meu a apărut o idee. Să mergem în camera tapiseriilor. În timp ce tu gândești, eu pot să mă uit la fiecare...

– Asta e! strigă Gil. Luă rucsacul pe umăr și o prinse pe Sabbie de cot cu mâna sănătoasă. O conduse cu pași mari pe coridor, la lumina lanternei ei.

– Fratele Elias avea un singur scop, să ne ajute să găsim manuscrisul. Nu trebuie să căutăm fragmente ca să-i urmăm acțiunile, ci să fim atenți și să căutăm indiciile pe care ni le-a lăsat el.

– Nu văd diferența.

– Uite, închipuie-ți că încercăm să-i urmărim pe Hansel și Gretel. Ai auzit de ei, nu?

– Da...

– Deci închipuie-ți că îi urmărim ca să vedem unde au plecat. Dacă nu s-ar aștepta să-i urmărim, am căuta în fiecare tufiș după crengi rupte de ei în trecere sau ne-am uita pe jos după urme de pași de copii. Așa faci când cauți indicii. Dar dacă am ști că ei se așteaptă să-i urmărim, am căuta ceva ce ar lăsa în urmă intenționat, care să ne ajute să le dăm de urmă. Ca firimiturile de pâine împrăștiate pe jos. Înțelegi?

– Nu chiar. Oricum, trebuie să te uiți pe jos.

– Da, dar după lucruri total diferite. N-ar trebui să ne gândim care e tapiseria lui Elias, ci la indiciile lăsate de el pentru *noi*.

Sabbie scuturã din umeri și porni înaintea lui spre camera cu tapiserii. Încercă să fixeze pătura pe cadrul vechi al ferestrei, dar n-o puteau susține nici banda, nici agrafele.

Gil aștepta, cu brațele încrucișate.

Deși îndreptă lanterna spre el, Sabbie nu-i luă în seamă încăpățânarea.

– Va trebui să sperăm că nu vede nimeni lumina, continuă ea indiferentă.

Gil aștepta.

Doar n-ai de gând să ignori tot ce ți-am spus!

Sabbie se plimbă în jurul lui, ridică lanterna spre prima tapiserie atârnată și începu s-o studieze.

Gil o prinse de cot. De data asta o trase tare.

– Ascultă, ori facem cum spun eu, ori nu mai facem nimic. Cel puțin eu nu mai fac nimic. Eu sunt expertul acum și, fie că-ți convine, fie că nu, tu trebuie să mă ajuți pe *mine*.

– Nu am timp de așa ceva, replică Sabbie și se întoarse la tapiserie.

– Nu, noi nu avem timp de așa ceva. Dacă te uiți la fiecare tapiserie în parte, la ora șase o să fii la fel de departe de manuscris ca și acum. Numai că n-o să mai nici timp la dispoziție, nici noroc.

– Și-atunci ce facem? În vocea ei se simțea panica.

– Mai întâi, renunță la logică. Nu te mai gândi. Căutăm ceva special, diferit, care, la prima vedere, nu iese din comun. Desfășură o tapiserie foarte mare. Ceva ce Elias *voia* să găsim.

Gil se duse în celălalt capăt al încăperii. Lumină pe rând tapiseriile.

– Poartă-te ca un copil și du-te unde te conduce privirea, spuse el, continuând verificarea. Uită-te la lucrările din față și vezi ce au în comun.

– Păi... toate au cam aceeași mărime, sunt șterse și...

– Nu, strigă Gil, mutându-și lanterna pe tapiseriile din fața ei. Nici un copil n-ar spune asta. Vorbește-mi despre scene. Mai ții minte jocul ăla din copilărie, „Găsiți diferențele dintre imagini"? Spune-mi ce le diferențiază.

– Păi, astea două au doi cai, iar asta trei, începu ea nerăbdătoare. E-o prostie, pierdem timpul.

– Deja ai început să joci cum trebuie. Plimbă-te în jurul camerei și aruncă-ți ochii la întâmplare. Mută tapiseriile ca să le vezi bine pe toate. Dacă găsești o tapiserie care-ți atrage atenția, îi spuse Gil, trebuie să mi-o descrii cu glas tare, chiar dacă nu-ți dai seama ce anume te-a atras la ea. *Mai ales* dacă nu-ți dai seama.

Gil se duse din nou în capătul celălalt al camerei.

– Nu contează dacă ești expert în medicină legală, jucător de poker sau un copil care învață să meargă pe bicicletă, continuă el. Uneori trebuie să renunți la control și să asculți de vocea ta interioară.

Sabbie cercetă cu privirea tapiseriile și, în stilul ei inconfundabil, le comentă.

– Doamne în rochii lungi, care nu făceau baie niciodată și puteau de la șapte poște.

Timpul trecea repede. Prea repede.

Cu fiecare tapiserie, Sabbie făcea remarci tot mai acide.

– Îngeri, mai mulți îngeri și heruvimi. Dac-ai avut impresia că referințele făcute de Elias la îngeri o să ne ajute, eu zic să te mai gândești.

Gil vorbea și-și punea întrebări. Cu mâna sănătoasă, scotea tapiseriile de dedesubt.

– Uite una cu curmali și cedri, mormăi el. Recepționerul spunea că cedrii din Dorset, pe-aici, pe-aproape, au două sute cincizeci de ani...

Sabbie apăru lângă el în secunda următoare, luminând cu lanterna peste umărul lui.

– Ce-ai spus? întrebă nerăbdătoare.

– Că recepționerul ne-a recomandat o excursie la Dorset...

– Nu. Despre curmali și cedri.

Gil lumină pe rând tapiseriile din fața lui.

– A, că pe lucrările astea am văzut cedri, dar că toate sunt pline de plante de un fel sau altul. E o temă comună.

– Și curmali? Ai spus „curmali"?

– Da, uite-aici. Cedri, curmali și vreo doi îngeri. De ce?

– Păi, cine-a mai văzut curmali în Weymouth? Și unde-ai mai văzut curmali și cedri la un loc? Nu mai așteptă răspuns. Cedrii cresc numai în regiuni cu ierni grele, iar curmalii în climat tropical. Așa cum zici tu, tapiseria asta nu respectă nici un tipar.

Pe vremea lui Elias, explică Sabbie, tapiseriile redau grădinile așa cum erau. Călugării țeseau după schițe trimise de proprietarii acestora, care voiau să expună tapiseriile ca dovadă a bogăției lor. Dacă abatele avea ultimul cuvânt în ceea ce privește designul general și ornamentele, când era vorba de naturi moarte, ele întotdeauna redau o viziune optimistă a realității. Călugării n-aveau nici un motiv să țească tapiserii cu curmali și cedri. Ar fi fost produsul propriei lor imaginații. Nevandabile, deci inutile, conchise ea.

– Poate că exact asta avea Elias în minte, spuse Gil, căzând pe gânduri. Dacă nu se putea vinde, atunci ar fi rămas aici...

– ...pentru că era clar că n-o s-o vrea nimeni! încheie Sabbie propoziția cu o înclinare a capului.

În limitele vieții sale de ascet, Elias reușise să înțeleagă că, făcând tapiseria nevandabilă, se va asigura că va rămâne la mănăstire. Extraordinar, foarte inspirat. Elias avea o minte cu care orice ciberdetectiv ar fi vrut să concureze. Și a trăit în urmă cu o mie de ani.

– O să-l găsim, spuse Gil încet.

– Ce? Manuscrisul? Ce vezi?

– Elias gândește ca mine, de fapt, ca *noi*. Poate mai bine, dar în același sens. Ne va arăta unde e manuscrisul pentru că toți trei vedem cu aceiași ochi. Și el așteaptă de foarte, foarte mult, timp, adăugă Gil.

Sabbie se uită din nou la tapiseria cu cedri și curmali.

– Nu sunt decât doi îngeri. Toate celelalte au cinci sau șase. Nu știu ce înseamnă, dar diferă de restul. Dă-mi repede portofelul. Scoate bancnota cu mesajul ascuns al lui Elias și citește-mi ultimele rânduri. Cuvânt cu cuvânt.

> Atunci se vor deschide cerurile, iar sunetele îngerilor vor umple inimile celor drepți, căci ei îl laudă cu vorbele celor care au venit înaintea lor. Fie ca ei să trăiască în veci prin cântecul reînnoirii și promisiunii de continuitate.

– Ăștia sunt singurii îngeri care cântă, observă ea. Bine. Hai să vedem. „Atunci cerurile se vor deschide..." „Atunci cerurile se vor deschide..." Rosti rar următoarele cuvinte. E acolo, chiar acolo, printre nori. Dumnezeule, e chiar acolo, printre nori.

Gil mijì ochii să vadă mai bine. Nu zări nici un nor, doar câteva petice de cer șterse.

– Nu, uită-te cu atenție, insistă Sabbie. Chiar între îngeri. Vezi liniile orizontale subțiri dintre ei? Printre ele sunt niște nori.

Gil scutură din cap.

– Imaginează-ți desenul colorat, înainte de a de deteriora culorile. Dacă-l privești așa, liniile formează un portativ muzical.

Gil se uită lung la tapiserie, străduindu-se să înțeleagă ce spunea.

Sabbie îi luă degetul arătător și i-l puse pe diferite puncte ale tapiseriei.

– Aici, aici și aici. Nu vezi? Norii sunt notele muzicale pe care le cântă îngerii.

Parcă i-ar fi arătat un perete gol. Îl trase câțiva pași înapoi și fixă lanterna pe tapiserie.

– Încearcă de aici. Nu vezi?

Nimic. Își pierdea răbdarea. Gil se străduia, dar nu vedea nimic.

– Uite, insistă ea, norii sunt mult prea mici și prea clari față de restul imaginii. Ar trebui să umple cerul, ca în restul lucrărilor.

Gil făcu un efort să-și închipuie ce vedea Sabbie. Îi văzu dintr-odată, un fel de puf odihnindu-se pe liniile subțiri.

– Îi văd. Cred. Sunt mici, aproape cât florile de curmal, dar nu atât de lungi, nu?

Respirația ei întretăiată îl făcu să creadă că nu erau singuri. Întoarse lanterna spre ușă, sperând să-l orbească

pe intrus. Sabbie i-o luă din mână și lumină din nou tapiseria.

– Nu, aici, aici! Sunt flori de curmal, spuse ea, apoi făcu o pauză. Deci e-adevărat, adăugă cu un oftat.

Nu avea timp să-i spună tot ce știe, ci doar atât:

– Ascultă-mă. Îi puse degetele pe buze. E important.

Începu să-i explice că în textele sfinte scrie că în fiecare generație se nasc treizeci și șase de suflete drepte care, prin simplul fapt că există, asigură continuitatea lumii. Dacă nu ar exista acești *tzaddikim,* care aplică judecata lui Dumnezeu, omenirea s-ar afla cu siguranță într-un mare pericol.

Aceste suflete nu știu unul de existența celuilalt, nici nu sunt conștiente de propria lor importanță. Inocente, ele nu vor afla niciodată despre consecințele vitale ale faptelor lor.

Când aceste suflete și-au împlinit menirea pe pământ, sunt recompensate, spunându-li-se că, la moartea lor, se vor ridica altele în locul lor, alese din rândul celor care le-au iubit și ale căror vieți le-au influențat.

– Interesant mit, remarcă Gil, nevăzând legătura dintre găsirea manuscrisului și felul în care urmau să iasă ei din mănăstire.

– N-ai înțeles. *Tzaddik*-ul este descris și lăudat în Biblie, de la Proverbe la Psalmi. În Biblie scrie că el este „temelia lumii", iar în Psalmul 92 se spune clar că *tzaddik*-ul „drept ca finicul[1] va înflori și ca cedrul din Liban se va înmulți". De-asta a reprezentat Elias în tapiserie cedrii și curmalii.

– Și care-i legătura cu manuscrisul?

[1] Curmal, arbore din familia palmierilor (n. tr.).

Tocmai asta e, îi explică Sabbie. Ludlow și-a petrecut întreaga viață căutând un lucru, un mesaj străvechi care să-i arate drumul spre perechea manuscrisului din peștera de la Qumran. El credea că manuscrisul găsit era o capcană pentru cei lacomi, un obstacol pentru cei ce văd doar promisiunile de bogăție din el și ignoră adevăratul lui mesaj. Ultimul aliniat din manuscris spune doar că mai există unul, în care se află cheia comorii. Dar despre acesta se vorbește după descrierea imenselor bogății și a locurilor unde se află.

– Ca ultimele cuvinte ale convorbirii telefonice despre care vorbeai, *adevăratul* mesaj al manuscrisul din peștera de la Qumran este ultimul aliniat, care spune că mai există un manuscris, mai important, care trebuie descoperit. Nu-ți dai seama? îl întrebă Sabbie emoționată. Elias îl invocă pe *tzaddik,* pe cel drept, să caute al doilea manuscris și să descopere adevărata comoară din el.

Gil scutură din cap.

– Și care-i *adevărata* comoară?

– Nu vom ști decât când aflăm ce înseamnă notele muzicale și găsim al doilea manuscris.

CAPITOLUL 32

Erau atât de aproape de reușită, incredibil de aproape. Știau că mesajul lui Elias era ascuns printre norișorii de pe cerul tapiseriei. Rămânea o singură problemă. Nici unul din ei nu cunoștea notele muzicale.

– Am luat lecții de pian două luni când aveam șapte sau opt ani, o informă Gil pe Sabbie fără tragere de inimă.

Își amintea vag ceva despre avansarea pe portativ cu o singură notă și că fiecare notă se afla pe o linie sau între ele, dar cam atât. Nu înțelesese niciodată ce era cu diezii sau bemolii. Învățase odată un truc ca să rețină denumirea notelor. Trebuia să folosească primele litere dintr-o propoziție... dar nu mai știa cum s-o folosească.

– Știu unde e do pe claviatură, dar atât, spuse Sabbie, apoi mormăi ceva despre ologul care-l sprijină pe ciung.

Gil copie exact așezarea liniilor și a norilor în palmă. Semăna tot mai puțin ca un portativ. Ceva nu era în regulă. Îi trebui un minut să înțeleagă ce anume, dar când obținu un răspuns, mesajul muzical își pierdu orice urmă de înțeles.

– Uită-te la portativ, spuse el tensionat. Numai patru linii orizontale.

– Ce înseamnă asta?

Din câte ținea minte Gil, în notația muzicală modernă portativul avea cinci linii, iar notele se treceau deasupra, între și sub fiecare din ele, ca să alcătuiască o octavă. Dacă tapiseria avea patru linii, însemna că respecta tradiția muzicală din vremea lui Elias sau că, mai rău, norii nu reprezentau notele muzicale.

– Oricum ar fi, am dat-o-n bară, rosti Sabbie.

– Stai puțin, poate nu stăm chiar așa de rău. Ce fac când citești notele? Urmezi un tipar, dădu tot el răspunsul. Să presupunem că norii și liniile reprezintă într-adevăr o notație muzicală. Noi nu cunoaștem notele, dar relația dintre ele, da.

Sabbie nu părea convinsă.

– Și dacă nu e vorba de o notație muzicală?

– *Atunci* am dat-o-n bară.

– Și-acum ce facem?

– Repetăm modelul începând cu fiecare notă de pe claviatură.

– Pe ce?

– Pe orga din capelă, spuse Gil agitat. Luă rucsacul și porni spre ușă.

– Atât? Lui Sabbie nu-i venea să creadă. Reușim sau ratăm? Ăsta-i planul tău? Nu mai avem nici două ore!

– E singurul mod în care văd eu că putem proceda. Poate te-ai gândit tu la altceva.

Gil o apucă de mână și începu să fugă cu ea înapoi pe coridorul care ducea la capelă. Cu fiecare pas care îl apropia de încăperea vastă, călca tot mai sigur și mai ușor. Elias era cu ei și îi îndemna să se grăbească. Gil știa exact pe unde merge, de parcă ar fi străbătut coridoarele mănăstirii de sute de ori până atunci.

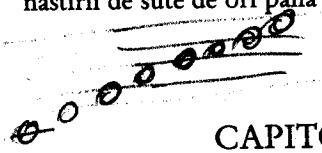

CAPITOLUL 33

Douăzeci de minute mai târziu
Capela mănăstirii Weymouth

Gil scutură din cap, nevenindu-i să creadă. Cum de fusese atât de prost? Se gândise numai la notele muzicale de pe tapiserie și nu făcuse pasul următor. Acum că deja trecuse o oră din cele trei, neglijența lui se putea dovedi fatală.

Dacă, sub pânza care acoperea claviatura, vor descoperi clape lipsă sau dacă tuburile imense nu scoteau nici un sunet, nu mai aveau timp să se întoarcă la tapiserii și s-o ia de la capăt. DeVris sau Îngerii Puterii de

la WATSC puteau apărea în orice clipă. N-ar mai fi avut o a doua şansă.

Sabbie ţinu lanternele, iar Gil trase pânza de pe claviatura orgii. Se pregăti să fie dezamăgit, aproape sigur că va vedea un şir de clape de fildeş îngălbenite, din care jumătate lipseau – un lucru pe care nici Elias n-ar fi avut cum să-l prevadă.

Însă priveliştea care-l întâmpină dovedi ani la rând de îngrijire devotată. Scaunul şi orga arătau de parcă tocmai se ridicase o clipă, ca să se întoarcă imediat. Erau atât de curate, unse şi bine şterse, încât străluceau în întuneric; clapele, deşi îngălbenite de vreme, erau netede, curate şi fără nici o pată.

Îl străbătu un nou fior de teamă. Dacă persoana care îşi găsise puterea şi timpul necesar pentru a menţine orga în stare atât de bună a nimerit, din întâmplare, exact combinaţia de note descoperită de el şi Sabbie pe tapiserie? Ştiu răspunsul înainte de a-şi termina întrebarea. Îl cuprinse o senzaţie de siguranţă.

Nu, Elias s-ar fi gândit la asta. Ar fi găsit el o soluţie.

– Ăsta-i do, spuse Sabbie, arătând spre clapa din mijloc. Asta-i tot ce ştiu.

Gil înconjură tuburile mari ale orgii şi se gândi cum funcţionează. Din câte vedea, folosea un sistem de foale. El va trebui să le pompeze în timp ce Sabbie va apăsa pe clape.

Sabbie îi ignoră planul. Îngenunche în faţa foalelor şi aşteptă să se aşeze el la orgă.

– Probabil că te doare mâna groaznic, îi explică ea.

De fapt, durerea crescuse în intensitate şi-i cuprinsese braţul. Ciudat, dar până în clipa aceea uitase de ea.

– O să simţi cum îţi amorţeşte braţul, adăugă ea calmă.

Aşa era, nu avea de ce să nu recunoască.

– E din cauza otrăvii de leandru. Dacă aş putea, ţi-aş imobiliza braţul. Ultimul lucru pe care trebuie să-l faci este să-l soliciţi prea mult. Începu să pompeze.

– De ce? Ce s-ar întâmpla?

– Umflu eu foalele. Tu poţi să începi să apeşi pe clape. Ţine lanterna între dinţi, ca să le atingi numai cu mâna sănătoasă.

– Şi dacă nu fac aşa?

– Nu te teme, nu mori, râse ea. Stai, am o idee mai bună. Scotoci printre rezervele lor, scoase banda izolatoare şi-i fixă cu abilitate lanterna în jurul frunţii. Procedă la fel cu a ei. Se întoarse la foale şi începu să pompeze lent şi ritmic. La fiecare împingere, scotea un geamăt scurt, din cauza rezistenţei foalelor. Gil reveni la datoria lui.

Ghidându-se după do, cântă succesiunea de note de pe tapiserie. Aşteptă, neştiind ce se va întâmpla, dar sperând să se întâmple într-adevăr ceva. Dar nu se auzi nimic.

Gil apăsă tastele sistematic, folosind o clapă nouă la începutul fiecărei succesiuni. La început, se opri la fiecare final de combinaţie, aşteptând o recompensă, ca în faţa unui joc mecanic. Pe măsură ce minutele treceau, începutul şi sfârşitul se înlănţuiau.

Sabbie auzea succesiune după succesiune şi îi atrase atenţia de mai multe ori să nu le încurce între ele.

– După cum cânţi, chiar dacă apeşi nota iniţială potrivită, n-o să ne dăm seama. Se amestecă notele.

Gil încercă cu disperare să nu-şi piardă concentrarea. Timpul zbura. Le rămăsese ceva mai mult de o oră şi, în afară de lanternele luminând tot mai slab şi nervii în pioneze, nu descoperiseră nimic care să le răsplătească

efortul. Deşi nu recunoştea, Sabbie era vizibil extenuată. De-abia mai avea putere să pompeze destul aer în orgă, pentru ca instrumentul să redea o succesiune de trei sau patru note. Nu-l lăsa inima s-o îndemne să pompeze mai tare, iar braţul, dezmorţit, parcă îi luase foc.

Îşi impuse din nou să se concentreze. De două ori la rând, nu mai nimeri clapa de început. Ca un om pierdut în deşert, se învârtea în cerc. Poate că totul era zadarnic. Se ghidase după instinct, în cel mai bun caz după un indiciu. Era posibil să fi greşit complet.

Gil auzi primul zgomotul, ca şi cum s-ar fi zdrobit ceva. Începu să reia succesiunea pe care tocmai o cântase.

– Stai! strigă Sabbie. Linişte!

Gil o ignoră. Trebuia să fie sigur că nu ratează succesiunea.

– Opreşte-te! îi ordonă ea grăbită.

Zgomotul creştea în intensitate. Era însoţit de huruitul unui motor de maşină care venea spre mănăstire.

– Stinge lanterna şi nu te mişca, şopti Sabbie. Apoi dispăru în întuneric. Uşa se deschise şi se închise cu repeziciune în spatele ei.

Gil se lăsă pe podea şi se propti cu spatele de scaun. Rămase nemişcat, în întuneric. Auzi cum se deschide o portieră. Cu fiecare pas care se apropia, pietrişul scrâşnea tot mai tare. Urmară un foşnet, apoi un geamăt surd. Apoi linişte.

Bâjbâi cu mâinile de-a lungul peretelui şi se duse la uşa laterală a mănăstirii. Încet, fără să facă zgomot, o deschise foarte puţin. Zări silueta lui Sabbie în lumina zorilor care mijeau. Stătea ghemuită la baza treptelor. La picioarele ei zăcea un trup cu faţa în sus. Portiera maşinii era tot deschisă.

– Adu-mi banda izolatoare din rucsac, îi ceru ea. Şi cuţitul. Stinge farurile mai întâi! Acum, înainte să-şi revină. Grăbeşte-te! se răsti ea.

Gil ezită. Voia să ştie cine zăcea inconştient la picioarele lor. Voia să ştie ce-o să facă cu el. Mai mult decât orice, însă, voia să fie sigur că bărbatul culcat la pământ era legat fedeleş înainte de a-şi reveni. Se întoarse imediat cu banda izolatoare şi cuţitul.

– Acum dă-mi ceva să-i bag în gură, îi ceru Sabbie.

Gil se gândi la pantoful lui, apoi la un pumn. Nimic nu funcţiona. Duse mâna în buzunar şi scoase portofelul, apoi se gândi mai bine şi-l îndesă la loc neîndemânatic.

– Las-o baltă. Adu pătura, comandă ea.

Se întoarse cu ea într-o clipă.

– Cine naiba e?

– N-avem timp de discuţii. Tăie o bucată din pătură, o îndesă în gura intrusului şi-o prinse cu banda izolatoare. Apoi îşi vârî mâinile sub spatele şi braţele lui.

– Prinde-l de picioare.

Gil îşi încrucişă braţele şi scutură din cap. O durere ascuţită îi săgetă braţul. Se strâmbă, apoi se ridică în picioare ca să-şi comunice hotărârea fermă:

– Eu nu vreau să mă bag.

– Deja ai făcut-o. Ce-nţelegi prin pătrundere prin efracţie?

– Păi, da, dar nu e vorba de crimă.

Luna ieşi de după nori şi lumină slab scena macabră.

– Nu fi copil. Ţi se pare mort? îl întrebă Sabbie, arătând spre pata umedă care se întindea între picioarele bărbatului.

Lui Gil i se făcu greaţă. Trupul neajutorat de la picioarele lui era o privelişte greu de digerat, fie el victimă,

fie agresor. Chiar mai rău decât lipsa de îngrijorare a lui Sabbie.

Are mult antrenament. Greața îl copleși.

– Cine e? întrebă Gil.

– Tipul de la întreținere. Face ordine și pregătește mănăstirea pentru vizită. Nu trebuia să apară decât peste jumătate de oră, îl lămuri ea.

– *Știai* că trebuie să vină? întrebă Gil uimit.

– Ghidul a vorbit despre el când eram în grădină. E cumnatul ei.

– Minunat.

Sabbie vorbi repede, pe tonul unei persoane care explica de ce întârzie masa cu zece minute.

– Așa cum văd eu lucrurile, dacă mă gândesc la vânzătorul de la fierărie care se interesa de ce ne trebuie obiectele cumpărate, la criza ta de diabet din timpul vizitei și acum la ăsta – arătă cu capul spre figura nemișcată de la picioarele ei – polițiștii o să-și dea seama imediat cine a intrat în mănăstire. O să descopere ușor de unde provine pătura, iar banda izolatoare e plină de amprentele noastre.

– Păi, curăț-o!

– Și pe partea lipicioasă? Mai avem puțin peste o oră. Vrei să stăm de vorbă în continuare sau să găsești manuscrisul? Se întoarse și se îndreptă spre capelă.

Gil o ajunse din urmă din trei pași.

– Ce facem cu el? Și cu mașina?

– Am vrut să-l așez într-o poziție mai confortabilă pe bancheta din spate, dar tu n-ai vrut să te bagi, așa că acum o să zacă mai departe pe pietriș până vin turiștii pentru primul tur, în jurul amiezii. Până atunci, noi o să fim de mult plecați, cu sau fără manuscris.

– La amiază? N-o să-i simtă nimeni lipsa până atunci?

– Nu, e-un bețiv, răspunse Sabbie. În semiîntunericul din curte, schimbă bateriile lanternei la fel de repede ca la lumina zilei. Știi care-i problema?

Direct la subiect.

– Nu, nu eu, reluă Sabbie, parcă citindu-i gândurile. Tu ești.

– Eu? rosti Gil uimit.

– Da. Ai spus că lucrezi pe baza intuiției și-a experienței, dar ți-ai petrecut ultima jumătate de oră stând în fața orgii și lucrând cât de metodic ai putut. Ai lucrat logic și sigur. Și total greșit.

Avea dreptate. Odată ce descoperise mesajul lui Elias în norii de pe tapiserie, Gil îl folosise așa cum ar fi făcut-o oricine. Nu așa ar fi procedat Elias, după cum nici el n-ar fi trebuit s-o facă.

Acum știa exact care e următorul pas. Se lumina și nu era sigur că mai aveau suficient timp.

– Ia bancnota asta de un dolar și citește-mi ultima parte a mesajului ascuns, spuse el. Începe cu partea cu cerurile care se vor deschide.

– „Atunci se vor deschide cerurile, iar sunetele îngerilor vor umple inimile celor drepți..."

– Da, bine. Am trecut de asta, mergi mai departe.

– „...căci ei îl laudă cu vorbele celor care au venit înaintea lor. Fie ca ei să trăiască în veci prin..."

– Asta e! strigă Gil. „Cu vorbele celor care au venit înaintea lor."

– Cine a venit înainte?

– Jurnalul e scris în latină, dar, dacă manuscrisul a fost creat pe vremea lui Isus, trebuie să fie în ebraica veche!

– Sau în aramaică. De la cap la coadă, adăugă Sabbie în șoaptă.

– Corect. Am cântat succesiunea de note invers.

Gil se așeză pe scaun și așteptă ca Sabbie să-și reia poziția la foale.

– Pompează, strigă el.

Avea mintea clară și se concentra la maximum. Ținu evidența fiecărei combinații și permutare care trebuiau încercate, apoi repetă succesiunea în ordine inversă – de la dreapta la stânga – ca în ebraică, limba străveche a celor sosiți înainte.

Nu se întâmplă nimic până la finalul celei de-a șasea combinații inverse. Pocnetul puternic sparse liniștea, apoi se transformă într-un huruit de moară asurzitor care umplu capela. Roți, mecanisme și contragreutăți înțepenite de un mileniu se puseră în mișcare cu un geamăt din străfundurile pământului.

Masa altarului se zgudui, gata să cadă. Biblia de pe ea alunecă spre margine, iar crucea mare din mijloc se clătină periculos. Gil sări de pe scaun și, în lumina lanternei pe care încă o mai avea fixată pe cap, prinse crucea minunat lucrată cu o mână și Biblia cu cealaltă. Durerea din mâna rănită îi cuprinse brațul până la umăr. Pânzele care acopereau altarul alunecară în jos. Se aplecă și le luă cu două degete de la mâna sănătoasă, apoi sări imediat de pe lespedea de piatră care aluneca sub el.

Sabbie veni repede lângă el și mută lumina la picioarele lui. O deschizătură mare și dreptunghiulară apăru acolo unde, numai cu un minut înainte, fusese lespedea de piatră. Se aplecă să vadă mai bine. Descoperi partea de sus a unui șir de trepte chiar la marginea deschizăturii.

Stăteau unul lângă altul și se uitau la întunericul de dedesubt. Lespedea se opri brusc.

Gil așeză ușor crucea și Biblia pe masa acum nemișcată și-și smulse lanterna de pe cap. Ținând-o cu grijă în mâna rănită, o prinse pe Sabbie cu cealaltă și coborâră amândoi în deschizătura care-i aștepta de aproape o mie de ani.

CAPITOLUL 34

Câteva minute mai târziu
Altarul capelei

Gil mergea înainte prin încăperea subterană. Mirosul de mucegai era înăbușitor. Lanterna lui pâlpâi, iar lumina slăbi în intensitate. Mai rezistă câțiva metri, apoi se stinse. Baza scărilor rămase în beznă.

La a opta treaptă atinse pământul. Se îndreptă și se lovi cu capul de tavan. Rezultatul impactului se simți imediat, neiertător. Piatra dură și umedă îi zgâriase pielea fină de pe cap, și simți durere în ceafă și umeri. Instinctiv, o trase pe Sabbie jos, ca să nu pățească la fel. Apoi, amintindu-și că era cu vreo treizeci de centimetri mai scundă, îi dădu drumul și-și permise luxul să alunece pe podea, doborât de durere.

– Hai, îl chemă ea. Nu avem timp de pierdut. Mergi aplecat, dat ține-ți capul deasupra inimii. Așa n-o să se umfle.

– Ai învățat asta în armată, nu? se răți el. Pipăi oul care îi apărea în vârful capului. Își simți degetele umede și lipicioase. Nu se mai întrebă de ce simțea miros de sânge.

Sabbie nu-i dădu nici o replică impertinentă și, măcar acum, nici o instrucțiune. În liniștea din jur, Gil își închipui c-o înghițise camera cu aspect de mormânt.

Nu suntem doriți aici. Așa simt. La fel ca tipii care-au descoperit mormântul lui Tutankhamon, o să fim uciși pe rând, până...

– Nu mai face pe ciudatul cu mine, rosti Sabbie, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Elias vrea să fii aici. Nu faci decât să urmărești firimiturile pe care le-a lăsat el în urmă.

Îl cuprinse brusc un calm inexplicabil. Se simțea bine. Foarte bine. Nu erau intruși, ci musafiri invitați, cu complimente din partea unui călugăr care se aștepta ca ei să ducă la bun sfârșit sarcina începută de el.

Gil se ridică încet în picioare și, rotind lanterna, încercă să cuprindă cu privirea toată încăperea. Simți, mai degrabă decât văzu, că era goală. I se opri inima în loc.

– Nu înțeleg. Dacă nu-i nimic în camera asta, de ce a săpat-o Elias? întrebă el. I se simțea disperarea în voce.

– Nu fi idiot, îl apostrofă Sabbie. Elias n-ar fi construit ditamai locul doar pentru un manuscris. Nici dacă ar fi intenționat asta, n-ar fi reușit s-o facă fără să-l vadă ceilalți călugări. Nu, cred că e una din încăperile construite înainte de vremea lui. Mănăstirile astea vechi au fost întruna atacate și prădate de soldați francezi, marinari spanioli, chiar și de pirați. După fiecare raid, călugării rămași în viață reconstruiau edificiul, adăugându-i pasaje secrete în care, în eventualitatea unui nou atac, să ascundă artefactele pe care urmau să le achiziționeze. Rezultatul a fost un labirint ametitor de tuneluri subterane care se încrucișau sub mănăstiri ca niște colonii de furnici. Adesea, călugării săpau la întâmplare încăperi pentru refugiu, pentru ca, dacă tunelurile erau descoperite,

să reușească să supraviețuiască și să reia munca de construcție. De-a lungul secolelor, aceste camere au fost date uitării. Fac pariu că Elias a descoperit-o pe asta și și-a dat seama că, blocând intrarea cu ajutorul pasajului muzical, găsise ascunzătoarea perfectă pentru manuscris.

– Deci dacă manuscrisul e să fie găsit undeva, acesta e locul? întrebă Gil, plin de speranță.

– Da, răspunse Sabbie, dacă nu ne-a luat-o altcineva înainte.

Sabbie înaintase. Se ajuta de lanterna care se stingea și lumina sistematic pereții plini de umezeală și mucegai.

– Miroase a moarte, remarcă Sabbie simplu.

Moartea unui vis. Îmi pare rău, Elias. Se pare că cineva a ajuns aici înaintea noastră.

Gil continuă să miște lanterna în arc de cerc ca să vadă cât mai mult și merse fără tragere de inimă de-a lungul peretelui, spre locul opus celui în care se afla Sabbie. Era o muncă zadarnică, dar ea sigur ar insista să cerceteze totul temeinic. S-ar putea să descopere un indiciu despre cel care descoperise manuscrisul înaintea lor.

Îl lovi mai întâi cu piciorul drept. Era într-un colț, pe podea. Înfipt atât de adânc că ar fi trecut pe lângă el dacă s-ar fi bazat numai pe lumina slabă a lanternei. Gil se îndreptă surprins și se lovi din nou cu capul de tavan. Nici nu se mai gândi la durere.

Sabbie îi spuse ceva. O ignoră. Îngenunche pe piatra rece și dură ca să vadă mai bine și zări o grămăjoară de haine negre, acoperite cu aceeași substanță lipicioasă de pe pereți. Lanterna pâlpâi, apoi se stinse. O scuturâ cu forță și reuși să mai lumineze cu ea o secundă, apoi se făcu întuneric.

– Vino-aici! strigă Gil.

Sabbie era deja lângă el.

– Aici, la picioarele mele.

Cutia de lemn smolit era așezată pe o piatră plată, nu mai mare decât o tavă. Peticele de material negru care atârnau din cutie o făceau să semene mai degrabă cu o franzelă mare și mucegăită, nu cu un obiect prețios. Lemnul putrezise pe la colțuri, prin micile crăpături apărute zărindu-se ceva verde. Dar cutia era sigilată cu smoală și imposibil de deschis fără să fie distrusă.

Se aplecară amândoi, gata să se lovească, mijind ochii ca să vadă detaliile în lumina slabă. Și lanterna ei pâlpâi și se stinse.

– Ticăloșii! exclamă Sabbie. Probabil vând bateriile vechi turiștilor, bolborosi ea, mai mult pentru sine.

Stăteau amândoi pe întuneric, cu comoara visată la picioare. Rotițele din creierul lui Gil se învârteau ca să găsească o soluție logică. Dar ideea îi veni Sabbie.

– Aparatul de fotografiat! strigă ea.

– Excelent! Blițul va lumina destul ca s-o ambalăm.

– Nu, îi explică ea, am vrut să spun că trebuie să facem niște fotografii. Se va pune la îndoială autenticitatea lui. Pe lângă asta...

– Fotografiile pot fi falsificate, replică Gil automat, apoi renunță la subiect. Dacă voia fotografii, atunci fotografii va avea. Și el va obține lumina de care avea nevoie.

Sabbie porni încet spre trepte. Ajunse în capul scării într-o clipă și-l strigă:

– Ești gata? O să le fac de-aici, de sus.

– Da.

Primul bliț îl orbi. Închise ochii prea târziu și, așteptând să nu mai vadă roșu și ca ea să facă fotografiile pe care le voia, se gândi cum să protejeze mai bine ceea ce

descoperiseră. Înveli cutia în pătură pe pipăite și ridică pachetul sub braț.

Îl propti de șold și simți cum îi încălzește plăcut spatele. Sabbie fotografia întruna și-i făcea lumină.

– Nu mai sta înțepenit acolo. Apropie-te de scări, îi strigă ea.

Dar Gil nu se putea mișca și nu putea spune de ce. Se simțea slăbit de bucurie, dar și puternic în același timp. Simți furnicături în mâna care-i pulsa din cauza durerii provocate de Sabbie când îi scosese așchia de leandru. Instinctiv, Gil duse rana la gură. Căldura i se răspândi pe buze și pe gât, îi înconjură ceafa și capul, apoi coborî pe piept. Inima îi sări din piept, bătând cu forță, apoi ritmul ei se liniști. Niciodată nu mai trăise un asemenea sentiment de beatitudine.

Cu pachetul strâns sub braț, porni spre lumina slabă a zorilor care pătrundea prin capela de deasupra. Ieșind din întuneric, trase aer adânc în piept, ca și cum atunci ar fi respirat pentru prima oară. Era dulce și răcoros și îl umplu de un sentiment de veselie pe care nu-l credea posibil.

Nefiind conștientă de schimbările petrecute cu Gil, Sabbie începu să se gândească cum să pună lespedea la loc, câte fotografii mai putea face și la ce mai trebuiau să dovedească.

Capela arăta ca și cum ar fi fost luminată pe dinăuntru. Copleșit de tandrețe, Gil aștepta răbdător ca ea să încheie cu lista de lucruri care trebuiau făcute.

E speriată. Planurile îi dau siguranță.

– Lespedea se va închide, iar camera subterană va aluneca din nou în uitare, spuse el încet. Nu-ți face griji.

– Cum de ești așa sigur?

Nu-i răspunse.

La cererea lui, Sabbie se întoarse la foalele orgii, iar Gil cântă succesiunea de note de parcă ar fi exersat-o ani de zile. Era aceeași frază muzicală care deplasase lespedea și le deschisese calea spre încăperea subterană.

Cu o mână pe cutia așezată lângă el, pe scaun, Gil cântă succesiunea de note care deschisese camera, dar de data asta în ordine inversă. Mecanismele puseră lespedea în mișcare și îndepărtară orice urmă a încăperii subterane, în afara unor zgârieturi proaspete de pe podea.

Sabbie murmură câteva cuvinte de ușurare. Gil nu făcu asta. Știa că se va întâmpla așa, de parcă Elias i-ar fi șoptit ce să facă.

– Mă întorc imediat, îi spuse Sabbie, ieșind pe ușă. Reveni peste câteva minute și-l informă că muncitorul era tot afară, rece.

– Ești sigură că nu-i mort?

Sabbie ignoră întrebarea și luă rucsacul.

– Ești gata? îl întrebă. Adu cutia aici. E mai multă lumină.

Gil veni la ea, lângă geam.

Cu mare grijă, îndepărtară smoala cu cuțitul și deschiseră încet cutia. În fața ochilor le apăru comoara pentru care muriseră Elias și fratele lui. Iar cuvintele ei ascundeau un mesaj care aștepta de două mii de ani să fie descifrat.

Gil legănă cutia deschisă în brațe, dar nu atinse manuscrisul. Și Sabbie avea ezitări. Ar fi fost un sacrilegiu să-l atingă. O rază de soare lumina locul în care stăteau. Acum, dimineața, manuscrisul care nu văzuse lumina zilei de o mie de ani reflecta razele binevenite ale soarelui și părea că voia să comunice cu ei.

Gil luă mâna lui Sabbie, mângâie ușor cu ea manuscrisul și lăsă vocea străveche să o pătrundă și să-i vorbească.

CAPITOLUL 35

Ziua a zecea, în zori
Drumul spre mănăstirea Weymouth

Sabbie îi zări de la distanță.

Cu câteva minute înainte, intrarea hotelului li se păruse atrăgătoare, un sanctuar care le ura bun-venit după noaptea lungă petrecută la mănăstire, oferindu-le șansa de a cerceta incredibila lor descoperire. Acum însă, după spusele lui Sabbie, aceeași intrare ascundea niște potențiali asasini.

Sabbie se ghemui în spatele unui sac de gunoi și-l trase pe Gil lângă ea. Mirosul era înfiorător.

– Să nu scoți nici un sunet, șopti ea. Respiră pe gură, ca să nu simți mirosul. Sunt doi, continuă ea. Exact acolo, în micul spațiu dintre gardul înalt și copaci. Arătă cu degetul spre partea îndepărtată a intrării în hotel. Unul e scund. Celălalt, mare și gras. Al doilea nu pare capabil să se miște prea repede, dar primul da, și asta contează.

Gil mijii ochii în lumina soarelui matinal și încercă să-i zărească pe presupușii lor urmăritori.

Doi bărbați în fața intrării unui hotel. Atât și nimic mai mult. Puteau să aștepte pe cineva. Gil încercă să vorbească logic cu Sabbie, dar ea era de neclintit. Nu se puteau întoarce la hotel.

– N-am de gând să stau în gunoi numai pentru că tu eşti paranoică.

– Sst, îi atrase ea atenţia. Nu eşti tu ăla care-mi tot spune să am încredere în instincte? Acum îţi spun că ceva nu e în regulă.

Fu nevoit să recunoască logica spuselor ei, care nu era deloc strâmbă. Nici o maşină, nici un autobuz, nici un taxi nu ar fi oprit pe o rază de cincisprezece metri în jurul bărbaţilor. Dacă aşteptau pe cineva cazat la hotel, puteau să fi ales între cel puţin zece locuri mai confortabile. Nu scoteau o vorbă, ci se uitau întruna unul la altul sau peste umerii celuilalt. Comportamentul lor nu avea nici o explicaţie logică. Şi, mai presus de toate, aşa simţea ea, adăugă Sabbie.

– Au venit după noi... şi după asta. Puse mâna pe rucsac, vrând parcă să protejeze preţioasa lor povară. Inima-i bătea să-i spargă pieptul. Dumnezeule, nu-mi vine să cred că ne-au găsit atât de repede. Credeam că mai avem şi după-amiaza la dispoziţie.

– Pentru ce?

Încă o întrebare rămasă fără răspuns.

– Vino după mine, dar mergi aplecat.

Gil încercă să protesteze.

– Fac pariu că n-o să ştie că suntem noi de la distanţă. Taci din gură şi fă ce-ţi spun, îi ordonă ea. Mergi încet, dar nu atât de încet încât să ieşi în evidenţă. Trebuie să pari dezinvolt. Fii cu ochii pe mine, dar nu te purta ca şi cum am fi împreună. Dacă mă opresc, te opreşti. Stai la zece metri în spatele meu. Dacă se întâmplă ceva, iei rucsacul şi fugi cât te ţin picioarele. Orice-ar fi, să nu fugi în aceeaşi direcţie ca mine... dacă mai pot fugi.

– Poftim?

– La trei. Unu... Sabbie se ridică şi începu să meargă lejer de-a lungul clădirii, în direcţia opusă hotelului, cea din care veniseră ei. Gil o urmă, conform instrucţiunilor. Întoarse capul să-i vadă pe cei doi bărbaţi, dar nu mai erau în acelaşi loc. Se uită spre Sabbie, vrând să-i comunice vestea bună, dar n-o mai văzu nici pe ea. Probabil că dispăruse într-una din clădiri. Încercă să-şi alunge panica. Poate c-ar trebui să se întoarcă şi să vadă unde a intrat. Nu, mai bine să meargă înainte şi să găsească o intrare în clădirile de pe strada vecină. Poate că-l aştepta acolo.

O mână puternică îl prinse de umăr, alta îi acoperi gura. Era târât pe o alee mică. Se strădui să-şi menţină corpul drept, îşi recăpătă echilibrul şi-l seceră cu picioarele pe agresor, care căzu la pământ.

– Bună treabă, Sherlock, şopti Sabbie. Se ridică. Vino după mine, aleea asta dă exact în strada următoare.

Norocul era de partea lor. Aleea continua de-a lungul a trei străzi. Erau la distanţă sigură de hotel şi de siluetele întunecate. Sabbie îl conduse la un taxi căruia îi făcuse semn.

– Unde putem mânca un dejun ca lumea? îl întrebă ea pe şofer.

La Maison era la cinci minute distanţă. Clientela era formată din oamenii de afaceri care compensau întâlnirile prea matinale îndulcindu-şi clienţii cu pâine prăjită caramelizată, muiată în cremă Devonshire.

Când şoferul termină de lăudat preparatele culinare şi de condamnat preţurile, ajunseseră deja în faţa restaurantului.

– Ne trebuie un loc public, dar liniştit, îi spuse Sabbie lui Gil. Ăsta e numai bun.

Public sau nu, Gil îi aprecie alegerea. Nu luase cina cu o zi înainte şi murea de foame. Simţi aromele îmbietoare chiar de la intrare, iar stomacul îi chiorăia. Duşmanii imaginari ai lui Sabbie dispăruseră şi va mânca în curând. Dacă, înainte de a termina masa, se va trezi în mijlocul unei scene de luptă din *Naşul*, cel puţin va muri fericit.

Şeful de sală îi studie din cap până-n picioare, privind reprobator ţinuta lor nepotrivită, formată din blugi şi pulovere sport. O privire rapidă pe lista de rezervări indică nepotrivirea sosirii lor neanunţate. Iar sprâncenele încruntate indicară că ambele ofense comportamentale puteau fi trecute cu vederea de o recompensă corespunzătoare.

Sabbie plasă cu discreţie o bancnotă în mâna şefului de sală şi, cu o voce caldă, pe care Gil n-o mai auzise până atunci, îi ceru ajutorul. Veniseră fără să-şi facă rezervare şi nu erau îmbrăcaţi corespunzător întrucât compania aeriană le pierduse bagajele. În plus, era hipoglicemică şi trebuia neapărat să mănânce ceva.

Fură aşezaţi la o masă imediat şi asiguraţi că personalul va fi informat despre starea ei. Cele câteva mese ocupate erau departe de ei, probabil pentru a asigura liniştea discuţiilor legate de afaceri.

Un tânăr cu coşuri pe faţă le aduse cafea fierbinte şi-i întrebă dacă nu cumva doresc ceai. Fu înlocuit de un chelner bătos şi nervos.

Gil comandă rapid, fără să-i pese ce anume, câtă vreme era cald şi mult. Mâncarea fiind pe drum, formulă cea mai diplomată frază ca să înceapă o discuţie despre ultima criză de paranoia a lui Sabbie.

Dintr-odată, Sabbie înţepeni. Arunca priviri stranii peste umărul lui stâng.

– Nu te uita acum, îi spuse ea. Nu te uita! Continuă să zâmbeşti şi să pălăvrăgeşti.

– Bine, spuse Gil, scoţând un zâmbet larg, cu gura aproape închisă. La cine să nu mă uit?

– La bărbatul care tocmai a trecut pe lângă noi. A venit după noi şi i s-a dat deja o masă. Nu-mi miroase-a bine.

– Zău? Păi, tocmai s-a aşezat la două mese în spatele tău. O fi inventat o poveste mai mişto decât a ta cu hipoglicemia sau i-a dat bacşiş şefului de sală. Sau uite încă una bună: poate avea rezervare, adăugă Gil.

Sabbie îi ignoră tonul sarcastic.

– Nu cred. Am văzut lista de rezervări. Următoarea e doar peste o oră. Pe lângă asta, sunt aproape sigură că l-am văzut în tren şi la hotel ieri după-amiază.

– Şi de ce ţi se pare ciudat? Poate că a venit pentru o întâlnire de afaceri, ca şi ceilalţi. Gil îi arătă grupurile de indivizi care discutau în sala de mese.

– Ne urmăreşte, trase concluzia Sabbie. Nu e unul din cei doi care aşteptau la intrarea în hotel. Asta nu-i bine.

– Corectează-mă dacă greşesc, dar când cineva urmăreşte pe altcineva n-ar trebui să se ascundă, ştii tu, ca să nu fie văzut? râse Gil.

– Nu, dacă e deştept sau vrea să fie văzut. În plus, adăugă ea scuturând din umeri, ca şi cum ar fi încheiat subiectul, şi el trebuie să mănânce.

La cererea lui Gil, li se aduseră mai întâi ouăle şi cârnaţii. Nu terminaseră de mâncat, dar chelnerul încercă să le ia farfuriile de două ori, ca să le arate că stăteau prea mult. Le trânti pe masă pâinea cu ou când luă capacul de pe vasul de porţelan. Gil refuză oferta exagerat de politicoasă a chelnerului de a-i mai umple o dată ceaşca de

cafea, ca nu cumva să se pomenească cu arsuri de gradul al treilea. Sabbie tăcea, vigilentă.

– Spune-mi ce face acum, îl rugă ea.

Gil se uită peste umărul ei şi îi raportă cu un sarcasm exagerat:

– Păi... uite ceva ciudat. Ia... da, ia micul dejun. Foarte ciudat, după părerea mea. Adică, fii atentă, noi am comandat ouă cu cârnaţi. Bingo! Şi el la fel...

– Mă duc la toaletă, spuse Sabbie şi se ridică. Uită-te dacă mă urmăreşte.

– Ai zis să nu mă uit, veni replica lui Gil.

– Stai aici, îl rugă ea, privindu-l fix.

Făcu câteva remarci despre viitoarea lui aniversare, îl sărută uşor pe frunte ca să păstreze imaginea unui cuplu iubitor, apoi porni spre capătul opus al restaurantului.

Gil îl studie pe bărbatul aşezat la două mese distanţă. De vârstă mijlocie, comun, cu siguranţă britanic, sărmanul individ stătea singur, citindu-şi ziarul şi mâncând. Gil închise ochii şi cedă oboselii. Fusese o noapte lungă şi incredibilă. Trupul lui avea nevoie de somn.

Ţinu ochii închişi numai o clipă, crezu el, apoi îi deschise tresărind. Bărbatul se ridicase de pe scaun, lăsând mâncarea pe jumătate terminată, şi se îndrepta în aceeaşi direcţie ca Sabbie.

Gil se gândi la nenumărate motive pentru care bărbatul să fi plecat în grabă, începând cu pura coincidenţă şi terminând cu probleme intestinale. Dar prea semăna cu prima lui întâlnire, tot în restaurant, cu Sabbie şi profesorul Ludlow.

Îl urmări cum se îndreaptă spre toaletă. Poate că Sabbie va ieşi înainte ca el să dispară din raza lui vizuală şi va vedea că se speriase degeaba.

Umflătura vizibilă de sub braţul lui stâng îi făcu pulsul să-i crească. Sesizase aceeaşi umflătură la jachetele paznicilor de la porţile muzeului.

Are o armă.

Fără prefăcătorii, fără glume. Aflase adevărul. În timp ce el nu făcuse decât să ridiculizeze temerile lui Sabbie, ea îl ţinuse în viaţă şi protejase manuscrisul, nu era sigur în ce ordine. O luase în râs pentru că-i fusese mult mai uşor să facă asta decât să recunoască adevărul; în comparaţie cu manuscrisul, vieţile lor nu aveau nici o importanţă.

Se temea, şi nu doar pentru viaţa lui. Indiferent cine îi urmărea, era mult mai interesat de ea decât de el. El stătea acolo pe scaun, cu manuscrisul în rucsac, iar tipul plecase după ea.

Plecase după ea!

Trebuia să facă ceva. Să-l cheme pe şeful de sală şi să-i spună... ce? Că un bărbat înarmat s-a dus la toaletă? Ar putea fugi la ea s-o avertizeze sau s-o ajute, la nevoie. Dar ce trebuia să facă cu manuscrisul?

La naiba cu manuscrisul! Nu pot să stau aici.

Dar, până la urmă, exact asta făcu, rămase pe loc. Aşteptă în linişte, nenorocit, pur şi simplu pentru că aşa îi spusese Sabbie. Înainte de a se ridica de la masă, îi plantase un pupic pe frunte şi-l rugase să nu se mişte de acolo. Indiferent ce se întâmplă. De data asta, o dată în viaţă, o asculta.

Trecură câteva minute până când Sabbie reveni, palidă, dar calmă.

– Te simţi bine? o întrebă Gil uşurat. Ştii că mie mi se întâmplă să fiu lăsat baltă de oamenii care merg la toaletă în restaurant.

Se opri, amintindu-şi de seara când îi văzuse pe Ludlow şi pe Sabbie împreună şi de soarta nefericită a celui dintâi, la numai douăzeci şi patru de ore după aceea. Pe un ton sobru, o întrebă:

– Te urmărea?

– Nici o problemă.

– Nici o problemă, nu te urmărea, sau nici o problemă, l-ai...

Chelnerul apăru cu nota, arătându-le clar că nu avea de gând să le mai aducă nimic, apoi se retrase.

Sabbie îi spuse că trebuia să-şi omoare timpul încă o oră până se deschidea agenţia de închiriat maşini. Cuvintele „să omoare" îl speriară mai tare ca niciodată.

– Ce-ar fi să luăm trenul înapoi? întrebă el, plin de speranţă.

– Nu e nici un tren până târziu, după-amiază. Mergem cu maşina.

Când veni chelnerul, Sabbie scoase încă un cec de călătorie şi i-l dădu lui Gil să-l semneze. El ezită, ridică din umeri şi semnă cu numele lui Ludlow, fără să mai protesteze. Ce mai conta încă un delict?

Chelnerul aproape că-i împinse afară şi trânti uşa după ei, fericit că a scăpat restaurantul de prezenţa lor mizerabilă. Aşteptară pe strada aglomerată, în speranţa că va apărea un taxi. Gil era convins că Sabbie era înarmată. Dar, cu sau fără ea, din cauza rucsacului pe care-l căra în spate, se simţea expus şi vulnerabil.

Începea să sosească tura a doua de clienţi pentru micul dejun şi, odată cu ei, câteva taxiuri. În siguranţă, pe bancheta din spate a maşinii, Gil îşi dădu seama că Sabbie nu-i spusese ce se întâmplase cu bărbatul care o urmărise

la toaletă. Gândindu-se mai bine, nici nu-l văzuse revenind din nou la masa lui.

CAPITOLUL 36

Câteva ore mai târziu
Agenţia de închiriat maşini Weymouth-Dorset

Aveau nevoie de o maşină cu patru locuri, îi spuse Sabbie. Una suficient de mare ca să desfăşoare manuscrisul.

– Nu poţi desfăşura un artefact atât de valoros pe bancheta din spate a unui automobil mic, adăugă ea.

Ca să plătească maşina închiriată, Sabbie scoase un alt card de credit, pe numele Sarkami. Numele îi suna cunoscut. Era tipul care se pricepea să lucreze în metal despre care îi povestise. Marele Artificier, sau aşa ceva. Cel care i-a prezentat-o lui Ludlow. În fine, n-avea importanţă.

Ştia că nu e cazul s-o întrebe de unde avea cardul lui de credit. Oricum nu i-ar fi spus adevărul. Iar dacă i l-ar fi spus, n-ar fi crezut-o, deci ce rost avea să mai întrebe? În plus, dacă respectivul card de credit le asigura maşina cu care să plece din Weymouth, ce mai conta?

– Eu iau manuscrisul şi mă aşez în spate ca să încep să-l traduc. Tu conduci. Să nu-ţi soliciţi prea mult braţul, îl sfătui ea cu blândeţe. Ţine-l cât poţi de ridicat.

Gil o privi mirat, apoi îşi privi braţul. În timpul aventurii lor, probabil că-şi scosese bandajul provizoriu pus de Sabbie fără să-şi dea seama. Întinse braţul spre ea, în locul unei explicaţii pe care n-avea cum s-o dea.

Rana roşie şi umflată provocată de aşchia de leandru abia se mai vedea. Dâra roşie a otrăvii de-a lungul braţului dispăruse odată cu durerea şi amorţeala care indicau că toxina din plantă se împrăştiase în corp.

Nu mai văzuse răni care să se vindece atât de repede, recunoscu ea.

– Probabil că ai un sistem imunitar extraordinar.

– Imunitatea nu te apără de toxine dacă n-ai dobândit rezistenţă la ele. Nu e cazul meu, spuse Gil.

Când erau în mănăstire, durerea şi amorţeala se accentuaseră în timpul nopţii. La altar, când prinsese crucea care aluneca de pe masa zguduită, simţise o durere groaznică. Dar, din momentul în care pusese mâna pe manuscris, îi dispăruse orice urmă de disconfort.

Duse mâna la cap să-şi pipăie cucuiul, consecinţa impactului dur cu tavanul de piatră al încăperii subterane. Ştia ce va găsi înainte de a-l atinge. Cucuiul şi durerea dispăruseră. Nu mai rămăsese nimic din umflătura moale şi dureroasă.

Amândoi scuturară din cap, cuprinşi de uimire. Nu era nevoie de cuvinte ca să înţeleagă întâmplarea la care fuseseră martori.

Aveau de condus două ore, îi aminti Sabbie lui Gil, trei, dacă voiau să străbată Londra, cu traficul ei aglomerat. Ajunşi la periferia oraşului, o să-l îndrume ea spre un loc sigur. Până atunci, trebuia să conducă şi să se descurce de unul singur. Ea trebuia să se concentreze şi să scoată manuscrisul din cutie fără să-l deterioreze.

– Cutia va fi necesară pentru autentificare, dacă se ajunge până acolo. Iar dacă se dovedeşte că manuscrisul e făcut din aceleaşi foi de aramă subţiri ca acela din peştera de la Qumran, să-l desfăşoare şi să-l traducă într-un

vehicul aflat în mişcare era o întreprindere imposibilă. Dar, adăugă Sabbie, nu aveau de ales.

Sabbie mai avea o grijă pe cap. Jurnalul lui Elias dovedea existenţa unui manuscris care, pe vremea lui, fusese considerat o blasfemie. Aparent, punea la îndoială temelia creştinismului. Problema era că nu aveau de unde să ştie dacă mesajul va scoate la iveală ceva nou şi interesant pentru vremurile actuale.

– Interpretările date învăţăturilor şi faptelor atribuite lui Iisus s-au schimbat de-a lungul secolelor. În ceea ce unii au considerat un sacrilegiu la un moment dat, alţii au văzut dovezi de credinţă adevărată, conchise Sabbie.

Indiferent a cui viziune actuală o susţinea manuscrisul, importanţa descoperirii învăţăturilor lui Iisus, dictate de El şi scrise de cineva care a trăit alături de El, era foarte greu de estimat.

Gil se uită la ea prin oglinda retrovizoare.

– Ar fi o provocare pentru toată lumea creştină, comentă el.

– În mod sigur, *dacă* te bazezi pe jurnalul lui Elias.

Îi privi uimit imaginea în oglindă.

– Şi *dacă* crezi ce scrie în manuscris, adăugă ea.

– Ce motiv ar fi avut Elias sau autorul manuscrisului să mintă? întrebă Gil. Ce-ar fi câştigat?

– Ce motive avem noi doi? veni replica ei, însoţită de o ridicare a umerilor.

Gil îşi văzu de condus, ea, de manuscrisul pe care îl desfăşura cu atenţie. Mesajul i se dezvăluia cuvânt cu cuvânt. O umplu de bucurie, apoi de tristeţe. Povestea trădării îi amintea de povestea ei, promisiunea vindecării pleda pentru izbăvire. După ce desfăşură o parte fără riscul de a distruge documentul, începu să citească cu glas

tare, ca să audă și Gil cea mai frumoasă poveste a lumii, nerostită de nimeni până atunci.

CAPITOLUL 37

Treizeci și trei de ani înainte de crucificare
Sud-vestul Ierusalimului, drumul principal
spre Hebron și Egipt

Hainele pe care fata le ținea pregătite pentru nou-născut era cele mai fine din câte văzuse ea vreodată. Printre servitori se zvonea că stăpânul casei le primise de la un general roman de rang atât de înalt că, se spunea, îi raportează direct lui Ponțiu Pilat.

Servitoarea se considera norocoasă că face parte dintr-o gospodărie cu stăpân renumit, a cărui prietenie era câștigată cu bunurile furate în raidurile campaniilor romane. Își permise fericirea – scurtă, numai de o clipă – de a atinge marginea materialului excepțional, închipuindu-și cum ar fi să fie ea stăpâna casei și să se bucure de luxul și plăcerile pe care le poți cumpăra cu bani.

Țipătul stăpânei o trezi din reverie. Se întoarse la timp, ca să vadă cum moașa aduce copilul plin de sânge pe lume.

– Asta-i ultima bătălie în care-a trebuit să lupte, o auzi ea pe bucătăreasa bătrână spunându-i doicii. Amândouă stăteau în prag și priveau. Afurisitul ăsta mic n-o să ducă lipsă de nimic.

Tânăra servitoare roși la vorbele răutăcioase, sperând că stăpâna ei nu le auzise. Fu chemată să ajute la îmbăierea

și înfășarea sugarului în primele lui haine de mătase, așa că uită de alte griji.

Haggai ben Asher aștepta lângă fântâna din curtea interioară de unul singur, cum vrusese el. Țipătul primului său copil aduse cu el ușurarea pe care o aștepta. Copilul trăia. Astăzi s-a născut un fiu în casa lui Asher, iar numele lui va fi Micah, Domnul fie lăudat.

Mai mult de douăzeci de ani, soția lui se unsese sârguincioasă cu zeci de licori și balsamuri prescrise de doctor, dar nu rămăsese grea. Perfect conștient că evreilor le era interzis să-și ia a doua nevastă, se gândise totuși și la soluția aceasta, ca să fie sigur că moștenirea lui va trece în mâinile generațiilor următoare. Dar acum, cu ajutorul lui Dumnezeu, lumea devenise iar frumoasă.

Muncise mult și reușise să facă negoț și să adune cantități mari de metale fine. Până astăzi, însă, nu avusese ceea și ultimul țăran primise fără nici o grijă și preocupare: un fiu, un fiu minunat.

Când ieșea cu prietenii, Haggai o acuza pe nevastă-sa că nu e în stare să facă copii. Dar când stătea singur în încăperile sale, se întreba dacă, fără să-și dea seama, nu-l jignise pe Dumnezeu. Poate că dorința de a strânge avuții fusese atât de mare, încât Dumnezeu se supărase pe el. Totuși, la fel ca tatăl și bunicul lui, căuta siguranța pe care ți-o dau bogăția, aurul și pământurile care se puteau da în schimbul libertății în vremurile de restriște din Ierusalim sau, la nevoie, în schimbul vieții unui evreu. Plânsetul ascuțit al nou-născutului îi umplu inima de bucurie și știa că Dumnezeu își întorsese din nou fața către el.

Unii oameni îl considerau trădător, prieten cu dușmanul și iubitor al lui. Alții credeau că se apropie numai de cei cu aceeași origine nobilă. Iar alții spuneau că, făcând

negoț numai cu fariseii din pătura de jos și de mijloc, își trădase moștenirea de saducheu. Adevărul era că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de dezbaterile pontificale nesfârșite din cadrul sectei despre superioritatea legii nescrise față de cea scrisă. Și, dacă va fi să vină vreodată, cum se întâmplase în secolele anterioare, înainte de ocupația romană, când nu mai puțin de opt puteri mondiale îi dominaseră pe evrei, aceiași critici de acum vor veni la el să-i cerșească ajutorul, banii pe care îi adunase cu sudoarea frunții, spunându-i că averile lui câștigate prin muncă grea trebuie folosite ca să le salveze viețile nedemne.

Nu, el nu avea timp nici de discuții, nici să se apere de criticile lor. Era un om cu simț practic, tată de familie de-acum, și știa prea bine unde-o să ducă dezbaterile lor filosofice, când se aflau sub amenințarea sabiei romane. Cu toate acestea, bârfele scornite de nenumăratele guri rele și invidioase îi făceau viața grea în Ierusalim. Soția lui se plângea de o schimbare în atitudinea servitorilor și, deși el nu-i confirmase bănuielile, știa că pălăvrăgeala lor nu mai era o bârfă nevinovată.

Acum totul se va schimba. O să-și mute soția și copilul nou-născut în casa cea nouă care se înalță la malul mării, lângă Qumran. Să ridici o casă uriașă, la distanță mare de Ierusalim, era ceva ieșit din comun. Prietenii și familia i-au atras atenția că soției și copilului le va fi greu în locul acela îndepărtat, dar Haggai era sigur că nu vor duce lipsă de nimic, grație avuției lui. Înainte de toate, se mândrea cu independența lui și considera că acționa logic, mai ales la gândul liniștitor că-și va feri familia de ochi critici.

Imensa moșie care-l aștepta pe el, pe soția lui și pe copilul lor, Micah, era părăsită acum, supravegheată numai de un servitor, până în ziua când se vor încheia noul

recensământ și sistem de impozite impus de Cezar Augustus. Poate dacă regelui Irod nu i s-ar fi dat un an în plus pentru recensământ, copilul s-ar fi născut în casă nouă. Ce binecuvântare ar fi fost! Dar Haggai fu nevoit să recunoască, în sinea lui, că, amânând mutarea, va plăti taxele mai mari pe casă numai peste un an, iar asta era tot o binecuvântare. Da, toate erau la locul lor. Așa cum trebuie să fie. La urma urmei, muncise din răsputeri ca să ducă un trai bun și era corect să se bucure de el.

La câțiva kilometri depărtare, într-un staul, se auzi țipătul ascuțit al unui alt copil nou-născut. În jurul lui nu erau nici servitoare, nici pânze fine cu care să fie înfășat, nici promisiunea unei moșii întinse, unde să fie apărat și alintat. Ca și fiul lui Haggai ben Asher, acest prim născut, sănătos și puternic, a adus mare bucurie. Avea toată viața înainte.

CAPITOLUL 38

Ziua a zecea, la mijlocul dimineții
La nord-est de Weymouth, North Circular Road
În drum spre Londra

– De ce te-ai oprit? întrebă Gil.

– Pentru că aici s-a oprit Micah, la nașterea celui de-al doilea copil. Pe lângă asta, trebuie să mă duc la toaletă. Oprește la următoarea stație de benzină.

Gil încuviință din cap. Trebuiau oricum să cumpere benzină și, pe deasupra, îl îngrijora ceva. O oprire scurtă

îi dădea ocazia să-şi verifice bănuiala. Nu trebuia s-o alarmeze şi pe Sabbie, dacă nu era sigur. Până atunci, o s-o ţină pentru el.

– Deci ce părere ai? o întrebă.

– Nu sunt sigură. Ştiu destul de bine aramaica, dar n-am mai lucrat cu ea de mult, iar programul ăsta de traduceri nu-i bun de nimic. Dar, dacă reiese că al doilea copil e cine cred eu... Tu ce crezi?

Gil aranjă oglinda retrovizoare şi, pentru a zecea oară în ultimele zece minute, se uită în spatele lor.

– Credeam că manuscrisul e un text autobiografic. Cel puţin aşa spunea jurnalul lui Elias, nu? Până acum, pare a fi povestea altei vieţi. Autorul manuscrisului nu spune un cuvânt despre el.

– Şi nici nu are de gând.

Pe tonul jovial care-i plăcea lui Gil, Sabbie explică motivul pentru care naşterile erau povestite la persoana a treia. În opinia ei, era foarte posibil ca povestea să fie, totuşi, autobiografică. Acum două mii de ani nimeni nu s-ar fi gândit să-şi povestească viaţa la persoana întâi. Totul se scria ca şi cum ar fi fost vorba de altcineva. Relatarea la persoana întâi nu era ceva obişnuit.

– Gândeşte-te la Evangheliile din Noul Testament. Imaginează-ţi ce ciudat ar fi ca Luca să spună: „În ziua aceea, eu şi Iisus am discutat asta şi asta, şi a venit la noi o femeie..." Pe atunci, lucrurile se descriau prin ochii unui martor, deşi autorul era şi el implicat. Chiar şi acum o mie de ani, când Elias a povestit cum a murit fratele său ars pe rug, a folosit metoda vremii. Ultima parte, în care prezintă arderea pe rug şi propriile lui sentimente, nu e doar neobişnuită, ci complet nouă. Şi era, probabil, considerată o erezie.

– Deci autorul manuscrisului şi-a scris povestea vieţii ca şi cum ar fi vorbit despre altcineva, spuse Gil

– Da, dar acum două mii de ani nimeni nu s-ar fi gândit să-şi scrie biografia. Ideea că suntem destul de importanţi ca să lăsăm în urmă o poveste autobiografică e un concept modern. Dacă te gândeşti că, în vremurile de atunci, individul în sine era total neimportant, dacă te gândeşti că nici măcar nu se scria la persoana întâi, rezultă că nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să-şi scrie povestea vieţii pe un manuscris de aramă, dacă nu cumva...

– ...povestea era atât de importantă...

– ...sau unul dintre cei implicaţi în ea era atât de important... adăugă Sabbie.

– ...încât trebuia scrisă, concluzionă Gil.

– Exact.

Nu mai era nimic de spus. Trebuiau să aştepte ca manuscrisul să le spună şi restul poveştii.

Se apropiau de o staţie de benzină. Gil nu ridică piciorul de pe pedală până când nu fu gata să treacă de drumul lateral. Apoi fără să semnalizeze, coti pe rampă.

– Hei, strigă Sabbie. Vreau să rămânem întregi.

– Eu, tu şi documentul? o tachină el, apoi redeveni serios. Stai liniştită, şi eu am aceeaşi intenţie.

Rămase cu ochii în oglinda retrovizoare, aşteptând să apară automobilul negru, care îi urmărea de douăzeci de minute. Nici o maşină nu veni după ei în staţia de benzină. Îşi aruncă ochii pe autostradă, la timp să vadă automobilul negru trecând pe lângă staţie în drum spre Londra. Pericolul exista doar în mintea lui.

Umplu rezervorul cât Sabbie merse la toaletă. Când o văzu că se întoarce, îi făcu semn că se duce şi el.

Sedanul verde nu i-ar fi atras atenția, dacă n-ar fi fost plăcuța roșie, ca a lor și a automobilului negru care-i stârnise îngrijorarea. Vezica lui putea să mai aștepte. Nu putea s-o lase singură pe Sabbie.

– Credeam că vrei și tu la toaletă, îi spuse ea, uimită de întoarcerea lui rapidă.

– Spune-mi, o întrebă în timp ce apăsă pedala, toate mașinile închiriate din Anglia au plăcuțe de identificare roșii?

– Nu. De ce?

N-avea rost s-o alarmeze.

– Eram doar curios. Era un fel de joc cu ele în copilăria mea. Nimic important.

Sabbie ridică umerii și se întoarse la traducere.

Gil conduse cu ochii mai mult în oglinda retrovizoare decât la drumul din față. Deși nu zări nici o mașină mai deosebită în spatele lor, știa că erau urmăriți. Cine venea pe urmele lor și cu ce mașină erau întrebări la care nu avea nici un răspuns. Nu încă.

Trecu jumătate de oră până să-și dea seama că nu plătise benzina cu care mergeau spre Londra. Zâmbi și ridică și el din umeri.

Am s-o trec pe lista mea cu infracțiuni.

CAPITOLUL 39

Cu șaptesprezece ani înainte de crucificare
La jumătatea drumului dintre Medeba și Bethlehem

Micah își reținu lacrimile până ajunse la peșteră. Odată aflat în siguranță, într-un loc despre care numai el știa

că există, își permise luxul să-și dea frâu liber sentimentelor. Lacrimile îi brăzdau obrajii plini de praf. Măcar nu le dăduse satisfacția să-l vadă plângând. La urma urmei, trecuseră trei ani de la Bar Mitzvah și, chiar dacă asociații tatălui său îl tratau tot ca pe-un copil, era considerat major printre ceilalți evrei. Toți cei patru ucenici din atelierul tatălui său erau deja însurați la vârsta lui, iar unul avea deja un băiat. Dar fiecare se comporta mai copilărește decât băieții mai tineri care îi înlocuiseră și îi cerșeau atenția.

În dimineața asta, ca să-și demonstreze priceperea, cei trei fii ai asociatului celui mai în vârstă al tatălui său îl făcuseră pe Micah s-o ia la goană. Luaseră fiecare câte o suliță dintre cele noi și făcuseră un cerc în jurul unui ied. Aruncaseră pe rând sulițele în bietul animal îngrozit. La sfârșit, iedul se târî spre mama lui, sângerând și behăind, apoi muri, cu sulițele atârnându-i în carnea sfâșiată.

Când Micah începuse să strige și să-i amenințe pe băieți dacă nu se opresc din măcel, aceștia smulseseră sulițele din iedul mort și porniseră după el. În orice altă zi, poate că s-ar fi gândit la ce-i așteaptă dacă se atingeau de fiul lui Haggai, dar erau atât de amețiți de putere că nu le mai păsa de nimic.

Jonah, capul fierarilor tatălui său, îi îndrumase într-o direcție greșită, pentru ca Micah să aibă timp să fugă. Tatăl lui s-ar fi albit la față dac-ar fi aflat de fapta lui Jonah. Haggai punea mare preț pe capacitatea unui bărbat de a răspunde la violență cu violență. Ar fi fost și mai furios dac-ar fi știut că fierarul îi dă învățătură fiului său. La urma urmei, Micah era fiul cel mai mare din familia cea mai bogată din cartier și era menit pentru lucruri mult mai înălțătoare decât cele aflate de la un fierar neștiutor.

Pentru Micah însă, orele petrecute cu fierarul erau cele mai frumoase din viața lui. De la el învățase să vadă lumea întreagă într-o bucată de metal și în abilitatea cu care-l prelucra în acea clipă.

– Nu, nu! exclama Jonah. Nu scobi argintul. Metalul e ca o femeie. Trebuie s-o încălzești cu tandrețe, numai când e moale și maleabil se va mișca așa cum vrei. Ține minte, când vine vorba de un metal, de femei sau chiar de viață, trebuie să aștepți momentul potrivit. E cea mai importantă abilitate, dar și cel mai greu de învățat. Răbdare, ai răbdare, adăuga Jonah. Îi ciufulea părul băiatului. Asta e diferența dintr-un fierar priceput și un maestru. Și numai cu răbdare devii un soț bun.

Pe atunci, Jonah își irosea înțelepciunea cu Micah. La fel au pățit și criticii aspri ai tratamentului barbar aplicat celor săraci și sclavilor. Dar în anii care au urmat, înțelepciunea lui Jonah fu pentru Micah lumină călăuzitoare atunci când nu era nimeni de la cine să ceară mângâiere sau un sfat.

Dacă tatăl lui Micah ar fi aflat de sfaturile lui Jonah despre prelucrarea metalelor sau despre viață, probabil că l-ar fi omorât. Ideile radicale ale meșterului fierar, inclusiv cele despre tratamentul egal care trebuia aplicat tuturor oamenilor, nu erau decât erezii.

Micah bănuia că mama lui știa despre orele petrecute de el cu fierarul, deși nu pomenise nimănui de ele. Nici când află că Jonah e mort, că nu s-a descoperit cauza morții, că n-a fost nimeni la înmormântare. Nici măcar atunci. Micah păstră secretul, plânse în tăcere și încercă disperat să-și amintească sfatul înțelept și iubitor pe care-l luase de bun atâția ani la rând. Jonah îi fusese tată în mai multe privințe decât îi va fi Haggai vreodată.

Vocile agresorilor lui Micah nu se auzeau în peșteră, în locul îndepărtat unde stătea lângă colecția lui de instrumente și resturi de metale prețioase. Trase aer adânc în piept. N-o să-l găsească aici niciodată.

Micah trase lângă el o bucată de aramă ondulată. Luă ciocanul de lemn și fetrul, cu care era la fel de obișnuit ca și cu propriile mâini. Începu să lovească metalul proptit de piatra netedă care-i servea drept banc de lucru și se lăsă prins de ritmul hipnotizant al loviturilor de ciocan. Durerea provocată de cruzimea agresorilor lui se stingea pe măsură ce metalul se netezea și începea să strălucească.

Niciodată n-a fost altfel. Deși voia din tot sufletul să fie acceptat de ceilalți și să aibă prieteni, dorința lui era ca stelele, iluzorie și imposibil de atins. Prea mult aici, prea puțin dincolo. În ciuda timpului petrecut cu esenienii din apropiere, păstrătorii credinței tot intrus îl considerau. Jonah își spunea că n-aveau încredere în el din cauza tatălui său bogat, dar știa că nu era numai atât la mijloc.

Era atras de ei pentru că le respecta idealurile și pentru că Jonah îi admira atât de mult, dar nu se putea împăca deloc cu ascetismul lor. La început, traiul lor privat de posesiuni materiale și relații personale reprezentase o alternativă a lumii oferite de tatăl său, a celor bogați și puternici. Dar, după un timp, Micah observase că zgârcenia omenească nu dispărea nici printre cei mai religioși oameni, ci doar își schimba forma și devenea, în loc de foame de avuții, foame de materialism spiritual.

Chiar și printre cei mai tineri, orfanii și proscrișii adoptați de esenienii care trăiau în condiții mizerabile în comparație cu cei mai săraci servitori ai tatălui său, un tânăr era considerat virtuos numai în funcție de devoțiunea sa față de Dumnezeu. Nu conta că se purta crud cu omul

care-l luase la el în casă când nimeni nu-i oferise adăpost și mâncare, nu conta că nu mișca un deget pentru ceilalți copii sau pentru celelalte suflete devotate care îl acceptaseră printre ele ca pe unul de-ai lor. Câtă vreme părea cel mai pios și, prin vorbe și fapte, i se supunea lui Dumnezeu, se bucura de cel mai adânc respect printre esenieni.

În același timp, Micah nu se putea imagina ca saducheu, conspirând pentru putere, întotdeauna în numele Atotputernicului, nici ca fariseu, prins în dezbateri nesfârșite despre amănunte nesemnificative care, zice-se, le dovedeau devoțiunea față de Dumnezeu, un Dumnezeu care, pentru Micah, se detașase chiar de nevoile și zbaterile celor care-l adorau.

Pieptul lui Micah se umplu de un dor de nedescris. Ar fi dat orice să aibă un prieten, un confident, fie el om, fie o zeitate, nu conta, cineva care să-l înțeleagă, să-l iubească și să-l aline pe tânărul care se lupta din tot sufletul să găsească rostul și bunătatea vieții, un suflet care visa la egalitatea între oameni, între bărbați, femei, servitori și, de ce nu, sclavi.

Visurile lui îi erau o povară la fel de mare ca bogăția tatălui său, pentru că ele îl îndemnau să exploreze lumea, în timp ce bogăția îi stătea în cale. Îi datora prea mult unui tată care-l copleșise cu un lux invidiat până și de fiul unui centurion roman. Îi era obligat și mamei sale, care-i dăduse viață, surorilor sale mai mici, și servitorilor care contau cu toții ca el să ducă mai departe moștenirea financiară a familiei și să le ofere sprijin la bătrânețe.

Viața lui plină de aventuri și descoperiri fusese schimbată pe un trai împovărat de obligații cu mult înainte ca el să știe ce înseamnă acest cuvânt. Nu avea cale de scăpare. Soarta lui nu era diferită de cea a celui mai sărac evreu devenit sclavul romanilor. Amândoi erau prizonierii altuia.

Atâta doar că închisoarea lui era plină de avuții. Când îi împărtășise gândurile sale lui Jonah, fierarul se făcuse alb la față de frică:

– Să nu pomenești niciodată tatălui tău despre lucrurile astea, îl avertizase el ferm. O să fie sfârșitul tău. Nu te mai gândi la așa ceva.

Jonah avea dreptate. Să aducă vorba despre asemenea lucruri însemna să atingă punctul sensibil care există într-un om, să se confrunte cu inimaginabilul și să anuleze orice viitoare relații cu omul respectiv. Dacă ar fi încercat să-și exprime dorințele în fața tatălui său, dacă ar fi scos o singură vorbă de nemulțumire față de traiul pe care Haggai i l-a pus la dispoziție cu atâta grijă, ar fi denigrat tot ceea ce tatăl său considera valoros. Și nu ar fi avut nimic de câștigat.

Când responsabilitățile unei vieți condamnate din start păreau de-a dreptul copleșitoare, Micah căuta singurătatea în peșteră și în lucrul cu metalele. În vreme ce meșterii tatălui său confecționau săbii care omorau oameni, el crea numai lucruri frumoase, care nu făceau rău nimănui.

În lumina slabă a peșterii, Micah ciocănea în continuare tabla de aramă. Se legăna în ritmul loviturilor și se închipui plimbându-se liber sub razele soarelui, înalt și curajos, aducând adevăr și pace în sufletele semenilor, apoi urcând la cer, unde îl aștepta un Dumnezeu binevoitor.

Tatăl ceresc fu repede înlocuit de unul pământean, mânios că fiul său uitase de aniversarea pentru care făcuse atâtea pregătiri. Mama lui Micah, Ruth, e probabil îngrijorată, îl imploră pe tatăl lui să aibă răbdare, îi liniștește surorile și se roagă ca primul ei născut să nu fie bolnav.

Tatăl îi promisese că, de ziua lui, îi va îndeplini dorința de a-l lua cu el în expediția pe Drumul Mătăsii. Știa că

Haggai regreta promisiunea făcută, iar întârzierea lui era scuza perfectă ca să-l mai amâne un an. Puse repede jos uneltele și bucata de aramă și fugi din peșteră, renunțând la precauțiile obișnuite de a pleca neobservat.

CAPITOLUL 40

Ziua a zecea, la amiază
La nord-est de Weymouth, North Circular Road
În drum spre Londra

Sabbie ridică ochii de pe manuscris și-l surprinse pe Gil privind în oglinda retrovizoare.

– Avem o problemă, spuse ea.

De unde naiba știa?

Gil urmărea sedanul verde din spatele lor de jumătate de oră. De când plecaseră de la benzinărie, se ținea la distanță de o mașină de ei. Deși drumul cotea și soarele nu se mai reflecta în parbrizul mașinii, tot nu-l vedea bine pe șofer.

Încercând să-l oblige să-i depășească, aprinse luminile de ceață și încetini cât putu de mult. Mașina din spate făcu la fel. Nu mai avea nici o îndoială. Erau urmăriți, iar șoferul nu avea de gând să se ascundă.

– Ai vreo idee? o întrebă Gil pe Sabbie.

– Da, cred că va trebui să-l tăiem, răspunse ea, fără să-și ridice ochii de la manuscris.

– Poftim?

Sabbie repetă recomandarea, apoi adăugă:

– N-aș vrea să fac așa ceva. Dar nu avem de ales.

– Și cum o să facem asta într-o mașină în mișcare?

– A, păi n-o s-o fac eu. Nu-i domeniul meu. Mai ții minte că ți-am vorbit de bărbatul care face facsimilele false pentru muzeu? El ar trebui să se descurce.

– Cum? Să taie manuscrisul? întrebă Gil uluit.

– Sigur că manuscrisul, despre ce credeai că vorbesc? Pot să mai traduc puțin din el, dar văd după cât e de strâns legat că voi ajunge la un punct în care, dacă insist, îl distrug. Trebuie tăiat în bucăți ca manuscrisul din peștera de la Qumran.

– Credeam că vorbești despre mașina care ne urmărește.

Cât încercase el s-o protejeze de grijile legate de siguranța lor, ea avusese timp să se gândească cum să desfășoare partea finală a manuscrisului. Era timpul s-o trezească la realitatea cu care se confrunta el de jumătate de oră.

– Poftim? Te referi la mașina verde? îl întrebă ea, fără să se uite în jur.

Gil înclină din cap.

– Nu-ți face griji. N-o să aibă curajul să se apropie de noi pe autostradă.

– Știi cine e? întrebă el, plin de speranță.

– Nu, spuse Sabbie și se întoarse la traducere.

– Atunci cum poți fi așa sigură? Se uită la ea prin oglinda retrovizoare, așteptând un răspuns.

– Am învățat în armată, glumi ea și începu să citească.

– Uite, îmi pare foarte rău că trebuie să te întrerup, protestă Gil sarcastic, dar vreau să aflu cine mă urmărește cu gândul să mă agreseze fizic. Ce-o să se-ntâmple când ieșim de pe autostradă?

Sabbie oftă, enervată că era întreruptă din nou.

– Mai întâi, nu pe tine te urmărește. Îl doare-n cot dacă ești mort sau viu.

– Asta mă liniștește pe deplin...

– Ar trebui.

– Deci nu vrea decât manuscrisul?

– Și pe mine.

– De ce?

– Pentru că sunt unul din cei mai buni traducători din lume, dacă e să te iei după DeVris, deși nu s-ar zice, după statul de plată. Acum pot să revin la ce mă pricep cel mai bine...

– Ce o să se întâmple când ieșim de pe autostradă? insistă Gil.

– O iei la dreapta.

– Nu fi măgăriță. Ce o să se întâmple cu manuscrisul și cu tine?

– M-am îngrijit eu de asta.

– Așa, pur și simplu?

– Așa, pur și simplu.

CAPITOLUL 41

Șaptesprezece ani înainte de crucificare
Medeba, la est de Marea Sărată

Excursia de ziua lui Micah nu se deosebi cu nimic de obișnuitele călătorii de afaceri ale tatălui său.

– Mai întâi trebuie să mă opresc la magazinele a doi clienți. Apoi, dacă avem timp, mâncăm ceva repede la Saul ben Simon. Am mult de discutat cu el, așa că vreau să-ți găsești ceva de făcut când ajungem acolo. Poți să mergi prin oraș, dar nu prea departe. Dacă fiul cel mai

mic al lui Saul... cum îl cheamă... Tobiah, e acasă, poți să te joci cu el.

N-avea rost să-i spună tatălui său că el nu se mai „juca" cu băieții. Și dacă s-ar mai fi implicat în astfel de întreprinderi copilărești, nu pe Tobiah și l-ar fi ales ca tovarăș. Era cu trei ani mai mic decât el și bârfea ca o fată. Nu suporta gândul că trebuia să-și irosească încă o seară evitând încercările lui Tobiah de a-l trage de limbă ca să aibă sămânță de scandal a doua zi. Dar dorințele lui Micah nu aveau nici o importanță. Tatăl lui nu-i cerea părerea și nici nu-i păsa dacă era de acord cu itinerarul, nici azi, nici altă dată. Se aplecă și mângâie calul care mergea în buiestru, pe care-l iubea mai mult decât pe tatăl lui, și simți cum îl cuprinde antipatia față de bărbatul care întotdeauna călărea cu câțiva metri înaintea lui.

Când ajunseră la casa lui Saul ben Simon, se întunecase de mult. Orașul era aglomerat. Oamenii sărbătoreau anularea taxei romane, atât de apăsătoare încât aproape că stârnise o revoltă. Evreii orașului considerau revocarea ei drept o victorie, dar Micah o considera doar o victorie de moment. În câteva luni, romanii vor impune o altă taxă, mai mică, dar cu aplicabilitate mai mare. Cu timpul, taxele vor fi tot mai mari, dar niciodată atât de mari încât să incite la revoltă. Era un truc inteligent, pe care romanii învățaseră să-l folosească în avantajul lor.

La sosirea lor, tânărul efeminat îi aștepta la poartă. Toate speranțele lui Micah de a-l evita se năruiră imediat. Nu numai că băiatul era dornic să stea de vorbă cu el, dar îl și anunță că-și petrecuse toată seara așteptând să meargă cu el în oraș.

– Sărbătoresc anularea taxei, știi, și magazinele vor fi deschise până noaptea târziu, anunță Tobiah vesel.

Micah petrecu următoarea oră copleşit de tristeţe, mergând pe străzi alături de Tobiah, îndurând pălăvrăgeala lui prostească despre ce stupizenie mai făcuse unul sau altul.

Ca să se răcorească, dar şi ca să mai scape de vorbăria lui Tobiah, Micah propuse să bea ceva şi să mănânce turtă dulce la un magazin din apropiere. Se propti împreună cu povara insuportabilă de un perete jos de piatră, de unde îi vedeau pe cheflii. Băiatul făcea întruna semn cu mâna trecătorilor. Mulţi dintre ei începeau să meargă mai repede când vedeau cine îi salută. Înviorat de răgaz, Micah manifestă mai multă îngăduinţă faţă de tovarăşul său.

– Hei, uite-acolo, îi spuse el, trăgându-i un cot în coaste. Patru tinere fără însoţitoare.

Cea mai frumoasă dintre ele îi aruncă lui Micah o ocheadă. Se uită lung când trecu pe lângă el şi zâmbi triumfătoare când văzu că o urmăreşte cu privirea pe stradă.

Micah se înveseli. Era distractiv.

– Hai să mai căutăm fete! sugeră el, apoi îşi aminti preferinţele limitate ale lui Tobiah.

Băiatul părea că oboseşte cu fiecare minut, dar Micah nu avea nici un chef să-l ducă acasă. Ca să-l ţină treaz, începu să-i vorbească despre mulţimea care trecea pe lângă ei.

– Uită-te la aia, râse Micah, arătând spre doi beţivani care trăgeau după ei trei măgari prin aglomeraţie. Şi la alea! adăugă el, observând două femei îmbrăcate sumar, de proastă reputaţie, care-şi expuneau fără jenă arsenalul bine reprezentat. Băiatul dădu din cap, mai mult adormit decât treaz.

Deodată, pentru Micah, mulţimea începu să dispară. Un tânăr cam de vârsta lui se îndrepta spre mijlocul

străzii. Se mişca prin furnicarul de oameni, dar parcă nu era nimeni în jurul lui. Din toate părţile se auzeau râsetele şi comentariile obscene ale beţivilor. Unii îi împingeau şi-i înghionteau pe cei care se apropiau prea mult de ei sau pur şi simplu fără nici un motiv. Alţii proferau jigniri la adresa lor, frustraţi şi nerăbdători. Însă tânărul trecea prin mulţime fără efort. Mergea cu o seninătate pe care Micah n-o mai văzuse la nimeni până atunci.

Străinul nu era îmbrăcat de petrecere. Purta un caftan simplu din pânză albă aspră, iar pe cap un acoperământ ţesut, cu model necunoscut.

– Cine-i ăla, Tobiah? întrebă Micah, dându-i un cot tovarăşului său. Acolo, în mijloc.

– Ştiu foarte puţine despre el. De ce întrebi? vru să afle Tobiah, trezit brusc de posibilitatea de a bârfi.

– Arată aşa de diferit, ştii. Interesant.

– Interesant! Tobiah scoase un rânjet ca şi cum ar fi ştiut ceva.

Nu ca tine, prăpădit şi depravat ce eşti! îşi zise Micah. Ştiind că băiatul i-ar spune mai multe dacă ar primi o sămânţă de bârfă în schimb, Micah îşi ţinu gândurile pentru sine şi se rezumă să dea din cap.

Tobiah, incitat de posibila lor înclinaţie comună, îi spuse tot ce ştia:

– Îl cheamă Yeshua, Yeshua ben Yosef, începu el agitat. Se spune că, la naşterea lui, unii au zis că s-a născut regele evreilor din Bethlehem şi din toată lumea.

Chicoti dispreţuitor la absurditatea ideii, apoi continuă:

– Se mai zice că, atunci când regele Irod a auzit că preoţii din Templu proclamau că s-a născut un bebeluş trimis să împlinească profeţia lui Mesia, s-a înfuriat. A ordonat percheziţionarea tuturor caselor din Bethlehem, ca să

găsească bebelușul. Nu știu dacă e adevărat, dar oamenii spun că Irod a ordonat să fie omorâți toți nou-născuții. Nu neapărat din cauza lui Yeshua ben Yosef, dar s-a întâmplat în vremea în care s-a născut.

Cu o zi înainte ca ordinul de pruncucidere, cum spun părinții mei, să fie executat, părinții lui Yeshua au fugit cu el la Alexandria, unde au trăit în siguranță, în casa rudelor bogate ale tatălui lui Yeshua.

– Nu poartă haine de om bogat, remarcă Micah absent, incapabil să-și ia ochii de la silueta care se mișca lent, de parcă aluneca prin mulțime.

– Se spune că disprețuiește dragostea pentru bogății. Ar putea fi un om avut, dacă ar vrea. Cică nu e un tâmplar prost, știe să facă hamuri și e și pescar. Vreau să spun, când se ține de treabă.

– Mie nu mi se pare că ocolește responsabilitățile, medită Micah pentru sine.

– Păi, din câte am auzit, e mai mult ciudat decât leneș. Familia lui s-a mutat la Nazareth când el avea numai doi ani, dar el poartă hainele locului unde stă.

Micah dădu din cap absent.

– Dar nu numai straiul lui e ciudat. O să dea de mari necazuri! anunță Tobiah încântat.

Micah se întoarse spre el și-l privi cu interes.

– Ce înțelegi prin necazuri?

– Se dă drept Învățător și pune la îndoială înțelepciunea marilor preoți. Își face dușmani pe unde nu trebuie, dacă înțelegi ce vreau să spun, rânji Tobiah.

În aparență, cuvântările radicale ale lui Yeshua împotriva taxelor romane, a evreilor pe care-i știa corupți și a oricăror delicte comise împotriva săracilor îi creaseră proasta reputație de om care aduce necazuri. Îi îndemna pe

oameni să se pregătească de venirea Împărăției lui Dumnezeu și să-i respingă pe falșii profeți. Dintre detractorii lui, cel mai periculos era Ananus, marele preot, despre care Yeshua pretindea că-și desemnase fiul și ginerii să-i urmeze în ierarhia Templului.

Tobiah se opri scurt să-și tragă răsuflarea și, spre disperarea lui Micah, se apropie mai mult de el.

– Știu că nu e treaba mea, continuă băiatul, dar se spune că, atunci când se roagă, vorbește cu „Tatăl lui din ceruri". Susține că te poți ruga oriunde, pe câmp sau printre munți sau în pădure, la fel de bine ca în Templu. O, cum se mai enervează preoții!

De emoție, inima lui Micah bătea să-i spargă pieptul. Cum era posibil ca un tânăr de vârsta lui, fără nici un ban care să-i asigure protecția, să se ridice împotriva preoților din Templu?

După spusele lui Tobiah, romanii și preoții din Templu nu erau singurele ținte ale lui Yeshua. Îi denigra și pe farisei, numindu-i ipocriți și necinstiți. Nu avea cuvinte frumoase nici pentru saduchei, despre care credea că se îmbogățeau pe seama suferinței altora. Își făcuse dușmani și printre esenieni, deși mulți nu știau ce să creadă despre el.

Dintr-odată, numele Yeshua i se păru cunoscut.

– E Yeshua! Știu cine este! L-am auzit pe bătrânul Abidan ben Ehud vorbind despre el chiar ieri. Și el spunea că agită spiritele.

– Și face numai rău, adăugă Tobiah, pufnind satisfăcut.

Din cauza emoției, Micah pierdu din vedere obiectul discuției. Scrutând fețele celor din mulțime, descoperi că silueta lui Yeshua dispăruse printre ei. Dar imaginea tânărului extraordinar i se imprimă în minte.

– Poate că acum are multe necazuri, dar o să aibă și mai multe dacă nu termină cu prostiile lui, concluzionă Tobiah, dându-și importanță. Ține minte vorbele mele, Micah, asta nu va fi ultima oară când vei auzi de Yeshua!

CAPITOLUL 42

Ziua a zecea, la începutul după-amiezii
Centrul Londrei

– Dacă mi se întâmplă ceva, trebuie să știi câteva lucruri, îi spuse Sabbie lui Gil.

El tocmai făcuse cea mai rapidă manevră de schimbare a benzii din istoria șofatului și, conform instrucțiunilor primite de la Sabbie, executa o întoarcere într-o zonă interzisă, când ea abordă pentru prima oară subiectul morții ei iminente.

Mașina verde nu se vedea nicăieri, lăsată în urmă de cascadoriile de șofer ale vigilentului Gil.

A avut dreptate. La urma urmei, nu a fost nici o problemă.

– Putem să discutăm despre asta când ajungem unde mergem? Dacă te hotărăști vreodată să-mi spui despre ce e vorba.

– Coboară și lasă-mă pe mine să conduc, îi spuse ea.

O ignoră. Drumul se înfunda la treizeci de metri în față.

– În ce parte? Stânga sau dreapta? Pe unde?

– Dreapta. Mergi încet. Încerc să pun manuscrisul înapoi în cutie. Nu mai intră.

– Și acum?

– Urmează indicatoarele spre gară. Spune-mi când mai ai de mers două străzi.

N-avea rost s-o întrebe de unde era el să știe când mai avea doar două străzi până la destinație, dacă nu mai fusese niciodată acolo. Sabbie încerca să așeze manuscrisul în cutia putredă și gata să se rupă. Nu era o treabă ușoară. Documentul era de două ori mai mare decât înainte de a-l desfășura.

– La naiba! o auzi mormăind, apoi se uită mirat cum scoate două plase de cumpărături din hârtie pânzată. Puse manuscrisul într-una și cutia în cealaltă.

Mulțumită de soluție, se îndreptă de spate și se uită peste umărul lui Gil.

– Bine, aproape am ajuns, spuse ea când mai aveau puțin până la gară.

Deci mergem cu trenul.

Era logic, având în vedere că erau urmăriți.

– Acum fă exact ce îți spun. Și, măcar o dată în viața ta, nu mai pune întrebări.

Instinctiv, Gil se uită în oglinda retrovizoare.

Uite-o. Ca și cum n-am fi lăsat-o în urmă niciodată.

Mașina verde se ținea după ei. De data asta nu mai păstra distanța de o mașină, ci se apropia cu fiecare secundă. Avea să-i depășească pe strada următoare. Evident, asta intenționa șoferul ei.

– La dreapta! strigă Sabbie. Acum!

Gil se întoarse să vadă dacă banda era liberă.

– Acum! repetă Sabbie.

Strânse din dinți și răsuci volanul fără să știe dacă din direcția opusă venea vreo mașină.

– Poate că acum are multe necazuri, dar o să aibă şi mai multe dacă nu termină cu prostiile lui, concluzionă Tobiah, dându-şi importanţă. Ţine minte vorbele mele, Micah, asta nu va fi ultima oară când vei auzi de Yeshua!

CAPITOLUL 42

Ziua a zecea, la începutul după-amiezii
Centrul Londrei

– Dacă mi se întâmplă ceva, trebuie să ştii câteva lucruri, îi spuse Sabbie lui Gil.

El tocmai făcuse cea mai rapidă manevră de schimbare a benzii din istoria şofatului şi, conform instrucţiunilor primite de la Sabbie, executa o întoarcere într-o zonă interzisă, când ea abordă pentru prima oară subiectul morţii ei iminente.

Maşina verde nu se vedea nicăieri, lăsată în urmă de cascadoriile de şofer ale vigilentului Gil.

A avut dreptate. La urma urmei, nu a fost nici o problemă.

– Putem să discutăm despre asta când ajungem unde mergem? Dacă te hotărăşti vreodată să-mi spui despre ce e vorba.

– Coboară şi lasă-mă pe mine să conduc, îi spuse ea.

O ignoră. Drumul se înfunda la treizeci de metri în faţă.

– În ce parte? Stânga sau dreapta? Pe unde?

– Dreapta. Mergi încet. Încerc să pun manuscrisul înapoi în cutie. Nu mai intră.

– Şi acum?

– Urmează indicatoarele spre gară. Spune-mi când mai ai de mers două străzi.

N-avea rost s-o întrebe de unde era el să ştie când mai avea doar două străzi până la destinaţie, dacă nu mai fusese niciodată acolo. Sabbie încerca să aşeze manuscrisul în cutia putredă şi gata să se rupă. Nu era o treabă uşoară. Documentul era de două ori mai mare decât înainte de a-l desfăşura.

– La naiba! o auzi mormăind, apoi se uită mirat cum scoate două plase de cumpărături din hârtie pânzată. Puse manuscrisul într-una şi cutia în cealaltă.

Mulţumită de soluţie, se îndreptă de spate şi se uită peste umărul lui Gil.

– Bine, aproape am ajuns, spuse ea când mai aveau puţin până la gară.

Deci mergem cu trenul.

Era logic, având în vedere că erau urmăriţi.

– Acum fă exact ce îţi spun. Şi, măcar o dată în viaţa ta, nu mai pune întrebări.

Instinctiv, Gil se uită în oglinda retrovizoare.

Uite-o. Ca şi cum n-am fi lăsat-o în urmă niciodată.

Maşina verde se ţinea după ei. De data asta nu mai păstra distanţa de o maşină, ci se apropia cu fiecare secundă. Avea să-i depăşească pe strada următoare. Evident, asta intenţiona şoferul ei.

– La dreapta! strigă Sabbie. Acum!

Gil se întoarse să vadă dacă banda era liberă.

– Acum! repetă Sabbie.

Strânse din dinţi şi răsuci volanul fără să ştie dacă din direcţia opusă venea vreo maşină.

– Acum mergi tot înainte, orice-ar fi. Nu te oprești, nu faci viraje, mergi numai înainte.

Gil încetini la două curbe și trei limitatoare de viteză, dar respectă indicațiile lui Sabbie.

– Acum oprește la curbă și coboară, ordonă Sabbie când se apropiau de zona pentru pasageri de lângă gară. Lasă cheile. Vino după mine.

Gil opri mașina, ieși, apoi o luă la fugă. O ajunse din câțiva pași. Sabbie mergea cât putea de repede, cărând cele două plase. Intrară în gară, înaintară pe podeaua alunecoasă și trecură pe lângă ghișeele de bilete.

Gil respira atât de greu încât nu mai reuși să o întrebe unde merg. Oricum nu conta. N-avea de gând să dezbată chestiunea.

Șoferul mașinii verzi ieși să-i urmărească. Deocamdată erau în avantaj, dar la un moment dat vor trebui să se oprească. Gil nu-și dădea seama la ce le folosea toată alergătura.

Sabbie țâșni spre ieșire, printr-o ușă turnantă. Pe drum, își dădu seama că ușa se mișca mult prea încet și că oamenii care ieșeau nu se deplasau nici ei mai repede. Deci ar fi fost amândoi în pericol. Ezită, apoi schimbă direcția, gata să se ciocnească cu Gil. Se întoarse, dădu la o parte o pubelă care bloca o ușă de sticlă și metal și o împinse cu putere. Spre mirarea lui Gil, ușa se deschise în urma forței cu care fusese împinsă. Într-o clipă, se treziră amândoi afară din clădire, în parcarea laterală.

Mașina neagră îl luă pe Gil prin surprindere. Le bloca drumul, aproape că-i doborî, apoi opri cu un scârțâit de frâne în fața lor. Când se deschise portiera pentru pasager, Gil se aștepta la ce era mai rău. Dar Sabbie se înghesui pe locul din față și îi spuse să se urce și el.

– Trânțește-o! Trânțește ușa, îi ceru ea, când mașina demară.

Plecară, lăsându-și urmăritorul cu buzele umflate în gara de care se îndepărtau.

CAPITOLUL 43

Trei ani înainte de crucificare
Betania, la est de râul Iordan

În orice poziție stătea, pe Micah îl durea neîncetat spatele. Hainele de vară atârnau și i se răsuceau pe trup. Aerul înăbușitor, plin de praf și îmbâcsit de duhoarea excrementelor de animale, îl sufoca. Încercă să-și aducă aminte cât de norocos era că-și călărea măgarul bătrân și credincios, în vreme ce alții străbăteau aceste distanțe pe jos.

Sunt prea bătrân pentru asta.

În tinerețe, așteptase cu nerăbdare o aventură emoționantă. Părăsise afacerea cu arme a tatălui său cu zece ani în urmă și devenise bijutier și artizan în metale. Suferise mult în locuințe mizere, consumând hrană aproape necomestibilă și mergând la întâlniri periculoase, impuse de călătoriile de afaceri. Pentru el era clar că, oriunde s-ar deplasa, va găsi oameni cu aceleași trăsături bune și rele.

Trecuse mai mult de un deceniu de când străbătuse aceste străzi. Parcă nu se schimbaseră deloc. Sărăcia, mizeria, depravarea erau aceleași de ani de zile. În tinerețe, Micah îl detestase pe tatăl său pentru că îi condamna prea ușor pe cei săraci. Astăzi, și el avea aceeași părere despre masele mizere.

dea voie să-şi facă singur o viaţă. Atunci nu avusese inima să-i spună ce văzuse. Anii trecuseră, Micah călătorise foarte departe de casă, şi întâmplarea îşi pierduse din intensitate. Dar acum nu mai avea de ales.

Spre marea lui uimire, fără să mai rostească un cuvânt, Micah se apucă iar de împachetat şi a doua zi dimineaţă îşi luă rămas-bun de la prietenul lui.

– Dar de ce vrei să te întorci? îl întrebă acesta.

– Nu ştiu. Aşa trebuie să fac.

– Nu te aşteaptă nimic acolo, prietene.

– Nici aici nu am nimic.

Acum, după lungi zile de călătorie, Micah se apropia de Nazareth. Era de vină poate călătoria, poate căldura înăbuşitoare, poate faptul că astăzi, la cea de-a treizecea aniversare, nu se putea lăuda cu nimic, în afara câtorva obiecte de argint şi aramă, lucrate de mâna lui. Nu avea nimic al lui, nici un loc unde se putea duce. O masă bună şi un scurt răgaz în care să scape de arşiţa după-amiezii l-ar fi întremat trupeşte, dar nu i-ar fi umplut golul din suflet.

Mersul constant al bătrânului său măgar, mai lent cu fiecare oră prin soarele fierbinte, îl adormi. În vis auzi strigătele unei femei. Alungă din minte imaginea Lenei, care ameninţa să-l bântuie din nou, şi se chinui să rămână treaz.

Măgarul se opri să pască la malul râului, în locul renumit unde îşi găsise scăparea David, în timpul revoltei lui Absalom, acum o mie de ani. De aici mai erau o oră sau două până în sudul Galileei.

Călătoria lui Micah fusese mai scurtă decât crezuse el. Se bucură de odihna neaşteptată în locul care îi fusese atât de drag în copilărie. Acolo veneau să se odihnească soţiile fermierilor după-amiaza, iar vocile lor blajine îi legănaseră de multe ori somnul în iarba înaltă.

Astăzi, pe mal se adunaseră peste o sută de oameni. Unii stăteau în grupuri mici, alţii singuri, în tăcere. Cu toţii se uitau la un bărbat mai înalt decât toţi cei prezenţi, cu umeri laţi, bronzaţi, şi cu o pânză albă în jurul şoldurilor. Din părul şi barba neagră, care luceau roşietice în soare, se scurgeau picături de apă. Intrase în apă până la brâu, alina şi conducea spre mal o femeie tânără, care ţipa de bucurie.

La apropierea lor, o femeie bătrână aşezată printre surate de vârsta ei se ridică şi se alătură micului grup de la malul râului. Deşi mulţimea care aştepta părea că se închide în faţa ei, bărbatul din apă îi făcu semn să se apropie. Îi luă mâna şi-l lăsă s-o ducă în mijlocul apei învolburate, liniştite sub atingerea lui blândă.

Doi bărbaţi veniră lângă ei şi o ajutară pe bătrână, în timp ce bărbatul îi turna apă pe cap. La sfârşit, ea se întoarse încet la mal. Părea transformată, mergea drept şi fără să se clatine, de parcă apa i-ar fi înviorat nu numai trupul, ci şi sufletul.

Micah descălecă şi se apropie de ea. Femeia se întoarse ca şi cum ar fi ştiut că e acolo, îi zâmbi şi-l îmbrăţişă. Apoi, fără un cuvânt, plecă mai departe, înconjurată de privitorii care o aşteptau cu braţele deschise.

Pe Micah îl copleşi o tristeţe dulceagă. Vru să întindă mâna şi s-o tragă pe femeie înapoi. Cuprins de nostalgie, de cântecul aproape imperceptibil care se auzea lângă urechea lui, dorea nespus să afle ce simte ea, să ştie ce ştie ea, ceea ce ştiuse şi el odată, ceea ce suferinţa şi lupta îi spălaseră de mult din suflet.

Buzele sale începură să rostească o rugăciune. Îl implora pe Dumnezeu să-l scape de amărăciune şi supărare. Nu-i cerea nimic altceva decât şansa de a-l servi încă o dată, cu vorba şi cu fapta, ca să aducă şi el altora

bucuria și speranța pe care le primea el de la bărbatul din fața lui.

Apoi, ca și cum el însuși ar fi fost purificat de apă, se deplasă prin mulțime. Fusese prefăcut în bărbatul care ar fi fost dacă ar fi dus o viață fără suferință.

La îndemnul lui Micah, cei ce așteptau să fie botezați îi lăsară pe cei mai bolnavi și mai slăbiți să meargă înainte. Se asigură că oamenii intrau în apă după cât de slăbiți erau trupește. Vocea lui, calmă și mângâietoare, le dădea încredere. Cei agitați și certăreți așteptau acum răbdători. Când toată lumea primi botezul, Micah se întoarse la animalul lui.

– Iacob, strigă botezătorul către prietenul său de pe mal, du-te și roagă-l pe bărbatul acela să rămână. Vreau să stau de vorbă cu el.

– Dar în seara asta mergem la... protestă Iacob.

– Repede, Iacob! ordonă bărbatul. Nu-l lăsa să plece.

Iacob nu acceptă să se supună.

Un altul, chemat și el de pe mal, se apropie de botezător. Vorbind destul de tare ca să-l audă și Micah, lămuri de ce nu vrea Iacob să facă ce-i cere:

– Noi nu credem că e o idee bună să-l vezi, Yeshua. Lui Iacob și mie nu ne place. Ar putea fi un spion roman. Poate cineva de la Templu. La urma urmei, imediat ce a venit aici, a început să facă ordine. Oamenii ascultă mai mult de el decât de mine sau de Iacob.

Botezătorul nu luă în seamă explicația și mai strigă o dată la Iacob:

– Oprește-l! Spune-i să vină să ia cina cu mine. Fă cum îți spun!

Iacob mormăi ceva, dar îl ascultă. Merse cât de încet putu, în speranța că nu-l va prinde pe Micah din urmă.

Micah se mișcă și el la fel de încet, ca să fie sigur că botezătorul va primi răspunsul lui afirmativ.

Nici unul nu vorbi în drum spre cârciuma cea mai apropiată. Iacob și Petru dispărură în tăcere. Odată măgarii lor duși la adăpost, Micah și botezătorul se așezară la o masă simplă, dar binevenită. Gazda lui Micah se prezentă:

– Eu sunt Yeshua ben Yosef. Tu cum ai ajuns să fii cine ești?

Micah nu știu să-i dea o explicație despre viața lui sau despre transformarea prin care trecuse în acea zi, așa că îi răspunse evaziv:

– Nu știu încă.

– Nimeni nu știe. Poate că de aceea ne-am întâlnit astăzi, spuse Yeshua zâmbind.

Micah înclină din cap. Nu îndrăznea să-l privească în ochi pe cel care-i inspirase atât respect încât se simțea nevrednic în fața lui.

Yeshua îl îndemnă să-i povestească trecutul, iar Micah vorbi cu o sinceritate cu care nu mai vorbise de la moartea iubitei lui Lena.

– Aș putea să povestesc călătoriile care alcătuiesc viața unui om, drumurile de negustători pe care le-am străbătut de la Tir la Sidon, în vest, sau rutele caravanelor de la Damasc, înspre nord-est. Aș putea să te încânt cu povestea aventurilor mele pe drumurile imperiale care străbat toată Palestina, sau cu ceea ce am învățat la Antiohia și la granița egipteană. Dar nu cred că asta vrei să auzi, nu?

– Nu, într-adevăr, răspunse Yeshua și pe buze îi înflori un zâmbet.

– Atunci voi răspunde întrebării pe care o pune inima ta, continuă Micah. Am călătorit în lung și-n lat. Am mers

în căutare de cunoştinţe şi averi, nu întotdeauna în ordinea asta. Am avut dascălii cei mai înţelepţi şi am fost învăţăcelul cel mai sârguincios.

În tinereţea lui, explică Micah, un fierar iubitor şi înţelept i-a arătat o lume şi un om despre care altfel nu ar fi aflat niciodată. După ce a plecat din casa tatălui său, Micah şi-a petrecut viaţa explorând lumea înainte de a se apuca de meşteşugul prelucrării metalelor.

O perioadă scurtă a locuit cu Apollonius din Tyana, care credea că practica iluziilor se justifica dacă era folosită în scopuri benefice. Marele învăţător, renumit pentru puterea cu care vindeca şi pentru poţiunile lui împotriva durerii, îl învaţă pe Micah câte ceva despre „dezamăgirile iubirii", jocuri abile ale mâinilor care îl făceau pe omul cu minte să ignore ceea ce vedea cu propriii ochi. Din manuscrise şi de la cei cu multă învăţătură, Micah află simplitatea lui Lao Tzu, înţelepciunea lui Confucius şi disciplina lui Buddha. Numai după aceea a fost pregătit să-şi întemeieze familia pe care alţii o aveau deja de zece ani.

Yeshua făcu un semn de acceptare cu capul.

– Ai fost înţelept că ai călătorit şi ai învăţat. Acum cunoşti bine lumea şi felurile ei.

– Adevărat, rosti Micah. Dar nicăieri în viaţa mea de zi cu zi nu am putut aplica învăţăturile sau întreprinderile miraculoase care se pot manifesta graţie lor. Soarta m-a făcut înţelept, dar nu mi-a dat nici un scop... Până acum.

– Şi acum? întrebă Yeshua.

În ziua aceea totul s-a schimbat. Fusese obligat să recunoască ineficienţa vieţii lui şi lipsa de înţeles a existenţei lui.

– Acum m-am schimbat. M-am regăsit pe mine însumi.

– Încă nu ai fost botezat.

– Nu, dar am fost transformat. I-am atins pe cei atinşi de tine. Spiritul era în ei aşa cum e în tine şi... Micah îl privi fix pe Yeshua în ochi. Şi mi-a transmis şi scopul care trăieşte în tine.

Yeshua părea încremenit. Se adresase nenumăraţilor convertiţi, vindecase supuşi, dar nici unul nu-i vorbise ca Micah. Pentru ceilalţi era conducătorul, vindecătorul, tatăl. Pentru Micah era un frate. Şi după asta tânjise el de atâţia ani.

Stătură de vorbă până noaptea târziu, ca doi prieteni vechi, ca doi egali. Îşi spusese fiecare povestea, fiecare ascultând-o pe-a celuilalt. Îşi împărtăşiseră învăţăturile, înţelegerea, pierderile, visurile şi, mai presus de toate, scopul. Împreună erau mai puternici decât separat. Deşi nu rostiră cuvintele, era de la sine înţeles că Micah va rămâne alături de Yeshua şi va propovădui alături de el.

– Trebuie să spunem un lucru. Nu vreau nimic de la tine, decât să fiu cu tine, să te ajut în munca ta, să călătoresc alături de tine şi să învăţ de la tine. Atât îţi cer.

– Te-ai gândit vreodată că eu sunt cel care ar putea învăţa de la tine? Cei ce se numesc apostolii mei se îngrijorează ca femeile bătrâne. Trebuie să adaug, cu toată sinceritatea, că nu sunt deloc puternici. Spun că subapreciez mânia pe care o trezesc în cei care se opun învăţăturilor mele.

– Şi ce te sfătuiesc?

– A, asta e problema. Deşi intuiesc pericolul, nu ştiu cum să-i facă faţă. Poate dacă te învăţ pe tine despre Împărăţia Cerurilor, tu o să mă înveţi pe mine despre oameni şi natura umană şi-o să-mi arăţi minunatele îndeletniciri pe care le-ai aflat pe tărâmurile acelea de la răsărit.

– Mi-ar face mare plăcere, răspunse Micah încet.

O umbră de preocupare umbri faţa lui Yeshua:

– Nu neapărat.

Yeshua îi pomeni de teama lui că cei doisprezece care călătoreau cu el nu-l vor privi cu bunăvoinţă.

– Oameni fiind, le-a intrat în cap că nimeni nu mai poate pătrunde în cercul nostru.

Credeau că nu pot fi mai mult de doisprezece apostoli, îi explică Yeshua, la fel ca cele douăsprezece triburi ale lui Israel. Pentru apostolii lui, un număr mai mare ar fi un sacrilegiu. El nu era de acord cu asta, dar îi privea cu îngăduinţă.

– Sunt oameni buni în felul lor, deşi nu atât de învăţaţi şi poate nici atât de nobili ca tine.

În primele ore ale dimineţii, lui Yeshua îi veni o idee şi puseră la cale un plan. O să-l aducă pe Micah în cercul lor nu ca apostol, ci ca scrib care să noteze faptele lor de fiecare zi pentru posteritate sau, la nevoie, pentru tribunal.

– O să le spunem că scrii viaţa mea pentru generaţiile care vor urma şi care ar putea fi dornice de asemenea detalii, îi spuse Yeshua şi făcu un gest amplu din mână. Apoi continuă, râzând la absurditatea unui asemenea lucru. Cel puţin scrierile tale o să fie dovada nevinovăţiei mele dacă sfârşitul meu va fi unul nefericit, încheie el şi ridică pocalul de vin în semn de toast. Însă trebuie să te previn. Văzând că nu au de ales şi trebuie să te accepte ca scribul meu, o să-ţi facă viaţa grea. Mă tem că vei fi, încă o dată, un proscris.

– Am încredere în tine şi în mine însumi, îl asigură Micah pe Yeshua. M-am întors cu speranţa că voi fi binevenit în casa tatălui meu, dar am descoperit cel puţin că sunt binevenit în casa Domnului. Nu caut să mă număr printre apostolii tăi. Dacă soarta a hotărât să-ţi fiu scrib, mă consider binecuvântat.

CAPITOLUL 44

Ziua a zecea, la mijlocul după-amiezii
Hillingdon Towne Centre, Londra

Era înalt pentru un sirian şi avea umerii laţi. Şuviţele cărunte se răzvrăteau în toate direcţiile, iar nasul proeminent, ochii căprui afundaţi în orbite şi tenul închis îi dădeau înfăţişarea unui vultur uriaş bătrân.

Sarkami îi însoţi pe Gil şi pe Sabbie la el acasă, pe o alee dosnică, printre curţi mici, îngrijite cu migală. Palisade albe delimitau proprietăţile, iar pubelele grase şi curate erau aliniate frumos şi aşteptau să fie golite.

Pentru Gil, scurta plimbare pe jos de la maşină la casa lui Sarkami fu mai puţin plăcută. Nici Sabbie, nici el nu scoaseră o vorbă. Nu păreau să aibă nevoie de cuvinte.

Gil rămase şi el tăcut, deşi tăcerea nu-i făcea bine. Era un intrus, martor forţat al acelei comunicări intime dintre ei. Ar fi vrut să fie în altă parte, oriunde altundeva.

Sarkami ducea o plasă, Sabbie pe cealaltă. Gil mergea în spatele lor, intrigat de mulţumirea care se citea pe feţele lor. Vedea o altă Sabbie, o femeie pe care ar fi dorit din suflet s-o cunoască, produsul altei vieţi. Avea un chip blând şi frumos şi se uita des în ochii lui Sarkami. Se ţineau de mână şi păşeau în acelaşi ritm.

Îl cuprinse furia şi se înroşi la faţă. De ce se supăra? Nu avea nici un drept asupra ei. Dar nici nu trebuia să se uite cum face dragoste cu individul ăla.

Patru încuietori blocau intrarea din spate, verde-marin, a casei lui Sarkami. Cam multă protecţie pentru o căscioară umilă. Însă ceea ce văzu în spatele uşii îl surprinse şi-l amuză.

Decorul nu se deosebea prea mult de propriul lui apartament. Mobila pătrată, simplă şi utilă, umplea un spaţiu minim. Camera avea un singur scop, de a completa confortabil şi eficient activitatea desfăşurată în ea.

Acolo unde Gil ar fi instalat calculatoare şi monitoare, două mese lungi şi un birou susţineau menghine, instrumente de tăiat, unelte de gravură, cerneluri, foarfeci, hârtie şi creioane. Pe jos se întindeau peste tot prelungitoare.

Pe masa lungă pliantă de lângă perete era o „zonă liberă". Era acoperită cu o pânză albă fină, pe care se aflau fâşii de pergament, câteva suluri de facsimile şi cel puţin zece fâşii de aramă, asemănătoare cu fragmentele din manuscrisul din peştera de la Qumran pe care i le arătase Sabbie la muzeu. Cărţi, praf, resturi de hârtie, bucăţi de metal şi schiţe ocupau fiecare părticică din cameră, în afară de „zona liberă". Acesta era atelierul pe care Sarkami îl numea casă. Gil îl înţelegea perfect.

Sarkami îl ignoră pe Gil şi se întoarse spre Sabbie:

– A fost foarte greu?

Ea îi făcu semn că da.

– A ştiut că eşti acolo, la sfârşit?

Încă o înclinare a capului.

– L-au lăsat să moară încet şi l-au întors cu faţa spre cadavrul lui Sarah.

– A spus ceva?

– Că-i pare rău, spuse ea, apoi izbucni în lacrimi.

Sarkami se arătă nedumerit.

– Pentru ce? Nu le-a dat jurnalul.

– Ştiu. A spus că-i pare rău că lucrurile au sfârşit aşa.

Sarkami scutură din cap întristat.

– Victimele se autoacuză de cele mai multe ori, ştii, rosti Sabbie, ridicând uşor din umeri. Deşi nu puteau face nimic să-i oprească pe agresori. Un bărbat foarte inteligent a încercat să mă înveţe asta mai demult, adăugă ea şi se uită la el cu subînţeles.

Închise ochii, îi deschise după o clipă şi continuă:

– Mi-a spus c-ar fi vrut să fie acolo când se va sfârşi. I-am promis că n-o să dăm greş. A zâmbit şi-a spus să nici nu ne gândim c-o să dăm greş. Apoi mi-a spus să iau tot din seiful din cuptor şi să plec de acolo.

– N-a fost nici o problemă cu jurnalul?

– Nu. Era acolo, în seif, cu paşaportul pe care i l-ai dat pentru Gil. Cine l-a omorât n-a ştiut că se afla doar la câţiva metri de el. Îşi înăbuşi un suspin.

– Altceva? o îndemnă Sarkami.

– Lângă jurnal a lăsat un teanc de cecuri de călătorie în valoare de câteva mii de lire. Pe ele scria: „Ia-le. O să ai nevoie de ele." Vocea i se întrerupse de emoţie. Când mă gândesc la salariul lui, cred că a făcut economii ani întregi ca să strângă suma aia.

Sabbie căzu în braţele lui Sarkami.

Gil se uita la ei uimit. N-o crezuse pe Sabbie capabilă de atâta dragoste, nici pentru Ludlow, nici pentru altcineva.

Fata îşi suflă nasul într-o batistă oferită de Sarkami, apoi continuă să vorbească:

– Ar fi trebuit să ştiu c-a fost mâna băieţilor lui McCullum. Scria WATSC peste tot. Numai ei ar fi putut s-o ţină pe soţia lui în viaţă până la sosirea lui şi s-o rănească suficient ca să...

Căzu pradă suspinelor încă o dată, iar Sarkami o alină ca data trecută. Când îşi reveni, povesti mai departe. Până când nu-l văzuse pe McCullum la muzeu, nu ştiuse că intrase şi el în joc. Probabil că şeful WATSC se

deșteptase și nu mai comunica prin e-mail cu DeVris. Altfel, și-ar fi dat ea seama de legătura dintre ei.

Mai era ceva, dar nu vești bune.

– McCullum nu era singurul pe urmele lui Ludlow. Când am plecat de la profesor, am surprins doi bărbați, sigur nu de la WATSC, spionând apartamentul. Unul din ei era foarte gras, celălalt scund și negricios. Cred că cel din urmă avea o cicatrice pe obraz, dar nu sunt sigură.

Sarkami se întunecă la față.

Sabbie mai spuse că îi văzuse pe cei doi din nou la Weymouth, în fața hotelului lor. Nu credea că ei o văzuseră vreodată, dar nici de asta nu era sigură.

Sirianul o întrebă dacă întâlnise pe cineva în Weymouth. După felul în care accentuase cuvântul „întâlnise", Gil era convins că folosise un eufemism, din cauza prezenței lui.

– Pe unul l-am aranjat în toaleta din restaurant, iar pe altul l-am lăsat legat la mănăstire. Nu erau băieții lui McCullum, de-asta mi-era frică.

– Tipul de la mănăstire? Mie mi-ai zis că se ocupa cu întreținerea!

– Atunci aveam lucruri mai importante de rezolvat, răspunse ea simplu, apoi ieși din cameră cu Sarkami. Gil auzi cum se închide ușa în urma lor.

Se întoarseră peste câteva minute.

– Dă-mi portofelul tău, îi ceru Sabbie, întinzând mâna.

El nu schiță nici un gest.

– Îmi trebuie bancnotele cu traducerea ca să i le dau lui Sarkami.

– Du-te dracului! strigă Gil.

Îi suportase destule, o lămuri el. Era sătul să fie tratat ca un copil, unul potențial mort.

– Ai obținut ce-ai vrut de la mine. Acum ce-ar fi să plec și să vă las pe voi doi să faceți ce vreți?

Sabbie și Sarkami îl priviră uimiți. Zâmbiră și dădură amândoi din cap.

Gil se înfurie și mai tare. Se purtau în același fel, dar erau mai enervanți. Le spuse ce părere avea el despre zâmbetele lor superioare și despre manuscris.

– Nu înțelegi, îi spuse Sabbie. N-am terminat cu tine.

– Și ce, vrei să spui că n-o să mă lăsați să plec?

– Nu, n-am terminat cu tine pentru că manuscrisul mai are nevoie de tine. Mai ai multe de făcut. Când o să fii pregătit să afli, o să fie totul foarte clar...

Iar îl tratau ca pe-un idiot.

– Ce e? întrebă el. Nu sunt destul de deștept sau de violent sau de cum vrei tu ca să intru și eu în joc?

– Întrebi dacă nu ești suficient de violent? i se adresă Sarkami pentru prima oară. Nu, nu ești suficient de violent să aperi manuscrisul de cei care vor să-i distrugă mesajul. Nu cred. Mă rog să fii așa. Te așteaptă o îndatorire mult mai importantă, care cere mai mult decât capacitatea de a-i depista pe eventualii urmăritori și de a le lua gâtul.

Gil aștepta o explicație, dar nu primi nici una.

– Ce fel de îndatorire?

– Una pe care numai tu poți s-o duci la îndeplinire, îi spuse Sabbie.

Atingerea ei pe umăr îl electriză. Căldura pe care o simțise când descoperise manuscrisul îl cuprinse din nou. Manuscrisul se afla în mâinile ei. I-l întinse.

– Ia-l, îl îndemnă ea. Citește-l și pe urmă protestează, dacă vrei, și o să facem cum spui tu.

Gil o privi lung. Știa ce va simți înainte ca ea să-i pună documentul în mână.

Mânia i se stinse, și odată cu ea și neîncrederea. Trădarea fusese ștearsă și luase cu ea grijile meschine și gelozia care-i întunecase mintea și inima. Ludlow – Dumnezeu să-l odihnească – Sarkami, Sabbie și el aveau același scop: să respecte promisiunea celor dispăruți mai demult, de a proteja manuscrisul și de a face cunoscut mesajul vechi de două mii de ani pe care-l conținea.

Dar Gil nu-și putea da seama cui îi era adresat mesajul.

CAPITOLUL 45

A doua zi după crucificare, dimineața
Casa lui Iosif din Arimateea, Iudeea

Fusese un vis cumplit, încheiat exact când Micah întinse mâna să-l prindă. Poate că era mai bine așa. Se trezi cu o groază cumplită în suflet. Trădarea lui Iuda, arestarea lui Yeshua și fuga celor doisprezece. Noaptea trecută, în numai câteva clipe, totul se schimbase, totul se pierduse.

Dacă n-ar fi fost atât de prost, atât de liniștit de asigurările lui Yeshua, Micah ar fi intuit pericolul și poate că ar fi putut face ceva ca să-l împiedice.

Ultimele zece zile i se păruseră interminabile. Din clipa în care apostolii auziseră că Ponțiu Pilat avea de gând să-l aresteze pe Yeshua, discuțiile dintre ei le aprinseseră spiritele hotărâte. Simon voia să stea de vorbă cu preoții din Templu și să le alunge supărarea, promițându-le că-l va ține pe Yeshua departe de Ierusalim și că-l va convinge să-și domolească atacurile la adresa lor și-a fariseilor. Bartolomeu și Iacob spuneau că viețile tuturor erau în pericol

și că era mai bine să nu meargă la Ierusalim pentru sărbătoarea Paștelui evreiesc.

Yeshua susținuse că cea mai bună cale era să nu opună rezistență: „Gărzile romane mă vor căuta oriunde m-aș duce. Nu trebuie să iau pe nimeni cu mine. Fiecare dintre voi are o îndatorire mult mai sfântă decât să vină cu mine la închisoare sau, în cel mai rău caz, să moară pe cruce lângă mine. Dac-o fi să fie, prefer să mor așa cum am trăit, respectând voința Tatălui meu."

Privind înapoi în timp, Micah se mustră amarnic pentru că susținuse planul lui Yeshua de a sărbători Paștele la Ierusalim. Cu toții știau ce pericol îl pândește acolo, dar nu fusese chip să-l convingă.

Noaptea târziu, când ceilalți dormeau, Yeshua se consultase cu Micah. Era cu o seară înainte de a porni în călătorie. Își argumentase fiecare punct de vedere cât de bine putuse. La sfârșit, când nu mai găsi nici un element logic în favoarea lui, spusese simplu:

– Trebuie să fac ceea ce trebuie.

Micah știa că, odată ce luase o hotărâre, Yeshua rămânea neclintit ca Templul, așa că se străduise să-l convingă să intre în oraș pe ascuns. Nici de data asta nu reușise:

– Mă duc la Ierusalim să sărbătoresc cu frații mei. Dacă ei mă recunosc și mă urmează, așa să fie.

Ajunși în oraș, temerea cea mai mare a lui Micah se adeverise. La porți îi așteptau mult mai mulți oameni decât își închipuiseră. Înconjurat de mulțimea care îl urma și-l aclama, Yeshua se îndreptase spre Templu. Când îi văzuse pe cămătarii care lucrau în acea zi sfântă, se înfuriase cumplit. Incapabil să se controleze și conștient de consecințele faptelor sale, îi alungase pe necredincioși din Templu.

În seara aceea, Yeshua nu spusese mai nimic la Seder[1], deși, atunci când vorbise despre vin și pâine, apostolii nu-l înțeleseseră. Numai Micah, care stătea lângă el, înțelesese pe deplin simbolismul sângelui și trupului din vorbele sale.

Când Yeshua amintise de cel care îl va trăda, majoritatea nu-l luaseră în serios. A-l trăda pe Yeshua însemna a se trăda pe ei înșiși, ziseseră ei, și nu voiau să vorbească despre așa ceva. Doar Micah înțelesese cât de mare era amenințarea trădării și doar inima lui suferise la gândul celor ce aveau să se întâmple.

La cererea lui Yeshua, Micah se alăturase celorlalți și se închinase după tradiție la Seder, deși știa foarte bine că era ultima oară când mâncau împreună.

Micah era învățăcel, cum îi spuneau ceilalți doisprezece în bătaie de joc. Pentru ei, el nu va fi niciodată un apostol, un simplu urmaș, nu un mesager. În adâncul sufletului, însă, Micah știa că Yeshua credea cu totul altceva despre el.

– Vreau să știi un lucru, îl asigurase el. Cu toți suntem învățăcei, urmași ai căii Domnului. E o onoare, nu o rușine să fi numit așa. Stai liniștit, dragul meu prieten, și tu ești apostol, la fel ca și ei. Tu vei purta cuvântul meu pe tărâmuri și în vremuri la care ei nici nu se gândesc. Vei fi întotdeauna Apărătorul Cuvântului. Numai tu singur ești apostolul meu drag, al treisprezecelea.

Micah gustase din bucatele de sabat în tăcere. Yeshua îi interzisese să vorbească despre cele ce aveau să se întâmple. Mergând împreună spre Grădina Ghetsimani, devenise tot mai conștient de mascarada care urma să se petreacă.

[1] Sărbătoarea din noaptea Paștelui evreiesc, în amintirea exodului evreilor din Egipt (n. tr.).

Obosiți de drum, cei doisprezece dormeau. În sfârșit, era liber să aibă grijă de prietenul lui, care rămăsese singur.

Acolo, sub măslini, Yeshua îi vorbise lui Micah despre *tzaddikim*, cele treizeci și șase de suflete drepte care se nasc în fiecare generație și care, prin propria lor existență, asigură continuitatea lumii.

Conform Făgăduinței făcute lui Abraham, îi explică Yeshua, Dumnezeu va veni pe Pământ o dată la o mie de ani ca să-i aleagă dintre cei mulți pe cei drepți. Numai *tzaddikim*, cei drepți, care aplică judecata Tatălui, pot împlini promisiunea făcută de Dumnezeu lui Abraham, Făgăduința Continuității. Fără ei, soarta omenirii ar fi în mare și greu pericol.

Dar acești *tzaddikim* nu știu unul de existența celuilalt, și nu sunt conștienți de propria lor importanță. Inocenți, ei nu vor afla niciodată despre consecințele vitale ale gândurilor, credinței și faptelor lor.

– Eu știu lucrurile astea, spusese Micah cu glas scăzut.

Yeshua îl privise uimit.

– Unii spun că tu ești *tzaddik*, adăugase el.

– Eu nu spun așa, căci, dacă aș spune, aș dovedi că nu sunt, rostise Yeshua.

– Dar nici nu spui că nu ești.

Yeshua zâmbise.

– Ești înțelept, așa cum am dorit, prieten drag, căci tu știi cele despre care eu nu pot vorbi.

Micah înclinase din cap.

– Bine, spusese Yeshua bucuros. Atunci lasă-mă să-ți mai spun un lucru. Dacă, prin harul lui Dumnezeu, am primit binecuvântarea și povara pe care tu știi că le am, și dacă nu sunt în stare să-mi duc la bun sfârșit îndatoririle sfinte, atunci, când sufletul meu își va pierde învelișul muritor, mă rog ca tu, dragul meu frate, să te ridici și să-mi iei locul.

– Rugăciunea ta e și a mea, șoptise Micah.

– Trăim vremuri grele, continuase Yeshua. Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi. Nici oamenii, adăugă el, cu gândul la apostolii care dormeau. Se va întâmpla că aceia care nu suportă adevărul îl vor îngropa. Și pe mine, de asemenea.

Micah rămăsese cu ochii la mult iubitul lui Yeshua. Lacrimile i se scurseseră pe obraji. Înțelesese.

– Nu-ți cer decât ceea ce știu că vei face...

– Bucuros, îl întrerupsese el.

– Da, zâmbi Yeshua. Și ceea ce numai tu poți să faci. Îți cer ca, orice mi s-ar întâmpla, să nu lași adevărul să moară odată cu mine.

– N-aș putea suporta să...

– Îmi dai cuvântul tău? insistase Yeshua.

– În fața lui Dumnezeu.

Yeshua zâmbise din nou, aparent mulțumit, deși tremura. Nu avea haină, pentru că, în drum spre Ghetsimani, o dăduse unui bătrân care suferea de frig în aerul rece al nopții. Micah își scosese caftanul și îl rugase să-l îmbrace, să se încălzească.

– Dar tu o să rămâi numai cu pânza din jurul șoldurilor, protestase Yeshua. Nu pot accepta. Lasă, mi-e bine.

Micah insistase că sacrificiul lui era nesemnificativ.

– Tot ceea ce sunt și ceea ce am îți dau ție din inimă, în numele lui Dumnezeu, cel Preaînalt.

Yeshua acceptase haina lui Micah. Pe fața lui se așternuse pacea.

– Și acum, prieten drag, lasă-mă cu El.

Micah se uitase la el. Nu putea să împiedice trădarea unuia din cei doisprezece apostoli, pe care o profețise Yeshua. Îl chinuia gândul a ceea ce avea să se întâmple în curând.

Apoi, când nu-l mai putuse suporta, durerea lui născuse un plan care să salveze viața lui Yeshua. Îi venise inima la loc. Da, exista o cale de a salva viața prietenului său! Dacă urma să fie arestat și omorât pe cruce, el îl putea elibera. Frica se transformase în speranță, furia în bucurie. Nu conta ce făceau ceilalți doisprezece, el, Micah, al treisprezecelea, disprețuit de ei, și-ar putea salva prietenul mult iubit.

Fugise la Yeshua să-i dezvăluie planul, dar, sub ochii lui, Iuda intrase în grădină și, cu un singur sărut care arătase soldaților pe cine să aresteze, îi trădase și pe om, și pe Dumnezeu.

În timp ce gărzile romane îl duceau pe Yeshua, apostolii se împrăștiaseră, temându-se pentru viața lor. Nici unul nu rămăsese în grădină, nici nu plecase după el, să pledeze pentru el sau să-i fie alături. Știau bine că i-ar împărtăși soarta dacă ar interveni și tuturor le păsa mai mult de ei decât de el.

Și Micah fugise din grădină, dar nu ca să fie în siguranță, ci ca să caute ajutorul necesar pentru a pregăti vicleșugul la care se gândise, dar de care n-ar fi vrut să se folosească. Cu o seară înainte, planul lui se născuse din meditațiile lui dominate de frică. Acum era singura speranță a lui Yeshua.

CAPITOLUL 46

Ziua a zecea, seara
Hillingdon Towne Centre, Londra

Îl lăsară pe Sarkami să facă ce știa el mai bine: să pregătească porțiunile rămase din manuscris, pentru ca

Sabbie să le traducă. Asta presupunea să decupeze în fâșii partea din interior. Era o treabă monotonă, care avea să dureze toată noaptea.

– Nu putem risca să-l desfacem după ce a trecut peste el un mileniu sau două, spuse Sabbie.

Gil știa că avea dreptate, dar amândoi simțeau că tăierea manuscrisul în bucăți era un sacrilegiu. Unul care nu putea fi îndreptat mai târziu.

Nu puteau rămâne la Sarkami peste noapte. Deși făcea toate lucrările de restaurare și facsimilele false în Londra, era considerat membru al personalului muzeului și, implicit, prima persoană pe care Sabbie o va căuta și care era ușor de depistat. Acum că intraseră în joc încă doi jucători, era foarte periculos. Așa că Sabbie și Gil plecară la un hotel aglomerat și stătură treji toată noaptea. Sarkami urma să le telefoneze când va termina.

Sabbie luase două camere. Nu era necesar, dar Gil nu obiectă. Îi va prinde bine puțin timp singur.

– O cameră e pentru noi, alta pentru ei, îi explică Sabbie. Lăsăm lumina aprinsă într-a noastră și facem ce vrem.

Cealaltă cameră era pentru a urmări ce se întâmpla în stradă. Ar fi fost ciudat să tot stingă lumina de câte ori ar fi vrut să se uite pe fereastră și pe urmă să o aprindă iarăși.

– Acum stăm cu ochii în patru și așteptăm, adăugă ea.

Gil se împotrivi impulsului de a merge imediat la geam ca să se uite în stradă, cu sau fără lumini aprinse. Se așeză pe pat, în fața ei. Îi aștepta o noapte lungă.

Sabbie se cocoță pe marginea patului dublu, își aruncă pantofii și începu să-și maseze picioarele.

– Joci șah? îl întrebă ea.

Doar nu vrea să jucăm șah ca să treacă timpul!

Gil făcu semn din cap că da.

– Și adversarul a făcut vreodată rocadă?

Rocada era o mutare foarte eficientă, dar mult prea rar aplicată. Muți regele din poziția obișnuită, cea din mijloc, într-un colț ferit. Dintr-o singură mutare, zădărnicești toate planurile adversarului. Gil știa foarte bine ce era rocada. Era una din strategiile lui preferate.

– Ei bine, acum noi suntem puși în situația asta.

McCullum nu era singurul rege de pe tablă. Mai devreme, Sarkami acționase pe deplin justificat când plecase cu ea în cealaltă cameră. Acum ea îi povesti amănuntele lui Gil.

Sarkami îi spusese că cei doi bărbați pe care-i văzuse ea în fața casei lui Ludlow erau Abdul Maluka, șeful studioului Musulmanii pentru Adevărul în Lume, și garda lui de corp, cuțitarul Aijaz.

– Sunt sirieni, o informase Sarkami.

– Compatrioți de-ai tăi! exclamase ea. Înțelegea cât de puternică era legătura lui cu țara natală.

– Nu. Maluka e născut în Siria, ca și mine, dar nu e compatriotul meu. Urmărește să scoată la lumină mesajul din manuscris numai ca să-și atingă scopurile. Altfel l-ar distruge. Nu e compatriotul meu, repetase el.

– Sunt atât de diferiți, Maluka și McCullum, observă Sabbie, întorcându-se spre Gil. Nu ți s-a părut cunoscut cel care era să ne prindă la mănăstire?

Gil făcu eforturi să-și amintească figura lui. Față ridată, trup contorsionat. Da, erau ale unui îngrijitor de la muzeu, dar ca majoritatea celorlalți, nu-i dăduse atenție. Dar Sabbie îl recunoscuse imediat, chiar și pe întuneric, deși habar n-avea că era spionul lui Maluka, un potențial asasin.

– Mai e ceva ce ne scapă, rosti ea.

Și Sarkami era convins de asta. Piesele nu se îmbinau cum trebuie. Gorilele lui McCullum și Maluka cu asasinul lui apăruseră în apartamentul lui Ludlow în același timp și, aparent, cu aceeași intenție. Din nou, omul lui McCullum din restaurant sosise la Weymouth concomitent cu Maluka și omul lui. Nu puteau fi simple coincidențe. Iar DeVris ieșea în evidență pentru că lipsea. Nu se potrivea, iar piesa lipsă putea însemna o rocadă în desfășurare.

Cel mai bine era ca manuscrisul și traducătorul cel mai bun să se afle în locuri diferite. Cel puțin pentru moment. În plus, spuse Sabbie, manuscrisul conținea mult mai multe informații decât cele revelate la o simplă traducere.

– Ce-ai observat la scena din Grădina Ghetsimani? îl întrebă ea pe Gil. Când Yeshua îi vorbește lui Micah, chiar înainte să vină gărzile romane să-l aresteze? Ce altceva îți amintești?

Singurul lucru care-i rămăsese în minte lui Gil era imaginea lui Micah dându-i caftanul său lui Yeshua și rămânând numai cu pânza din jurul șoldurilor, cum îi zicea Sabbie piesei respective de îmbrăcăminte. Un detaliu bizar ca să fie menționat pentru cititorii de peste milenii.

– Excelent, exclamă ea. Tocmai asta e. De ce a inclus Micah detaliul ăsta în manuscris?

– Adică în afară de faptul că tremura de frig ca o piftie când a rămas fără caftan? întrebă Gil râzând.

Sabbie nici măcar nu zâmbi. Fiecare cuvânt gravat în aramă însemnase timp și spațiu prețios consumat. Detaliul trebuie să fi fost cu adevărat important, altfel n-ar fi fost menționat. Gil nu se arătă impresionat.

– Nu te-ai prins, comentă Sabbie frustrată. Uite, scena e confirmarea pe care o căutam. E ceea ce căuta

Ludlow... Stai! exclamă ea emoționată. Știu cum să-ți spun ca să înțelegi. Scena e *indiciul* pe care ni l-a lăsat Micah. Ca acela lăsat de Elias în pagina ascunsă din jurnal. Parcă ne spune: „Trebuie să vă spun ceva important. Căutați aici indiciul."

Și aici se ascundeau cele mai importante indicii.

– În fragmentul în care Yeshua e arestat, Micah ne spune exact cine e el. Iar Evangheliile lui Marcu și Ioan îi confirmă vorbele. În ele se vorbește despre un ucenic care a fost în Grădina Ghetsimani, în noaptea care a urmat Cinei celei de Taină. Discipolul purta numai o pânză în jurul șoldurilor. Acest bărbat era, citez, „învățăcelul iubit de Iisus". În Evanghelii, Ioan vorbește despre același învățăcel aflat lângă Iisus la Cina cea de Taină, acolo unde spune Micah că stătea la Seder. După Ioan, acest ucenic iubit l-a întrebat pe Iisus: „Cine e trădătorul tău?" Nu-ți dai seama? Scenele descrise de Micah în manuscris sunt exact cele povestite de Marcu și Ioan în Evanghelii. Ucenicul iubit descris de ei în Scripturi e Micah.

– Micah *al nostru?*

– Micah al nostru. Pentru apostoli, el nu era decât un învățăcel pe care Iisus îl iubea mai mult decât pe ceilalți, dar doar un simplu învățăcel. Pentru Iisus însă el era apostol, cel de-al treisprezecelea apostol.

Micah citase în manuscris exact cuvintele rostite de Iisus, gravate în aramă pentru eternitate de mâna omului pe care Iisus l-a iubit cel mai mult. Ei doi descoperiseră cel mai important document din istoria umanității. Era incredibil, dacă stăteai să te gândești. Și mult prea important ca să cadă în mâinile unor persoane indezirabile.

– Până acum, manuscrisul confirmă ce scriu Evangheliile despre viața de adult a lui Iisus, spuse Sabbie. Și

exact lucrul pe care McCullum și organizația lui ar vrea să-l arate lumii. În același timp, mesajul din el e tocmai lucrul pe care Maluka și MTW vor să-l îngroape pentru totdeauna. Amândoi au o miză, o miză uriașă.

Dar nimeni nu știa ce va dezvălui restul manuscrisului. Dar găsiseră indiciul care putea confirma sau nega Evangheliile. Putea dezvălui un adevăr la care nu se gândise nimeni și care putea să zguduie temeliile creștinismului.

– Atunci pozițiile se inversează, spuse Gil sigur pe el, deși n-ar fi vrut deloc să fie așa. Maluka va vrea să arate lumii manuscrisul ca să demonstreze că creștinismul e fals chiar în esența lui.

– Iar McCullum, ca să distrugă orice urmă a existenței lui, îl completă Sabbie.

– Ai auzit vreodată expresia „a intra în gura lupului"? o întrebă Gil. Înseamnă că noi avem un document a cărui importanță e greu de imaginat și nu putem decât să sperăm că nu se va întoarce împotriva noastră. Mai mult, cred că am intrat în gurile a doi lupi.

– Sau ale mai multora.

CAPITOLUL 47

A doua zi după crucificare, după-amiaza
La nord de Ierusalim

Apostolii se adunaseră în ferma veche și părăsită. Trecuse mai mult de o zi de la arestarea lui Yeshua, iar prietenii și ucenicii se temeau pentru viața lui. Cei doisprezece reveniseră din ascunziș și, discutând unii cu alții,

aflară de la cei mai devotați lui Yeshua că acesta era mutat dintr-un loc într-altul și supus unor interogatorii batjocoritoare și unor hotărâri egoiste și arbitrare.

Totuși, apostolii își continuară cearta. Când Micah nu-i mai suportă, îi luă deoparte și le prezentă planul său. Dar chiar în timp ce-l ascultau, aflară că Yeshua era crucificat. Gata cu certurile. Trebuia să treacă la fapte.

Propunerea lui Micah era oarecum riscantă, dar nu pentru apostoli. Fiecare fu de acord cu ea și se puse imediat pe treabă, procurând ierburile de care avea nevoie Micah ca să prepare elixirul morții al lui Apollonius, o poțiune pe care învățase s-o pregătească în ultima sa călătorie în Orient. Yeshua putea bea licoarea dulce și aromată chiar și pe cruce.

Dacă totul decurgea conform planului, la câteva minute după ce-o va bea, toți vor crede că a murit. Antidotul, care trebuia administrat exact la două zile după poțiune, îi va anula efectele.

Era un plan relativ simplu, cu un singur punct slab, respectiv efectul elixirului. Dacă va bea prea puțin, se va trezi prea repede și lumea va vedea că e viu. Dacă va bea prea mult, nu se va mai trezi niciodată. Timpul era vital. Iar antidotul nu avea întotdeauna efectul dorit, acela de a-l readuce la viață pe cel aproape mort.

Administrat după două zile, omul se va trezi. Administrat după una singură, nu se va mai trezi. Gândul că Yeshua va muri bând elixirul preparat de el îi străpungea lui Micah pieptul ca pumnalul unui soldat roman, dar, din câte se părea, era singurul plan care le dădea o oarecare speranță.

Au căzut de acord cu toții ca Micah să apeleze la Iosif din Arimateea. Cei doi vor cere trupul lui Yeshua ca să-l înmormânteze. Odată aflați în siguranța unui mormânt,

apostolii îi vor administra antidotul care urma să-l trezească pe Yeshua din somnul ca de moarte. Între timp, Micah se va duce pe dealul de lângă Qumran, ca să pregătească peştera lui secretă pentru sosirea lor. Acolo, în peştera izolată şi sigură, nu vor fi descoperiţi, iar Yeshua se va vindeca şi va prinde puteri noi.

Pentru prima oară, apostolii nu se certară. Din câteva mişcări atente şi deliberate, Micah desenă o hartă amănunţită, pentru ca ei să ştie cum să ajungă la peşteră. Apoi plecă la Iosif ca să-i ducă amândoi lui Yeshua elixirul morţii chiar în timp ce atârna pe cruce.

Iosif din Arimateea, plângând din suflet moartea iminentă a lui Yeshua, se grăbi să-l ajute. Îl imploră pe Ponţiu Pilat să-i dea trupul lui Yeshua. Se rugă de el timp îndelungat şi, după ce-i promise numeroase favoruri, în cele din urmă Pilat acceptă. Iosif nici nu avea nevoie de mai mult. Se putea baza deja pe Nicodimus, care îi dădu lui Micah hainele şi măgarul său, ca să se dea drept ajutorul lui Iosif dacă îi oprea vreun soldat roman.

Iosif îl duse pe Micah în locul unde Yeshua atârna pe cruce şi, când ajunseră pe Golgota, arătă ordinul semnat de Pilat pentru eliberarea trupului celui răstignit.

– N-a murit încă, îl informă dezinteresat un soldat roman gras. Se uită lung la Micah, care era bine ascuns în zdrenţe şi privea în gol. Apoi se întoarse la prânzul mâncat numai pe jumătate.

– O, nu! Ni s-a spus că e foarte slăbit şi că nu va rezista decât câteva ore. Nu pot veni mai târziu. N-am toată ziua la dispoziţie.

– Şi ce să fac eu? Pot să-l împung cu sabia, dacă vrei, spuse soldatul, scoţând arma din teacă, dar te va costa. N-avem voie să le grăbim sfârşitul.

Soldatul se uită peste umăr să vadă dacă nu se întorsese vreun coleg de-al lui.

– Cred că timpul înseamnă foarte mult pentru tine. Ar fi păcat să stai aici câteva ore, poate zile întregi.

Toată lumea ştia că soldaţii romani puşi să-i păzească pe cei crucificaţi primiseră o asemenea sarcină pentru că erau prea bătrâni, prea proşti sau prea incompetenţi să facă altceva. Din aceleaşi motive, erau şi cei mai corupţi. Pentru câteva monede din aur luau gâtul oricui, chiar şi al celui de la care le primeau, dacă nu era atent.

Zâmbind cu subînţeles, Iosif duse mâna la haină şi scoase un săculeţ pe care i-l oferi soldatului.

– Am ceva aici care te-ar putea ajuta să-mi scurtezi aşteptarea, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Soldatul bagă sabia înapoi în teacă. Micah se uită la Iosif şi amândoi respirară uşuraţi. Interesat numai de conţinutul săculeţului, romanul îl smulse din mâna lui Iosif şi-i turnă conţinutul în palmă.

– Ce-i asta? întrebă el, dând la o parte monedele şi ridicând sticluţa cu elixirul morţii.

– Conţinutul ei te va aduce în posesia monedelor de aici, îi răspunse Iosif, ridicând un săculeţ mult mai greu. Toarnă-l într-un pocal cu vin şi dă-i-l să-l bea prizonierului Yeshua din Nazareth. Vinul o să fie acru, dar n-o să-l mire că primeşte o băutură amară.

– Ăla? N-o să-l vrea, replică soldatul.

– Spune-i că i l-a adus Iosif din Arimateea, ca să-i aline durerea. Atunci va avea încredere şi-l va bea. Nu te teme, băutura nu va face altceva decât să-mi scurteze mie aşteptarea şi să te îmbogăţească pe tine. Pe urmă putem să ne întoarcem amândoi la treburile noastre.

– De ce să nu-l împung cu sabia, ca un porc ce e?

– Pentru că ai primit instrucțiuni clare să-l lași să atârne și să sufere până moare. Hai, nu ne crea probleme amândurora.

Soldatul ridică din umeri, luă săculețul și se așeză în așa fel încât celelalte gărzi să nu vadă că ia mită. Numără monedele cu repeziciune. Râse și le ascunse în haină, apoi se întoarse și plecă fără o vorbă.

Iosif se întoarse în locul unde Micah lăsase calul liber.

– Ce se întâmplă? îl întrebă Micah. A luat banii și a plecat sau o să facă ce i-ai spus?

– Nu știu. Nu sunt sigur...

Așteptară. După spusele lui Iosif, soldatul putea să-i dea lui Yeshua băutura, dar la fel de bine putea să ia banii și să nu facă nimic. Sau putea să le facă semn celorlalte gărzi să-i aresteze în orice clipă. Nu putea decât să-și aștepte soarta, la fel ca Yeshua pe a lui.

Deși se îndreptase inițial în direcția crucii pe care fusese răstignit Yeshua, soldatul se opri și vorbi cu doi bărbați care nu purtau uniformă. Râseră toți trei și, pe măsură ce minutele treceau, ultima șansă a lui Yeshua se irosea din cauza unui individ prost și arogant.

În cele din urmă, după ce se plesni peste coapsă și se scutură de râs la unul din comentariile auzite, porni spre Yeshua, a cărui viață se scurgea pe cruce. Iosif și Micah mijiră ochii, încercând să vadă ce face. Li se păru că soldatul se urcă pe cruce și dă elixirul unui crucificat, dar nu erau sigur cui, din cauza distanței prea mari. Încet de tot, după ce se opri să se ușureze la baza unei cruci, se întoarse la ei.

– Gata, îi anunță. Luați-l repede de-aici. Dacă spuneți cuiva despre asta, eu o să neg și-o să mă asigur că n-o să mai vorbiți niciodată.

Iosif și Micah făcură semn din cap că sunt de acord, apoi plecară imediat în direcția din care venise romanul.

– Opriți-vă! îl auziră strigând.

Li se tăie respirația. Soldatul ridică mâna și scutură un săculeț invizibil, ca să le dea de înțeles ce voia. Iosif ezită. Dacă îl plătea acum, porcul putea să le ia banii și să nu le mai dea voie să treacă. Dacă-i arăta că nu avea încredere în el, totul era pierdut. Cerând ajutorul lui Dumnezeu în gând, scoase săculețul dolofan din mânecă și-l aruncă în palma care-l aștepta. Minune! Garda se dădu la o parte și le dădu voie să treacă.

Văzură atâtea cruci, încât nu le veni să-și creadă ochilor. Fețele condamnaților, încremenite de durere, pline de sânge, păreau toate la fel. N-aveau cum să-l recunoască pe iubitul lor Yeshua. Dar porniră în direcția în care mersese și soldatul și se opriră amândoi deodată în dreptul aceleiași cruci, știind a cui umbră pogora deasupra lor.

O, de-ar fi putut să sufere ei în locul lui! Îl coborâră cu cea mai mare grijă și-l purtară pe brațe pe lângă micile grupuri de soldați care-l credeau mort și le cerură alți bani ca să le permită să treacă de ei.

Planul reușise!

Odată ajunși la mormântul pregătit de Iosif, apostolii îi vor administra antidotul, iar Yeshua se va trezi. O, ce se va mai amuza când va auzi de vicleșugul cu care i-au păcălit pe romani! Iar Micah îi va aștepta nerăbdător în peștera lui, unde vor sărbători cu toții.

Dar lucrurile nu aveau să se desfășoare conform planului. Poate soldatul roman nu făcuse exact ce trebuia, poate celelalte gărzi deveniseră bănuitoare sau – gând care-l îngrijora cel mai tare pe Micah – poate că unul dintre apostoli îi trădase. În orice caz, Micah și Iosif fură

întâmpinați de gărzi romane care păzeau mormântul unde avea să zacă Yeshua.

– Ce ne facem? strigă Micah disperat. Nu se va trezi fără antidot, pe care nu i-l putem administra dacă n-au dispărut efectele elixirului.

– Nu te îngrijora, îl liniști Iosif. Gărzile mă vor lăsa să intru și să ies, ca să-l pregătesc pe Yeshua pentru înmormântare. Mâine, la apusul soarelui, o să merg la mormânt, o să-i iau trupul și-o să-l duc apostolilor, iar ei o să-i dea antidotul, conform planului tău.

– Dar cum o să-l scoatem din mormânt, dacă gărzile îți vor urmări toate mișcările?

– Gărzile se schimbă la amiază. Cei doi care-l păzesc acum nu se vor întoarce până la miezul nopții, îi explică Iosif. Când se întorc, drept mulțumire că m-au lăsat să-l pregătesc pe Yeshua pentru ritualul înmormântării, voi aranja să primească vin. Ei se așteaptă la mită, așa că nu vor fi mirați. Îi știu bine pe soldații care fac de pază acum. O să se îmbete zdravăn. O să pun și eu ceva în vin, ca să-i ajut. Nu ești singurul care-a auzit de elixire, adăugă Iosif vesel. Cât ei dorm, o să-l duc pe Yeshua la apostoli ca să-i dea antidotul, iar ei ți-l vor aduce ție. O să vin și eu la voi mai târziu, în peștera de lângă Qumran.

Iosif continuă să vorbească pe un ton din ce în ce mai încrezător:

– După că-l duc pe Yeshua la apostoli, mă întorc repede aici și, cât gărzile sunt tot adormite, o să acopăr gura mormântului cu o piatră mare, ca să nu vadă că nu mai e mortul. O să le explic că pun piatra ca să nu intre nimeni să fure ceva sau să profaneze mormântul. Soldații n-o să îndrăznească să spună nimănui că s-au îmbătat, că au adormit și că nu m-au văzut mutând piatra. Din moment

ce eu n-o să am de ce să mă plâng, cine să pună la îndoială că și-au făcut datoria, dacă ei nu fac scandal?

Micah nu era la fel de încrezător ca Iosif. Era prea multă nesiguranță în mintea lui.

– Ar fi trebuit să mă gândesc la gărzile de la mormânt. Ce altceva am mai trecut cu vederea?

Cuprinzându-l părintește pe după umeri, Iosif dădu din cap în semn că-l înțelege. Oamenii buni se învinovățesc pe ei înainte de a de vina pe alții.

– Acum, Micah, trebuie să pleci, îl anunță el. Trebuie să pregătești antidotul. Probabil că Bartolomeu s-a întors deja la grajd cu mirul cu aromă specială pe care l-ai cerut.

Micah șovăi.

– Du-te, îi ordonă Iosif. Te așteaptă apostolii. Peste două zile, tu și Yeshua veți fi împreună din nou.

CAPITOLUL 48

Ziua a zecea, seara
Hotelul Carlton Bay, Londra

Gil dădu drumul la apă fierbinte și făcu un duș. Auzea cum Sabbie face duș în camera alăturată. Când termină, ea se întorsese deja și nu voia decât un singur lucru. Caldă, binevoitoare și complet goală, îl aștepta pe cearșafurile răcoroase. Era un vis devenit realitate, iar trupul lui răspundea fără ezitare.

– Amândoi simțim nevoia să ne detensionăm, îi spuse Sabbie simplu.

– Poftim?

– O să dormim mult mai bine după aceea, continuă ea cu glas mângâietor.

Gil înghiți în sec. Se strecură în așternut și se întoarse cu spatele la ea.

– Nu, mulțumesc, îi spuse și se acoperi pe umeri.

– Cum, mă refuzi? îl întrebă uimită.

Nici el nu credea că e posibil, dar tot mai era chinuit de gelozia care-l orbise în apartamentul lui Sarkami. Nu avea de când să cedeze. Închisese ochii spunându-și că, atâta vreme cât lucrau ca profesioniști, nu avea nici un drept să fie gelos. Dar dacă trecea de limitele serviciului, atunci supărarea lui era justificată.

Nu mai putea suporta durerea pe care o simțise când o văzuse cum se uita la Sarkami. Ieri ar fi dat oricât ca ea să-l privească așa cum îl privise pe vulturul acela bătrân. Dar ea voia să facă sex cu el numai ca să se elibereze amândoi de tensiune.

Gil se răsuci și se ridică în capul oaselor.

– Îți dai seama că nu știu nimic despre tine? o întrebă el, acuzator. Absolut nimic. Cu mine te porți exact ca și cu un coleg de serviciu, iar cu ceilalți ești numai lapte și miere.

– Ceilalți? Care ceilalți?

– Sarkami, Ludlow...

– Ludlow! Dumnezeule, mi-a fost ca un bunic. El și Sarah m-au luat sub acoperișul lor când nu aveam unde să mă duc. Iar Sarkami! L-ai cunoscut. Nu ți-ai dat seama? E cel mai înțelept bărbat pe care îl cunosc și omul cu cele mai sănătoase principii. Nu s-ar da la o parte de la nimic, nu și-ar cruța nici măcar viața, dacă ar crede că ceea ce face e bine. Nu cunosc mulți oameni asemenea

lui. Mă îndoiesc că tu cunoști. Ce-ai crezut? Că suntem iubiți? Că-mi plac bărbații în vârstă?

Gil roși la absurditatea geloziei lui. Ce putea spune? Că își dorea atât de mult s-o ia în brațe, încât nici nu mai gândea cum trebuie, că era cuprins de-o dorință nebună s-o cunoască, să-i atingă mintea și trupul în același timp?

Scutură din cap, frustrat că nu știa ce să spună și că se încăpățâna ca un catâr. Căută zadarnic cuvintele potrivite. Știu că tonul pe care i se adresa era nepotrivit chiar în timp ce vorbele îi ieșeau pe gură, iar ea îl va înțelege greșit.

– Niciodată nu spui nimic despre tine, rosti el, mult mai acuzator decât ar fi vrut. De la tine am parte când de una caldă, când de una rece. Ești distantă și rece, îmi impui relații strict profesionale, pentru ca apoi, brusc, să vrei să facem dragoste. Nu mai înțeleg nimic.

– Și ce-ai vrea, o femeie plângăcioasă care să-ți înșire toate necazurile prin care-a trecut înainte de-a face sex?

Avea dreptate. Faptul că nu-i povestise viața ei era o schimbare plăcută și binevenită. Totuși, exista o diferență între a-ți turui necazurile și a face pe fecioara de gheață.

– Ascultă, începu el, când vorbești despre viol, o faci ca și cum...

– Violul? întrebă ea uimită. Se înroși de furie. Asta vrei? Să-ți povestesc cum e să fii violată? Ce, crezi că-i sexy? Ia imaginează-ți. Un cuțit la gât și patru bărbați care te călăresc și râd de suferința ta. Să-ți vezi prietena cea mai bună cu gâtul tăiat pentru că s-a apărat, apoi să te uiți cum trupul ei e batjocorit, în timp ce din el se scurge ultima picătură de sânge. Să simți picăturile fierbinți de urină pe față, când violatorii nu știu cum să te umilească mai mult.

Gil privea în gol, incapabil să se mişte sau să vorbească. Imaginile descrise de ea i se întipăreau în minte pentru totdeauna şi îl copleşea ruşinea pentru aroganţa cu care o tratase.

Sabbie îl privi fix fără să clipească, încercând, în aparenţă, să afişeze aceeaşi mină indiferentă pe care o folosise cu succes atâta vreme. Înclină din cap aproape imperceptibil, ca şi cum ar fi fost de acord cu vocea ei interioară care-o îndemna să-i încredinţeze lui Gil secretele şi ruşinea ei.

Mai erau şi alte lucruri de spus. Încă un viol, mult mai perfid decât primul, ai cărui autori erau cei lângă care trăia şi lupta. Politica momentului, se pare, cerea să nu se raporteze violul. Ofiţerii superiori din Aleph hotărâseră că investigarea unei infracţiuni atât de grave ar pune în pericol SWAT.

– Mi s-a spus că, din păcate, momentul „incidentului" nu era potrivit. Nu era potrivit, repetă ea. Bugetul Aleph-ului urma să fie revizuit şi, având în vedere părerea publicului despre punerea în pericol a femeilor, consiliul militar a hotărât că, cu cât se va face mai puţină publicitate incidentului, cu atât mai bine.

– Dar ce ai păţit tu nu avea nimic de-a face cu armata, remarcă Gil, uluit.

N-avea importanţă, îi explică ea.

– Nu voiau să apară probleme. Eu eram o problemă. Alana, una mai puţin, pentru că murise. Am cerut să ni se facă dreptate amândurora şi au făcut ce trebuia ca să-mi închidă gura.

Sabbie solicitase o audiere. Aleph acceptase. La audiere participaseră colegii şi ofiţerii ei superiori. Cei pe care contase ca martori în favoarea ei vorbiseră despre

imoralitatea şi lipsa ei de discernământ. Femeile cu care luptase cot la cot şi pentru care şi-ar fi dat şi viaţa au descris-o drept instabilă şi libertină. Prietenii, care mai de mult o îndemnau să iasă cu bărbaţi mai des, au spus că era o femeie care se angaja regulat în escapade sexuale riscante cu mai mulţi parteneri.

I s-a pus la îndoială activitatea militară. Mici delicte despre care nici nu fusese informată au fost amplificate ca să se accentueze judecata ei precară şi lipsa de responsabilitate.

– Poţi face pe oricine să arate cum vrei tu, spuse ea, scuturând din umeri. Moartea Alanei a fost considerată inadmisibilă. S-a stabilit o audiere separată săptămâna următoare, dar a fost anulată mai târziu, bineînţeles, la cererea părinţilor ei. În final, am făcut ce trebuia.

Sabbie refuzase demobilizarea onorabilă oferită de Aleph. Fără nici o explicaţie, plecase să-i caute pe cei care-i luaseră viaţa Alanei şi i-o nenorociseră pe-a ei. Aplicând metode la care Gil nici n-ar fi îndrăznit să se gândească, reuşise să scoată de la primul ei agresor numele celorlalţi.

– Şi, dacă n-ar fi fost Sarkami, aş fi continuat să ucid, în speranţa unei recompense pe care n-aş fi primit-o niciodată.

Gil se crispă de uimire. Ce legătură avea Sarkami?

– Una foarte puternică.

A apărut tocmai când trăgea ultimul glonţ în capul celui care-o violase.

– Am îndreptat arma spre el, deşi n-aveam de gând să-l omor. La urma urmei, nu-mi făcuse nici un rău. Una e să ucizi pe cineva pentru ceea ce ţi-a făcut ţie sau altui suflet nevinovat. Cu totul alta e să omori pe cineva pur

și simplu pentru că a fost martorul involuntar al răzbunării tale.

– Am stat față în față, eu cu arma în mână și cadavrul la picioare. Nu știu ce așteptam de la el. Poate să se îngrozească. Măcar să-i fie frică.

Dar nu se întâmplase așa ceva. Sarkami o întrebase calm cum avea de gând să scape de cadavru și dacă va fi înmormântat cum se cuvine. Cu aceste cuvinte o făcuse să conștientizeze actul ei violent și îi transformase prada într-o ființă umană.

Îi povestise totul lui Sarkami, de la început la sfârșit, așa cum îi povestea lui Gil acum.

– Apoi a făcut un lucru incredibil. M-a întrebat dacă mă poate ajuta.

Oferindu-i ajutorul, îi redase viața. Nu mai era un animal care se apăra într-o lume care voia s-o distrugă, ci o ființă umană capabilă să trezească simpatia – și compasiunea – altora.

Îi spusese lui Gil tot ce era de spus și aștepta de la el o reacție. Se luptă disperat să găsească altceva decât obișnuitele cuvinte de alinare și milă. În cele din urmă, îi spuse o singură propoziție, un gând simplu, venit din inimă:

– Aș vrea să nu fi trecut prin atâtea suferințe.

Sabbie îl privi cu un surâs strâmb, ezită, apoi, dintr-odată, se dărâmă. Zidul. Furia. Distanța. Suferința îngrozitoare. Până și ceea ce Gil crezuse că e capacitatea ei de a judeca la rece totul.

Toate trecuseră, iar ea plângea și suspina cum n-ar fi crezut-o în stare. Tânără și tristă, foarte tristă. Iar Gil știa că era prima oară când plângea din ziua în care viața ei fusese distrusă.

Când se opri, o luă în brațe fără să spună nimic. O mângâie pe păr, o sărută pe frunte și îi aduse câteva șervețele în care Sabbie își suflă nasul de vreo zece ori. Apoi, când nu mai avu lacrimi, o înveli cu duioșie și-i aduse un pahar cu apă.

Ea întinse brațele spre el, îl luă de gât și-l trase spre ea. Numai atunci făcură dragoste. Încet, plini de energie, sincer. Se uitau întruna unul la altul, sorbindu-se din priviri și bucurându-se de plăcerea pe care și-o ofereau și de fericirea că trăiau.

CAPITOLUL 49

Ziua a unsprezecea, dimineața devreme
Hotelul Carlton Bay, Londra

Fusese un vis foarte sexy. Se îmbrățișau într-o formă și într-un ritm perfect. Ea îl întâmpina cu fiecare mișcare. Trupul ei excitat îl ajuta să anticipeze mișcarea următoare și simțiră amândoi plăcerea, el odată cu ea și ea odată cu el.

Gil se trezi și blestemă raza de soare care-i pătrunse în minte și-l trezi din somn. Cât ar fi vrut să se întoarcă. Numai câteva clipe. Să-i simtă mirosul, s-o atingă, ca și cum ar fi fost reală. Apoi simți un val de plăcere și își aminti. Nu fusese un vis.

Se răsuci cu greu să vadă cât e ceasul. Nouă fără un sfert. Nu dormiseră până în zori. Chiar în timp ce el aștipea, ea începuse să-i dea indicații cum să ducă manuscrisul în America, dacă trebuia să plece singur. Încercase

s-o tachineze ca să-i scoată din cap gândurile negre, dar nu reuși.

– Poți pune manuscrisul în bagajul de mână. Știu, sună ciudat, dar n-ar trebui să ai probleme. N-o să te întrebe nimic nici la punctul de control. Treaba lor e să caute obiecte potențial amenințătoare. Nu poți arunca un avion în aer cu un manuscris.

Gil nu se lăsă ușor:

– Nu poți să te plimbi cu un manuscris de aramă antic fără să fii întrebat de unde-l ai.

– De fapt, să știi că poți. Când ajungi la vama americană, o să te întrebe dacă ai ceva de declarat. Le spui că nu, pentru că nu aduci nici un obiect aflat pe lista lor de obiecte care trebuie declarate. E posibil să nu te controleze.

– Și dacă o fac?

– O să se uite pe lista de bunuri furate și o să verifice dacă nu-ți apare numele pe lista infractorilor căutați. Dacă ești curat, te lasă să treci.

Era discutabil, conchise el, dacă ea îl însoțea.

– A, dacă vin cu tine, se schimbă situația. Sunt un infractor cu cazier.

Sabbie îi spuse să se odihnească și se duse în cealaltă cameră ca să se uite în stradă. Nu apăruse nimeni peste noapte. *Semn bun*, își zise Gil. Sabbie nu era însă la fel de optimistă.

– Să nu-mi spui că și tu te iei după zicala că nici o veste înseamnă o veste bună. N-am timp de struți care-și îngroapă capul în nisip.

Gil procedă înțelept și-și reținu impulsul de a-i corecta concepția greșită despre comportamentul animalelor. Nu era nici momentul, nici locul potrivit. Pe lângă asta, el nu se situase la înălțime. Sabbie era cea care conducea. Îl depășea cu mult. Și nici nu avea nevoie de somn, ca el.

Gil se ridică și ascultă. Nu se auzea apa curgând la duș. Probabil era la toaletă.

Bătu la ușă, dar nu-i răspunse nimeni. Poate că era în camera cealaltă și verifica strada a mia oară. Trase draperia și făcu cel mai înviorător duș, cum nu mai făcuse de multă vreme până atunci.

CAPITOLUL 50

A doua zi după crucificare, seara
La nord de Ierusalim

Micah se opri să-și tragă respirația. Mersese cât de repede putuse fără să atragă atenția și, cu toate că Iosif îl asigurase că totul era în regulă, era înspăimântat. Se apropie precaut de grajd.

O lumină slabă răzbătea prin pereți. Era oare o cursă întinsă de romani ca să-i prindă pe apostoli? Sau pe el?! Nu, nu avea ce să se întâmple într-un timp atât de scurt. În afară de apostoli și de Iosif, toți credeau că Yeshua zace mort în mormânt.

Micah se furișă mai aproape. Auzi câteva glasuri cunoscute. Strângând traista cu ingrediente prețioase pentru fiertura care îi va salva viața lui Yeshua, rămase tăcut, în așteptare.

Vocea groasă a lui Petru era cel mai ușor de recunoscut:

– Trebuie să avem grijă și de noi. Numai din mila lui Dumnezeu am scăpat de arestare și de crucificare lângă el.

Faptele lui i-au supărat pe prea mulți. Ne-a pus pe toți în pericol.

– Așa e, fu de acord Bartolomeu. Și pe noi cine ne-ar fi salvat? De data asta a întrecut măsura, provocându-i pe preoți și pe farisei. V-am spus c-ar fi trebuit să mergem în Galileea de Paște. Nu le-ar fi jignit pe autoritățile de acolo.

Micah se înroși de furie. Se uită printr-o crăpătură și văzu că Iacob se pregătea să vorbească:

– Câtă vreme trăiește, e un pericol pentru noi toți. Știți cu toții că ăsta e adevărul. O să vă spun ceea ce nici unul din voi n-a avut curajul să spună. Pentru noi e mai bine dacă nu se mai trezește niciodată.

Toma se ridică și, după cum îi stătea în obicei, deschise larg brațele, pentru ca vorbele lui să fie mai pătrunzătoare:

– Mai întâi l-am urmat pentru că ne-a promis că va deveni regele evreilor și că vom prospera în cercul lui de apropiați. Promisiunea asta e acum fumul de la foc: se ridică și dispare. După părerea mea, judecăm drept dacă ne ferim de nenorocirea pe care-o va aduce dacă rămâne în viață. Nu mai servește nici scopurilor noastre, nici alor lui.

– Nici scopurilor lui Dumnezeu, adăugă o voce.

Supărarea îi stătea lui Micah în gât.

Trădătorii! Câte făcuse Yeshua pentru ei, iar ei cum îl răsplăteau? Era acesta un grup de oameni dezamăgiți, care meditau asupra nemulțumirii lor, ori chiar se gândeau să rănească trupul celui care îi luase sub aripa lui și îi făcuse sfinți?

Cu câteva clipe înainte, un asemenea spectacol ar fi fost de neimaginat. Acum auzea cu urechile lui vorbe atât de grele și sinistre, că numai Satana le-ar fi putut rosti.

Din câte se întâmplaseră în ultimele zile, oare numai el și Iosif îl apărau pe Yeshua de moarte? Îl săgetă un gând

și mai negru: oare să aibă încredere în Iosif sau făcea și el parte din conspirația asta odioasă?

Nu, nu Iosif, putea fi sigur de el. Doar purtaseră amândoi trupul însângerat și zdrobit al lui Yeshua de pe deal și, la fiecare pas, bărbatul cel bun din Arimateea vărsase lacrimi amare în tăcere. Dintre toți, numai în el se putea încrede. Se rușină de gândul nerecunoscător, chiar dacă trecător.

Așadar, iată unde s-a ajuns.

Noaptea era liniștită și rece. Micah se forță să asculte vocile prin crăpătura din pereții grajdului.

Tadeus fu următorul care vorbi:

– Nu putem să-l ținem la distanță și să ne lase în pace să ne vedem de munca noastră?

Măcar unul e de partea lui!

Tăcerea care se lăsă veni ca o condamnare a cuvintelor lui.

Matei, până atunci tăcut, vorbi și el:

– Știm trei lucruri despre preoți și farisei: îl urăsc pe Yeshua, au puterea în mâinile lor și de ei ascultă Ponțiu Pilat. Dacă Yeshua va rămâne în viață, romanii îl vor urmări până în pânzele albe și, întrucât vom fi și noi rușinați de rușinea numelui său, vom fi și noi vânați. Sunt de acord cu Iacob, care spune ceea ce știm cu toții, că pentru noi e mai bine ca Yeshua să fie mort.

Sigur pe sine, Matei continuă:

– Moartea lui Yeshua le va aduce oamenilor un martir pe care să-l idolatrizeze, ca să se alieze împotriva preoților, romanilor și fariseilor. Noi, apostolii lui, vom fi onorați numai dacă istoria nu va vedea în Yeshua un incitator la revoltă și un aducător de necazuri. Și asta depinde de hotărârile – dificile – pe care le vom lua noi astăzi, aici. Cu curaj, unul din noi tot mai poate fi privit ca regele evreilor.

– Voia lui Dumnezeu, se auzi un glas și râseră cu toții.

Micah nu mai fu în stare să asculte. Se luptă să-și controleze furia și intră în grajd. Se prefăcu prietenos și le povesti cum el și Iosif îl păcăliseră pe soldatul roman, cum îl coborâseră pe Yeshua de pe cruce și îl duseseră în mormântul pregătit de Iosif.

Apoi le spuse că Pilat pusese gărzi la mormânt. Dacă nu le-ar fi auzit planurile diabolice, ar fi presupus că sunt îngrijorați din cauza lui Yeshua, dar acum, că le cunoștea intențiile, înțelese că fiecare se temea ca nu cumva Yeshua să-și revină și, astfel, să-i pună în pericol.

Întâmpinară cu ușurare și bucurie vădită vestea că Iosif din Arimateea plănuia să le aducă trupul lui Yeshua la sfârșitul Sabatului. Reținându-și cu greu lacrimile, Micah înțelese de ce se bucurau așa de tare. În curând, el și Iosif vor pune viața lui Yeshua în mâinile lor.

Micah reluă șarada începută de ceilalți. Le spuse că va trebui să se retragă ca să prepare antidotul care să-l învie pe Yeshua. Le ură noapte bună și le promise că îl va trezi pe Petru când va fi terminat.

Retras într-un adăpost micuț de lângă grajd, se întrebă dacă și lui îi era sortită soarta lui Yeshua. Probabil, dar, tu toate astea, nu se temea.

În timp ce prepara antidotul, începu să se gândească la un plan de a-i salva viața lui Yeshua din mâinile celor care voiau să i-o ia.

Cu fiecare oră care trecea, Micah se lupta cu propriul trup, care-i cerea odihnă, așa cum se va lupta cu orice dușman care voia să-l omoare pe Yeshua. Deși pleoapele îi cădeau grele pe ochi și corpul lui voia să doarmă, lucră toată noaptea. Odată cu antidotul, puse la punct și planul pentru care se ruga să reușească.

Amestecă două-trei picături din soluția cu miros pătrunzător cu vinul rămas de la cină și turnă combinația într-o sticluță. Era sigur că „falsa fiertură" nu va ajunge niciodată pe buzele lui Yeshua. Dacă acesta avea să fie salvat, atunci numai el îi va administra adevăratul antidot.

Puse sticla cu așa-zisul antidot pe masa încropită, unde o vor găsi cu siguranță apostolii care încă dormeau și se pregăti de drum. După ce turnă cu grijă antidotul într-un recipient de lemn, puse dopul și-l băgă în traistă.

Odată recipientul ascuns, îl trezi pe Petru și-l anunță că antidotul era gata și se afla pe masă. Mai mult adormit, acesta ascultă cum și când să-l administreze. La sfârșit, Micah îi mai spuse că pleacă imediat la peșteră, unde-i așteaptă pe toți, și-l lăsă pe apostol să adoarmă la loc.

În lumina lunii, Micah se mai uită o dată la bărbații adormiți, care-și ziceau apostolii lui Yeshua. Apoi părăsi grajdul, se urcă pe asin și, cum luna încă domnea strălucitoare pe cer, porni spre casa lui Iosif din Arimateea.

CAPITOLUL 51

Ziua a unsprezecea, la mijlocul dimineții
Hotelul Carlton Bay, Londra

Se făcuse zece și Sabbie tot nu apăruse.

N-ar fi plecat singură, nu fără să-mi țină predica ei moralizatoare despre ce să fac „dacă nu mă mai vezi niciodată".

Gil se opri brusc. Previziunile ei negre nu i se mai păreau atât de prostești. Nu se poate, se purta ridicol. Ieșise să ia micul dejun sau să cumpere un ziar. Poate că

plănuia să se întoarcă înainte de trezirea lui, dar intervenise ceva neașteptat. Poate că plecase la Sarkami după manuscris.

Alungă imediat gândul că plecase la sirian pentru altceva...

De-abia aștepta s-o vadă intrând pe ușă. O s-o certe că plecase fără să-i lase un bilet, se vor certa zdravăn, apoi vor râde de grijile lui copilărești. Minutele treceau. Sabbie nu intră pe ușă și nici nu telefonă.

Când renunță la amăgirile de tipul „îi mai dau cinci minute", puse la punct un plan. Trei lucruri trebuiau făcute. Să verifice dacă Sabbie plecase la Sarkami și, dacă nu era acolo, să-l anunțe că dispăruse; avea nevoie de ajutorul lui ca s-o găsească. Și trebuia să recupereze manuscrisul. Oricum, trebuia să ajungă la el.

Reușise să vadă a doua intersecție pe lângă care trecuseră când plecaseră de la Sarkami seara trecută. Taxiul oprise la un colț bine luminat, iar Gil reținuse numele străzilor, fără un motiv anume. Acum erau cele mai importante cuvinte din vocabularul lui. Al treilea era „bani".

Scotoci în buzunarul pantalonilor după un card de credit pe care să nu i-l fi dat lui Sabbie. Dacă găsea un bancomat al băncii lui, putea să scoată toți banii de care avea nevoie. Apoi nu mai trebuia decât să ajungă la intersecția din apropierea locuinței lui Sarkami.

O amintire neașteptată îi aduse pe buze un zâmbet de satisfacție. Scoase PDA-ul[1] din buzunarul din spate. Nu-l mai deschisese de când plecase de la CyberNet. Se lăsă cuprins de nostalgie. Îi era dor de serviciu, de casă, de viața lui. Chiar și de George. Dar nu foarte tare.

[1] Personal digital assistant – calculator mic (n. tr.).

Îi ceru PDA-ului să-i precizeze locația unui bancomat local, iar GPS-ul începu să lucreze. Banii îl așteptau la distanță de două străzi. Solicită și localizarea intersecției. De acolo, putea reconstitui drumul la Sarkami, pe aleea șerpuitoare dosnică, până ajungea la ușa verde cu patru încuietori. PDA-ul îi oferi o hartă sau indicații pas cu pas.

Își revenise puțin. Sigur o s-o găsească pe Sabbie la Sarkami. Poate se convinsese că era mai sigur să plece singură și voia să-i facă o surpriză cât el încă mai dormea în camera de hotel, adică să vină cu manuscrisul tăiat în bucăți. Altfel i-ar fi ținut un discurs, cum că nu putea aștepta ziua-ntreagă să se trezească, adăugând că avea de gând să-l sune când ar fi putut. În orice caz, o să fie foarte fericit s-o vadă.

Își luă hainele și se îndreptă spre ușă. Începea să se simtă ca înainte. Atât de încrezător în sine, încât nici nu se mai obosi să verifice strada înainte de a ieși.

CAPITOLUL 52

La două zile după crucificare, dimineața
Casa lui Iosif din Arimateea, Iudeea

Iosif, cu chipul înăsprit, stătea nemișcat.

– Nu trebuie să te întreb dacă ești sigur că ai auzit bine, spuse el.

– Aș vrea să nu fie adevărat, dar îți jur, Iosif, că e așa cum ți-am spus. Ți-am adus antidotul și te implor să i-l dai tu. Ești singurul în care am încredere.

– Dar dacă apostolii îi dau poţiunea pe care le-ai lăsat-o?

– N-o să-i facă nici un rău, dar ştiu că nu va ajunge pe buzele lui, rosti Micah amărât. Trebuie să mergi la Yeshua şi să-l duci într-un loc sigur înainte să ajungă apostolii la el. Nu mai pot face altceva pentru el acum.

– Atunci numai de mine depinde, fu Iosif de acord. Mă gândeam să-l duc la ei cu mult înainte de ivirea zorilor. Gărzile care mă cunosc sunt de serviciu de la miezul nopţii. Dar acum mi-e frică să aştept.

– Petru şi ceilalţi dorm duşi şi nu se vor trezi până dimineaţă.

– Ca şi cum ar dormi somnul drepţilor, remarcă Iosif cu tristeţe, apoi ascultă instrucţiunile lui Micah.

Puseră lucrurile la punct în câteva minute. Iosif insistă ca Micah să ia calul lui în loc de măgar, spunând că armăsarul îl va duce la peşteră mai repede şi va avea timp mai mult să se pregătească.

– Mie nu-mi trebuie calul. Dacă reuşesc să-l aduc pe Yeshua la tine, e mai bine să venim călare pe măgari diferiţi. Amândoi pe acelaşi cal atragem atenţia. Dacă, Doamne fereşte, nu reuşesc să-l scot din mormânt, tot nu-mi va trebui un cal care să mă poarte mai repede. Ţie însă îţi va prinde bine armăsarul, ca să ajungi cât mai repede la peşteră.

Se îmbrăţişară mai lung decât altădată şi-şi luară bun-rămas, lăsând nerostite vorbe mai multe decât cele rostite.

Drumul până la peştera de lângă Qumran fu scurt şi lipsit de peripeţii, dar el era prea copleşit de teamă şi de tristeţe ca să se mai bucure de el.

Intră în peştera tinereţii sale. Pământul umed îl întâmpină cu un miros pătrunzător şi familiar. Totul era exact aşa cum îl lăsase. În anii care trecuseră de la ultima vizită în peştera secretă, nu se mişcase nici o piatră şi, din câte îşi dădea seama, nimeni nu intrase acolo. Ascunse între pereţii răcoroşi, uneltele şi bucăţile de argint şi aramă aşteptau întoarcerea lui.

Era din nou acasă, întâmpinat de amintiri plăcute şi de siguranţa pe care i-o dădea singurul sanctuar din viaţa lui. În tinereţe, petrecuse nenumărate ore perfecţionându-se în prelucrarea metalelor, meşteşug graţie căruia supravieţuise. În peştera aceasta îşi imaginase pentru prima oară o viaţă cu alt rost şi înţeles decât cel al bogăţiei materiale. Aici simţise că-i începe viaţa, şi aici s-ar putea să se sfârşească.

Mai avea o singură zi pentru a-şi îndeplini sarcinile. Alungă panica încolăcită în jurul pieptului şi încercă să-şi pună ordine în gânduri. Dacă intra în criză de timp, totul era pierdut. Nu va reuşi. Nu va putea termina manuscrisul nici dac-ar fi avut de două ori mai mult timp. Chiar dacă mesajul ar fi fost deja elaborat în mintea lui – şi nu era – pregătirea benzii de aramă şi imprimarea lui pe ea cerea mai mult timp decât aveau nevoie ca să-l urmărească. Pe lângă asta, îl aştepta o sarcină şi mai importantă. Dacă n-o ducea la capăt, viaţa lui Yeshua, a lui şi poate a tuturor celor de pe faţa pământului n-ar mai fi avut nici un rost.

Simţi un nou fior de teamă, dar foamea, mai mult decât teama, îi dădea ameţeli. Nu dormise şi nu mâncase de o zi şi jumătate şi nu mai putea continua aşa.

Scotoci în traistă şi scoase mâncarea de care uitase cu totul. Mirosul puternic de brânză râncedă îl făcu să lăcrimeze.

N-o putea mânca. Scoase vinul și pâinea tare, apoi mâncă și bău în timp ce lucra.

Prima parte a manuscrisului, istoria mascaradei din jurul lui Yeshua, trebuia relatată în detaliu. Generațiile viitoare vor afla toate întâmplările la care el fusese martor, de la trădarea de neiertat la curajul nemaipomenit al celui trădat. Această parte trebuie să redea evenimentele cu fidelitate, dar cuvintele nu erau atât de importante.

Dar ceea ce îl punea pe gânduri pe Micah era alegerea cuvintelor potrivite pentru partea a doua, căci ea, partea interioară a manuscrisului, trebuia să redea cu exactitate cele petrecute. O singură eroare și întreg documentul va deveni inutil, documentul care va conține secretul lui Yeshua și de care va depinde viitorul omenirii.

Dar, deși o greșeală ar fi avut consecințe dezastruoase, prea multă prudență l-ar fi făcut pe Micah să nu-și termine treaba la timp. Graba și lipsa de precizie puteau compromite totul. La fel ar fi făcut și încetineala.

Micah își alungă teama care-i strângea inima. Nu trebuia să se gândească la cele care depindeau de momentul de față. Îndemânarea, hotărârea și, mai presus de toate, dragostea lui față de Yeshua vor face ca mesajele să nu fie pierdute.

Întorcându-se de la Iosif, fusese preocupat de gândul că nu are destulă aramă pe care să scrie toată povestea și să-și ducă sarcina la capăt. Ajuns la peșteră, redescoperi rezerva de aramă rămasă din tinerețea lui. Avea suficientă aramă pentru manuscris, chiar pentru două.

Și dintr-odată mintea i se limpezi. Va face nu un manuscris, ci două. Primul va fi dovada înțelepciunii lui Yeshua, a învățăturilor sale și a trădării finale comise de cei în care se încrezuse cel mai mult. În el va trece datele

care vor asigura supraviețuirea generațiilor următoare, secretul pe care i-l dezvăluise Yeshua.

În al doilea manuscris, cel fals, va ascunde un mesaj în mesaj, un semn pentru cei drepți care-i va îndruma spre adevăratul manuscris. Pe acesta, pe cel adevărat, îl va ascunde într-un loc retras din capătul peșterii, la care nimeni nu putea ajunge decât dacă se târa pe burtă, printr-un labirint întortocheat. Îl descoperise în tinerețe, când avusese un trup musculos. Zâmbi și își aduse aminte că nu mai era un tânăr bine clădit. Dar era convins că se putea strecura în ascunzătoare.

Va ascunde manuscrisul din aramă cu mesajul adevărat în cutia sigilată cu smoală în care își ținea uneltele cele mai bune. Va încălzi smoala la flacăra lămpii cu ulei în ascunzătoarea din capătul peșterii și acolo îl va și lăsa, ca să fie descoperit de un suflet drept și dat celui căruia îi era hărăzit să-l primească.

Manuscrisul fals îl va ascunde într-una din peșterile din apropiere, unde-și țineau esenienii cele mai prețioase documente ale lor. El va conține o înșiruire inventată de comori ascunse în locuri diferite, ca să-i inducă în eroare pe cei nedemni de adevăratul mesaj din manuscrisul adevărat.

Se gândi cât de simple erau toate și îi apăru un zâmbet pe buze. Înșiruirea de comori din manuscrisul fals va face să fie scos la iveală cât de repede posibil și păstrat cât se poate de bine. Cel nedemn să citească mesajul din documentul autentic nu va vedea decât reflectarea propriei lăcomii. Cel drept și vrednic va citi printre rânduri și va găsi mesajul ascuns în spatele cuvintelor, care îl va conduce la manuscrisul adevărat.

Dar cum va duce la capăt o sarcină atât de grea Micah nu știa să spună. Două manuscrise, când de-abia avea

timp pentru unul, și un mesaj ascuns, scris în așa fel încât să fie înțeles doar de cei vrednici.

Nu pot s-o fac.

I se strânse inima de disperare. Oare era prezis ca povestea trădării să nu fie cunoscută? Sau, mai rău, ca secretul transmis lui Yeshua să se piardă odată cu el și, astfel, să fie condamnată întreaga omenire?

Micah închise ochii și se gândi la chipul prietenului său, care-i încălzi sufletul și mintea.

– Yeshua, rosti el, totul e pierdut, căci mă tem c-o să dau greș.

I se păru că zărește imaginea prietenului său drag printre umbrele din capătul peșterii.

– N-o să dai greș, șopti Yeshua, apoi dispăru la fel de repede cum apăruse.

Când nu-i mai zări chipul, Micah simți că arama pentru manuscris emana o căldură pe care n-o mai simțise până atunci.

Dacă acum câteva clipe brațele lui erau obosite, acum îi pulsau, pline de energie, dacă inima-i fusese copleșită de teamă și mintea încețoșată, acum simțea că avea puterea necesară ca să-și ducă la bun sfârșit misiunea.

Micah lucră cu îndemânare și hotărâre. Cu mintea goală, condusă parcă de altcineva, își duse la bun sfârșit sarcina în orele scurse între apus și răsărit.

Când auzi tropot de copite pe pietriș, totul era gata. Manuscrisul fals zăcea sub o grămadă de pietre în peștera esenienilor, iar pe cel adevărat îl pusese în ascunzătoarea din capătul peșterii sale. Ambele fuseseră binecuvântate cu rugăciuni. Odată ce ascunsese dovezile muncii sale pline de iubire, se duse la intrarea peșterii și așteptă să i se întâmple ceea ce Dumnezeu îi hărăzise.

CAPITOLUL 53

Ziua a unsprezecea, la amiază
Hillingdon Towne Centre, Londra

În jumătate de oră, Gil scoase banii necesari din bancomat, fluieră după un taxi și refăcu drumul înapoi spre Sarkami. Își imagina întruna aceeași scenă: va bate la ușă, îi va deschide Sarkami și o va vedea pe Sabbie aplecată peste benzile de aramă, luând notițe pentru traducerea lor.

Într-o variantă din imaginația lui, Sabbie se arăta impresionată că găsise singur drumul înapoi. În alta, încerca să dea de el la hotel. Era supărată și, în același timp, ușurată că-l vedea intrând pe ușa lui Sarkami. Îi convenea oricare dintre ele.

Dar ce descoperi nu semăna cu nici una din închipuirile sale. Vopseaua verde era zgâriată, iar peste tot erau împrăștiate așchii de lemn. Două din încuietorile de la ușa din spate fuseseră forțate și două lipseau. Gil ezită, neștiind dacă să intre sau nu, dar nu avea altă soluție.

Se uită la intersecția din apropiere, unde huruiau motoarele mașinilor și camioanelor, și-și făcu în minte cel mai rapid traseu spre locul aglomerat, dacă va fi nevoit să fugă. Într-o liniște perfectă, răsuci clanța, gata s-o închidă brusc la cea mai mică provocare. Nimic nu părea schimbat în camera în care intră. Mesele nu erau răsturnate, cărțile nu erau împrăștiate, nu se vedea nici un semn de luptă. Gil o cercetă atent, lăsând ușa deschisă, ca să aibă o cale de retragere.

Mesele de lucru nu fuseseră atinse. Ca seara trecută, pe masa lungă zări aceleași bucăți de pergament, suluri

de facsimile false și benzi de aramă. Nu știa dacă să fie îngrijorat sau ușurat. Nu vedea logica celor întâmplate.

Dacă Sarkami ar fi început să taie manuscrisul, ar fi lăsat urme. Un ferăstrău pentru bijuterii, resturi de aramă, pânza pe care lucrase trebuiau să se afle într-un loc vizibil. Dacă Sarkami fusese luat cu forța împreună cu manuscrisul, atunci ar fi trebuit să se vadă semnele unei lupte, dar nu era cazul.

Se uită agitat în jur, căutând cele două plase de cumpărături lăsate de Sabbie. Nici urmă de ele. Nu se zăreau nicăieri și nu era acolo nici manuscrisul sau un indiciu care să arate că fusese cu Sabbie acolo seara trecută.

Porni în cea mai mare liniște spre dormitorul în care nu intrase prima oară. Mai ordonat decât camera de zi și de lucru, arăta ca un dormitor obișnuit. Numai un pulover galben cu flori, aruncat pe pat, contrasta cu așternutul din bumbac alb. Inima lui Gil o luă razna când îl recunoscu și îl copleși groaza.

Era puloverul lui Sabbie, cel pe care-l purta în fiecare zi, după care se uitase când fugiseră prin gară, același pulover ridicol pentru care fusese tentat mereu s-o tachineze, pe care-l îmbrăcase de dimineață la hotel când se dusese în camera alăturată să vadă ce se întâmplă în stradă. Numai că ceea el luase drept flori erau pete de sânge maronii. Sângele ei.

Simți teroarea urcându-i până la gât. Sângele sclipea.

Era încă umed?

Inima îi bătea atât de tare că de-abia mai respira. Încet de tot, întinse mâna să atingă puloverul. Cea mai mare pată de sânge era umedă și lipicioasă. O duse la nas, în speranța că va descoperi că nu era adevărat. Nu simți nici un miros.

Numai dacă-l gusta putea fi sigur.

Nu putea. Ar fi prea...

Nu mai apucă să-și ducă la capăt ideea. Bara subțire de fier îl pocni în ceafă. Puloverul galben cu pete maronii căzu pe podea, iar Gil se lăsă moale lângă el.

CAPITOLUL 54

La trei zile după crucificare, dimineața
Peștera Qumran, Iudeea

Zărind silueta lui Iosif din Arimateea pe fondul cerului fără nori, fugi să-l întâmpine, în speranța că Yeshua călărea alături de el. Dar Iosif era singur.

– S-a sfârșit. Au făcut exact cum ai spus, îi spuse Iosif cu glas monoton. Apoi plânse în brațele lui.

– E mort! strigă Micah. Petru, Iacob, ceilalți... l-au...

Iosif își ridică fața brăzdată de lacrimi și-i povesti:

– Au venit imediat ce-au adormit gărzile. Probabil c-au stat la pândă. Tocmai intram în peșteră, când au apărut și ei cu alții pe care nu i-am cunoscut. Câțiva dintre ei m-au doborât și m-au ținut, iar ceilalți i-au luat trupul.

– I-am implorat să mă lase pe mine să-l îngrijesc, spuse Iosif amărât. Au râs, vărsând conținutul sticluței pe care le-ai lăsat-o tu. Apoi l-au luat și l-au dus. Cei rămași au înconjurat mormântul și, când au venit și alți oameni atrași de zgomot, mincinoșii au început să strige extaziați că Yeshua s-a ridicat la ceruri.

Lui Micah nu-i venea să creadă cele auzite.

– Și oamenii i-au crezut? întrebă el uimit.

– Oamenii cred ceea ce vor să creadă. La fel ca mine și ca tine, credincioșii nu voiau să creadă că Yeshua nu mai este.

– Și gărzile?

– S-au trezit din beție din cauza agitației și, văzând că trupul lui Yeshua dispăruse, li s-a făcut frică. O asemenea încălcare a datoriei însemna să fie condamnați la moarte, așa că au strigat și ei, alături de ceilalți, că Yeshua s-a ridicat la cer.

Durerea din sufletul lui Micah i se citea pe chip.

– Nu, nu i-am crezut în stare să dea glas unor asemenea minciuni. Nu despre morți.

– Nici eu. Sunt niște bieți soldați, să știi. Dar frica lor s-a transformat în viclenie. Și acum susțin că Yeshua a profețit că va fi răstignit și că va învia.

Scuturând din cap și nevenindu-i să creadă, Micah întrebă:

– Dar ce-au făcut cu el?

Iosif fu scuturat iar de suspine:

– Nu știu ce s-a întâmplat cu el, nici măcar dacă mai trăia când l-au dus cu ei.

– O să-l omoare, șopti Micah. Altfel n-ar avea nici o logică. De ce-au golit sticla în care credeau că se află antidotul? Nu, nu, l-au omorât. Sunt sigur, ca și cum ar fi făcut-o cu propriile lor mâini.

– N-am putut face nimic. Măcar să-i fi dat antidotul...

– Știu, prietene, îl consolă Micah, prinzându-i în brațe trupul scuturat de suspine, știu. Apoi se dădu un pas înapoi și, cu voce întremată, îi dădu instrucțiuni prietenului său. Nu știa de ce, dar îi povesti numai despre manuscrisul fals.

– Am pregătit un manuscris, Iosif. L-am pus într-una din peșterile esenienilor de pe deal. E ascuns în capătul ei,

în spatele unor pietre. Flavius Josephus și cu mine ne aventuram până acolo când învățam împreună cu același dascăl. Ne jucam de-a aventurierii. O să-și aducă aminte.

– Și eu ce trebuie să fac?

– Acum, nimic. Spune-i lui Flavius ce-ai auzit de la mine și fă-l să te ducă la peșteră, dar să nu cumva să căutați manuscrisul. Țineți minte care e peștera și că el există. Trebuie să știți lucrurile astea amândoi, pentru ca secretul să nu piardă. Apoi fii cu ochii în patru și află dacă a fost descoperit de alții.

– Și dacă nu-l va găsi nimeni?

– Atunci, la moartea unuia din voi, celălalt să spună altor doi oameni unde se află. Dar ei trebuie să fie la fel de conștienți și de drepți ca tine și ca Flavius. Oamenii buni nu sunt ispitiți de lăcomie și câștig. Învață-i să facă ce te-am instruit eu pe tine și pe Flavius. Unul din ei, după moartea celuilalt, va dezvălui secretul altor doi oameni care, la rândul lor, vor face la fel, și tot așa, generații întregi, până când va veni vremea ca mesajul din manuscris să fie scos la lumina zilei. Atunci omenirea va trebui să afle adevărul, mai ales dacă se va închina și-i va răsplăti pe alții asemenea celor doisprezece apostoli.

– Crezi că oamenii se vor închina în fața celor care vor descoperi manuscrisul în viitor? întrebă Iosif.

O clipă, sufletul lui Micah se lăsă pătruns de îndoiala pe care o alungase până la auzul vorbelor înfricoșătoare rostite de prietenul său. Dacă nu va afla nimeni ce se ascunde în spatele rândurilor care vorbeau despre comori? Dacă nu va găsi nimeni al doilea manuscris? Dacă adevărul nu va scos la iveală niciodată? Mai rău, dacă, odată aflat, nu i se va da importanță? Omenirea va fi condamnată la pieire.

Nul Credința lui nu trebuie să se aplece în fața îndoielii. Într-o zi, un suflet drept va găsi calea spre manuscrisul lăsat de el. Va descoperi mesajul, va scoate adevărul la lumină și îl va folosi ca să dea în vileag minciunile răspândite de apostoli printre generațiile care vor veni. Și, la sfârșit, sufletul pe care îl așteaptă manuscrisul va rosti cuvintele de care depinde soarta omenirii.

Vântul mângâie ușor obrajii lui Micah. Respiră încet și se lăsă cuprins de pace sufletească. Lucrurile se vor desfășura așa cum trebuie. Era sigur de asta, așa cum era sigur că vede soarele, norii și copacii din fața lui, și chipul obosit împovărat de griji al bunului său prieten.

– Trebuie să pleci acum, Iosif, îi ordonă el. Trebuie să pleci imediat. În curând vor veni aici. Le-am arătat drumul pe-o hartă.

– Dar și tu mai ai timp să pleci. Ai calul...

Un surâs lumină fața lui Micah.

– Acum nu mă mai tem de nimic.

Îl conduse pe Iosif în locul unde se afla calul și întoarse animalul spre Arimateea.

– Înainte de a pleca, să știi un lucru. Cei ce-i vor profana amintirea cu neadevăruri nu vor rezista. Yeshua trăiește. Acum și pentru totdeauna. Nu doar în amintirea noastră, ci și în inimile celor care nu l-au cunoscut. Odată mi-a spus că e mai bine să suferi din cauza adevărului decât să te încrezi în minciuni. Mulțumită ajutorului tău, Yeshua pe care-l vor cunoaște generațiile următoare va fi Yeshua cel adevărat. Adevărul lui va dăinui peste ani și îi va elibera pe oameni.

Cei doi se îmbrățișară. Micah se uită cum Iosif se îndepărtează călare. Soarele cobora deja la orizont.

De ce nu i-ai spus de celălalt manuscris?

Micah zâmbi. Omul trebuie să lupte pentru ceea ce iubește mai mult. Sacrificiul purifică sufletul.

Așteptă. Ropotul familiar al copitelor se va auzi curând, iar cei doisprezece bărbați vor veni să încheie ceea ce rămăsese neîncheiat.

Nu se mai temea de nimic.

CAPITOLUL 55

Ziua a treisprezecea, după-amiaza, târziu
Studioul de producție video Musulmanii pentru Adevărul în Lume (MWT), Londra

Gil se străduia să-și recapete cunoștința. Mirosul de transpirație era atât de puternic, încât parcă-l simțea în gură. Din instinct, își dădu capul pe spate, apoi, dându-și seama că își simțea propriul miros, căzu recunoscător într-un somn adânc.

Avea doisprezece ani și alerga sub soarele fierbinte de la țară, cuprins de emoție în fața lumii pe care urma s-o exploreze de unul singur. Se terminase un trimestru de școală și se simțea liber. Brusc, visul luminos se transformă în realitatea întunecată a unei saltele jegoase dintr-un depozit care duhnea. Nu era deloc liber.

Îl săgetă o durere ascuțită în vintre. Îi cuprinse șira spinării și-l făcu să se contorsioneze. Gemu.

– Toaleta-i acolo, spuse bărbatul scund, arătând spre o ușă gri din celălalt capăt al încăperii.

Gil sări de pe pat și țâșni spre baie. Vomită într-o toaletă murdară, apoi urină un minut. Durerea dispăru.

Doamne, parcă nu m-am mai uşurat de-un an de zile.

Prin minte îi trecu scurt amintirea vagă a unui bărbat mătăhălos.

Un pickhammer începu să-i găurească ceafa. Îşi propti fruntea de peretele rece. O senzaţie plăcută. Nu voia să mai plece de-acolo. Pipăindu-şi firele de barbă, decise că nu se mai bărbierise de două zile, deci era aici de cel puţin douăzeci şi patru de ore, dacă nu de treizeci şi şase. Era slăbit şi-l durea stomacul de foame. Tot atâtea ore trecuseră şi de la ultima lui masă.

Vocea din camera alăturată îi întrerupse gândurile.

– Ai mâncare şi apă aici, când termini.

Gil se forţă să ghicească accentul. Părea britanic. Făcând legătura cu ceea ce văzuse din privirea fugară aruncată în drum spre baie, presupuse că era din Orientul Mijlociu.

Educat. Poate datorită petrolului. Ce naiba caută în hruba asta?

Foamea îi chinuia stomacul. Promiţându-şi că nu va vorbi – indiferent de consecinţe – se întoarse la răpitor şi la apa şi mâncarea care-l aşteptau.

În afară de nesupunere, planul lui era simplu. Va accepta hrana ca să-şi recapete puterile. Va reţine orice informaţie, va aştepta momentul şi locul potrivit, apoi va trece la acţiune pentru a se elibera. Nu se amăgea; ştia că nu e un plan extraordinar, dar îi mai alunga spaima. Mai presus de toate, îi liniştea vocea interioară pisăloagă, care-l acuza că se vinde duşmanului pentru un pumn de mâncare.

Întors pe patul jegos, încercă să se concentreze pe chipul răpitorului. O cicatrice în formă de semilună îi brăzda adânc obrazul. Purta o jachetă de sport din păr de cămilă, croită pe trupul lui bine clădit. Îi zâmbi amabil. Nu aşa se aştepta Gil să arate un criminal nemilos.

Îl străfulgeră imaginea puloverului pătat de sânge al lui Sabbie. Bărbatul acesta îl răpise pe Sarkami, o aşteptase pe Sabbie şi numai Dumnezeu ştie ce-i făcuse, apoi îl pândise pe Gil şi-l răpise şi pe el. Era cel pe care-l zărise Sabbie în faţa apartamentului lui Ludlow. Jucătorul cel nou din cauza căruia îşi făcuse ea atâtea griji.

Certitudinea îl tortura mai rău decât foamea. Oriunde mergea acest bărbat, moartea venea după el. Iar acum era la mâna criminalului scund şi îmbrăcat fără cusur.

Gil îl privi în ochi. Bărbatul îl privi şi el amuzat, se prezentă ca fiind Abdul Maluka, apoi îi oferi o sticlă rece de Perrier şi o farfurie cu biscuiţi crocanţi.

– Astea o să-ţi potolească foamea. Când o să poţi să mănânci mai mult, o să primeşti. Noi avem grijă de musafirii noştri.

Musafiri pe dracu'! Sunt prizonierul tău.

În mintea lui se produse un declic.

A spus „musafiri". La plural. Pe cine mai ţine captiv? Poate pe Sabbie. Sau pe Sarkami.

Gil acceptă mâncarea şi băutura, făcând eforturi să-şi ascundă disperarea. Îşi întoarse privirea de la el şi începu să mănânce şi să cerceteze încăperea.

Pereţii erau înalţi de opt metri şi de două ori mai laţi. Nu existau ferestre, doar două uşi, dintre care una ducea la baie. Camera era luminată doar de becurile fluorescente din tavan. Închisoarea lui avea aspectul unui depozit obişnuit. Putea fi oriunde.

– Ai fost drogat, îl informă Maluka. O să resimţi mai multe efecte neplăcute, inclusiv crampe şi greaţă, dar o să dispară cu timpul.

Cu timpul! Ei, cel puțin nu are de gând să mă omoare imediat.

– Durerea de cap și în ceafă ți-a fost provocată de impactul cu Aijaz. Arătă cu degetul spre vlăjganul care stătea la ușă și care dispăru când Maluka îi făcu semn cu capul.

– Ce-ai făcut cu Sabbie? îl întrebă Gil, întorcându-se cu fața spre el.

Ochii sirianului se îngustară și dădu din cap aprobator.

– Foarte inteligent, domnule Pearson, dar trucul ăsta n-o să-ți meargă cu mine.

Gil încercă să găsească logica răspunsului.

– La câteva minute după ce am plecat noi în grabă de la Sarkami, a venit poliția. Nici măcar ei nu s-au lăsat păcăliți, continuă Maluka. Scena crimei a fost o treabă de amator, să știi. Evident trucată.

– Care scenă a crimei?

Pe buzele lui Maluka apăru un surâs discret.

– Cea pe care Sarkami și Sabbie au înscenat-o, ca să pară că ea a fost rănită și luată prizonieră, desigur. Dar acum avem lucruri mult mai importante de discutat.

– De ce naiba să simuleze Sabbie și Sarkami scena unei crime?

– Trebuie să presupun că habar n-ai avut de planurile lor, altfel ai fi plecat cu ei. Dar eu nu cred, oricât aș vrea, că în fața dovezilor evidente, nu ți-ai dat seama că ți-au tras clapa.

– Ea n-ar face așa ceva. Spera ca vorbele lui să fie mai convingătoare decât le simțea el. Ascultă, știu că tu ai luat-o. De ce nu-mi spui adevărul? Doar nu-ți pot face nimic.

– Exact. Nici ea, deci de ce s-o omorâm?

Îi trecu prin fața ochilor imaginea omului lui Maluka zăcând nemișcat în curtea mănăstirii. Dacă Sabbie îl omorâse, Maluka n-ar fi ezitat să se răzbune.

– Moartea lui Hassan a fost un accident nefericit, rosti Maluka, de parcă i-ar fi citit gândurile. Avea inima slabă, o afecțiune despre care am aflat numai după moartea lui recentă. Pe lângă asta, eu nu ucid din răzbunare.

Deci ucizi, dar din alte motive. Ce să zic, ce gând liniștitor.

Gil nu găsea logica întâmplărilor. Era clar că Maluka habar n-avea unde e Sabbie. Altfel, de ce l-ar întreba pe el? Iar dacă avea manuscrisul, pe care l-ar fi furat împreună cu Sabbie, Gil nu s-ar mai afla aici. Deci Maluka avea nevoie de ceva de la el. Întrebarea era ce anume.

– Dar Ludlow? întrebă Gil. Cea mai sigură cale de a afla informații despre cineva era să pui o întrebare la care deja știai răspunsul.

– Nu eu l-am omorât. Cred că ar fi mai bine să-l întrebi pe dr. DeVris.

DeVris!

Se așteptase ca Maluka să dea vina pe McCullum. Așa s-ar fi confirmat cele spuse de Sabbie lui Sarkami. Dar DeVris!

Nu putea trage decât o singură concluzie: Maluka nu știa de WATSC și de McCullum, deci presupunea că DeVris e implicat în moartea lui Ludlow. Era singura concluzie logică și rezonabilă și arăta punctul slab al lui Maluka.

Dar de ce nu știe de McCullum? Sau se preface doar ca să mă prindă cu minciuna.

Viața lui depindea de următorul răspuns. Dacă, pe de o parte, Maluka se prefăcea că nu știe de McCullum ca să-l testeze pe Gil, și dacă Gil nu-i spunea de el, dovedea că nu era demn de încredere și trebuia lichidat.

Dacă, pe de alta, Maluka nu știa într-adevăr de McCullum, să-i dea informații despre el ar fi însemnat să-i pună pe tavă exact ce dorea. Și tot ar fi fost lichidat până la urmă.

Ce i-a spus Sabbie lui Sarkami? Probabil că McCullum nu mai folosea e-mailul și deci n-avea cum să-l depisteze. Dar nici Hassan nu l-ar fi putut depista, deci Maluka habar n-are de implicarea lui.

Maluka începu să vorbească pe un ton mai dur:

– Cred că am fost extrem de răbdător. Aș putea folosi droguri ca să obțin informațiile necesare, dar cred că ești destul de deștept ca să reziști. Pe lângă asta, prefer potrivirea dintre două minți strălucite. În orice caz, sper să cooperezi, ca să nu trebuiască să-l chem pe Aijaz să mă ajute. Se uită la televizor acum și se enervează foarte tare dacă e deranjat.

Maluka nu voia să afle nimic complicat, ci doar ce discutaseră Sabbie și Sarkami.

– Și dacă s-a întâmplat să stea de vorbă când nu erai de față, trebuie să știu și asta.

Îi spuse lui Gil că, după părerea lui, cei doi îl excluseseră din mica lor conspirație, dar că el știa mai multe decât își dădea seama.

– Îmi este de mare folos orice ai văzut sau ai auzit, chiar și ce ți-a trecut prin minte. Treaba ta e să-mi spui ce-ai văzut și ce-ai auzit. A mea e să interpretez.

Gil avea nevoie de timp de gândire, ca să înțeleagă ce se întâmplă. Era oare posibil ca Sabbie și Sarkami să fi

înscenat totul? Puloverul însângerat era menit să-l scoată din cursă?

Ce alt motiv ar fi avut Sabbie să plece de la hotel și să vorbească cu Sarkami între patru ochi?

Totul arăta că fusese luat de prost. Secretele, distanța pe care i-o impusese, apropierea ei de Sarkami. Ultimul gând îl săgetă ca un cuțit. Îl lăsase în camera hotel și-o tulise cu Sarkami, luând cu ei manuscrisul.

Iar lui îl lăsaseră plasa goală!

O idee nu-i dădea pace lui Gil.

Gorilele lui McCullum.

Poate că ele i-au răpit pe Sabbie și Sarkami. Încă nu avea cum să dovedească nici unul din cele două scenarii. Amândouă impuneau o metodă diferită de a lucra cu Maluka.

Dacă Sabbie plecase cu Sarkami din proprie inițiativă, atunci probabil că vor vinde manuscrisul celui care va oferi mai mult. Întrucât existau oameni are ar plăti mult mai mult ca să-l ascundă decât să-l scoată la iveală, cel mai probabil manuscrisul nici nu va mai vedea lumina zilei. În cazul ăsta, Gil nu avea nimic de pierdut dacă-i spunea lui Maluka tot ce voia să afle. Măcar cu el mai avea o șansă ca, în funcție de conținutul manuscrisului, mesajul din el să fie făcut cunoscut întregii lumi.

Însă dacă Sabbie fusese răpită de băieții lui McCullum, să deschidă gura în fața lui Maluka însemna să distrugă orice șansă. Simpla pomenire a numelui de McCullum lui Maluka i-ar fi dat celui din urmă informațiile necesare pentru a pune în pericol viața lui Sabbie, a lui Sarkami și manuscrisul. Era o situație fără ieșire și fără continuare, totul era în joc și nu avea decât câteva secunde ca să ia o hotărâre.

CAPITOLUL 56

Câteva minute mai târziu

În cele din urmă, luă o decizie prostească, dar nu avu de ales. Sub nici o formă nu-i va spun adevărul lui Maluka. La naiba cu toate, Sabbie nu-l trădase. Şi nici nu plecase cu manuscrisul. Aşa ceva era pur şi simplu imposibil. Iar dacă imposibilul se dovedea realitate, atunci nu mai conta nimic. O să blufeze în faţa ticălosului până la capăt sau o să moară încercând.

Neinspirată formulare.

În orele care urmară scoase din el cele mai gogonate minciuni din viaţa lui. Prefăcându-se înfuriat de faptul că fusese tras pe sfoară, îşi aminti aşa-zisele conversaţii imaginare dintre cei doi.

Nu-i fu greu să se descurce printre minciuni. Cuplă fiecare persoană cu o metodă şi un rezultat dat, apoi le ţesu acţiunile în tipare uşor de reţinut. În conversaţiile inventate apăreau chiar mai mulţi suspecţi, pe lângă nume şi motivaţii noi.

La început, Gil nu fu sigur că Maluka o să-i creadă invenţiile frumos înşirate, dar, pe măsură ce orele treceau, faptele prindeau consistenţă şi deveneau credibile, dându-i şanse de scăpare.

Avusese noroc din start. Îşi precedă raportul cu informaţii auzite din discuţiile lui Sabbie cu Sarkami. Fusese o introducere aleasă la întâmplare. Ca şi McCullum, Sarkami era o necunoscută pentru Maluka, care nu ştia ce învârteşte şi ce legături are. Cele spuse de Gil nu puteau fi nici verificate, nici infirmate.

Dacă Gil ar fi pornit de la Sabbie ca sursă de informaţii, Maluka ar fi sesizat imediat că minte. Presupunând că şi ea era prizoniera lui, nici nu îndrăzni să se gândească ce i se putea întâmpla. Sau, în acelaşi mod, la ce îl aştepta pe el dacă Maluka nu-l mai considera util.

Neesenţial. Nu el deţinea controlul. Pentru moment, spunea poveşti şi spera că nu se va pierde în zecile de fire pe care le ţesea.

De cel puţin patru ore, dacă nu mai mult, Maluka îi punea întrebări încuietoare referitoare la informaţiile despre Sarkami. Lui Gil i se închideau ochii. Avea nevoie de odihnă. O nevoie disperată.

Mâncarea promisă nu mai venise niciodată.

– Suntem în magazia de deasupra studioului meu de producţie, îl lămurise Maluka. O să primeşti de mâncare în curând, imediat ce se retrage ultimul schimb.

Nu ştia cât timp mai putea judeca clar. În ultima jumătate de oră, se oprise la timp înainte de a-şi contrazice de două ori o minciună anterioară. Maluka avea o minte rapidă, dar a lui era şi mai rapidă. Cel puţin pentru moment.

Sirianul îşi verifică notiţele. Gil aşteptă următoarea mişcare. Nu veni de la el, ci de la uşa deschisă cu zgomot.

Aijaz trânti corpul cu brutalitate în faţa lor, ca pe-o păpuşă stricată. Era un bărbat cu părul cărunt şi unsuros, palid şi vlăguit. Matahala zâmbi copilăreşte către Maluka, ca o pisicuţă care aduce un şoarece terfelit la picioarele stăpânului.

– Nu ştie nimic, îl anunţă el, apoi aşteptă o confirmare.

Maluka se ridică, se duse la ei și lovi ușor cu piciorul prizonierul aproape inconștient. Dădu din cap, mulțumit că victima, în viață încă, scoase un geamăt.

– Vrei să-l scot afară până-și revine? întrebă Aijaz.

– Nu, răspunse Maluka. Dar ia-l și pune-l pe-un scaun.

Maluka se așeză din nou pe scaun, cu fața spre Gil.

– Acest nefericit e Robert Peterson, fostul asistent al răposatului profesor Arnold Ludlow. Starea în care se află acum e consecința refuzului de a spune adevărul când i s-a cerut prima oară. Eu nu cer de două ori, adăugă Maluka, apoi reveni la muntele de minciuni înșirate de Gil.

– Un singur lucru mă nedumerește, spuse el, ridicând privirea din hârtii. De ce ți-a spus Sarkami toate astea, dacă el și Sabbie plănuiau s-o șteargă a doua zi?

Gil se strădui disperat să dea un răspuns logic, dar, înainte de a o face, ușa se deschise din nou.

Salvat de clopoțel.

Din prag, Aijaz făcu semn spre celularul pe care-l ținea în mâna sa butucănoasă. Când Maluka se duse la el, îi șopti ceva la ureche.

– Vești bune, spuse stăpânul, întorcându-se spre Gil, apoi ieși din încăpere cu Aijaz în spatele lui.

CAPITOLUL 57

O oră mai târziu

Ușa nu se mai deschise timp îndelungat. În acest răstimp, „colegul" lui Gil, Peterson, nici măcar nu mișcă.

Zăcea în scaunul în care-l trântise Aijaz, cu capul pe spate și gura deschisă. La un moment dat, Gil încercă să-l ridice și să-i dea apa rămasă de la el, eventual să scoată de la el ceva util. Peterson își reveni pentru câteva clipe, suspină, apoi căzu iar într-un leșin binecuvântat. Gil reveni la patul murdar, mult mai agitat decât credea că e posibil.

Aijaz se întoarse cu încă un prizonier pe jumătate mort.

Ce naiba, are-o fabrică pe-aici?

Ultima achiziție, într-o stare jalnică, aducea foarte mult cu persoana pe care Gil o cunoscuse sub numele de DeVris. Aijaz îl ridică în picioare pe directorul Departamentului de Achiziții al muzeului și-i trase două palme ușoare.

– Trezește-te, netrebnicule, îi spuse râzând, apoi încercă să-l ducă în capătul opus al încăperii.

Directorul se clătină, apoi căzu pe pieptul călăului său, agățându-se de el.

– Dă-te jos de pe mine, mârâi Aijaz. Îl aruncă pe DeVris cu capul înainte spre pat, peste Gil, care se luptă să-l împingă la o parte.

Aijaz îi privi amuzat, apoi trase o ladă din colțul opus și se așeză pe ea. Scoase un pachet de gumă de mestecat din buzunar și-și vârî cinci pastile în gură. Zâmbi plin de mândrie la măreția gestului, mormăi ceva și începu să mestece gogoloiul. Gil rămase în așteptarea următorului episod din coșmarul din care nu reușea să se trezească.

Când i se păru că nu se distrează suficient mestecând gumă, zdrahonul ieși din încăpere și reveni cu un DVD player portabil din care urlau măscăricii trupei Three Stooges.

Perfect. Excelent.

DeVris se ridică singur. Părea destul de vioi. Se uită la paznicul lor şi-i spuse lui Gil destul de tare:

– Ăstuia i se zice Aijaz. Vorbeşte o engleză de baltă. Poţi să spui orice în faţa lui.

Auzindu-şi numele, Aijaz afişă rânjetul care-i scotea în evidenţă cel mai bine gura pe jumătate ştirbă. Încheind cu măiestrie arta mestecatului, lipi gogoaşa de gumă de lada pe care stătea. Speriat, probabil, de observaţiile lui Maluka la adresa faptei lui reprobabile, se răzgândi, o dezlipi meticulos cu un şervеţel, se ridică şi-o aruncă în coşul de gunoi.

Aijaz făcu toate aceste lucruri cu mândria unei prim-balerine aplaudată la scenă deschisă, conştient că ceilalţi îi urmăreau fiecare mişcare cu interes. Îşi linse degetele lipicioase, groase cât un caltaboş, apoi se aşeză din nou şi se apucă de o treabă complicată: decojirea unei portocale, fruct care, după părerea lui Gil, avea un coeficient de inteligenţă mai ridicat decât bărbatul care se pregătea să-l consume.

– Faci necazuri, îşi iau şi ţie pielea! spuse Aijaz. Satisfăcut de propria glumă, o repetă în limba maternă ca să se distreze mai tare şi se întoarse la DVD player.

Gil se răsuci pe-o parte, cu faţa spre DeVris.

– Unde-i Sabbie? îl întrebă, apoi se uită să vadă dacă-l auzise Aijaz.

– Ţi-am spus că nu ne înţelege, repetă DeVris.

Cu ochii la Aijaz, Gil nu mai scoase o vorbă.

Ca să-i demonstreze că are dreptate, DeVris îl strigă şi-i spuse în engleză s-o mănânce pe maică-sa, că e la fel de suculentă ca portocala.

Zdrahonul îşi recunoscu doar numele şi cuvântul „portocală" şi râse. Probabil credea că DeVris poftea la fructul lui şi, scuturând din cap, ridică ostentativ ultima felie înainte de-a o băga în gură.

DeVris făcu semn din cap spre al treilea prizonier, care stătea la fel de nemişcat în scaunul lui.

– Ăla-i Peterson, asistentul lui Ludlow, rosti el cu glas tare, ca să-l audă şi el. Aşa te răsplăteşte Maluka pentru colaborare, Robert?

Gil îl apăsă pe DeVris cu degetul arătător în gaura de sub mărul lui Adam şi se uită fix în ochii lui.

– Destul. Ai înţeles? îl întrebă.

DeVris înclină din cap aproape imperceptibil. Gil îşi luă degetul, gata să-l apese din nou la nevoie.

– Te mai întreb o dată. Ce s-a întâmplat cu Sabbie?

– De unde să ştiu? Ei zic că tu i-ai înscenat răpirea, răspunse DeVris.

– De ce naiba să fac aşa ceva?

DeVris ridică din umeri.

– E chestie de teorie. Dacă n-au prins-o încă, o s-o prindă curând.

Gil îl apucă de tâmple şi se apropie de obrazul lui. Se abţinu cu greu să nu-i zdrobească ţeasta.

– N-ai de unde să ştii! îi strigă în faţă.

– Încetează! boci DeVris. Nu spun decât că-i o chestiune de timp.

Pe Aijaz îl distra spectacolul şi începu să-i încurajeze chiuind. Gil îi dădu drumul directorului, se abţinu să nu-l pocnească pe Aijaz şi-şi prinse capul în mâini. Numai aşa putea avea parte de puţină intimitate.

– Ascultă, dai o bătălie pierdută de la început, îi spuse DeVris. Vreau să spun că poţi să speri, dacă vrei, dar, dacă-ţi închipui că n-o vor găsi pe Sabbie şi manuscrisul, ţine minte un lucru.

– Care-o fi ăla? întrebă Gil mecanic.

– Păi, ne-au găsit pe noi, nu? îi răspunse DeVris cu un zâmbet cinic.

CAPITOLUL 58

Ziua a paisprezecea, dimineața
Studioul de producție video Musulmanii pentru Adevărul în Lume (MWT), Londra

Gil se uita la Sabbie, așezată în fața lui, la masa de Ziua Recunoștinței. Ea zâmbi și-l îndemnă să mai ia puțin curcan. Nu mai pot înghiți nimic, îi spuse el. Doar o bucățică... Era un vis minunat.

Era și George acolo. Când ieșiră din cameră și se asigurară că nu-i aude, râseră copios de porțiile gigantice pe care le mâncase grăsanul.

Sabbie dispăru în camera alăturată după desert. Când se întoarse aducând plăcinta cu mere, se transformă în George. Râse de uimirea lui Gil și începu să-și îndese în gură bucăți mari de prăjitură, anticipând delicatesa finală – Gil însuși.

Se trezi și trebui să facă față unui agresor real care-l copleșea cu greutatea. Mâna enormă a lui Aijaz îl apucă de guler și-l ridică de pe salteaua infectă pe care dormea DeVris. Fără nici o explicație, îl scoase pe Gil din cameră, în hol.

Maluka spunea că lui Aijaz nu-i place să fie întrerupt când se uită la televizor.

Aijaz deschise cu forță ultima ușă de pe hol și-și trânti povara fără ceremonie pe un pat și mai jegos, din altă încăpere. Cu engleza lui jalnică, îi spuse că se întoarce peste un minut și că, dacă nu-i cuminte... Trase în aer o linie cu arătătorul în dreptul gâtului, semn că i-l va tăia, și scoase și un șuierat semnificativ.

Dacă era posibil să compari încăperile iadului, atunci asta nu era înspăimântătoare, precum cea de dinainte. Era mai mare și mai rece, deși razele soarelui încercau să intre în ea printr-o fereastră murdară.

Trei mese pentru jucat cărți fuseseră puse una lângă alta, ca să formeze o suprafață de mâncat sau de lucru de-a lungul peretelui cu geam. Fiecare avea pe ea o față de masă albă, curată, care contrasta cu restul încăperii. Un teanc de coli de hârtie și un pahar de plastic cu markere fuseseră așezate pe colțul mesei din mijloc. Frumusețea decorului îi trezi un sentiment de nostalgie. Îi era foarte dor de casă și îl cuprinse o deprimare pe care nu i-ar fi provocat-o nici o amenințare cu violența.

Voia să meargă acasă. Să intre pe ușă și s-o găsească pe Sabbie, sănătoasă și fericită, spunându-i că totul este în regulă și că plecase înaintea lui ca să-i facă o surpriză.

Riscând să stârnească furia lui Aijaz, se ridică de pe pat și se duse la fereastră. Privi cu nesaț culorile și agitația de afară. Clădiri, străzi aglomerate, mașini – peisajul citadin era un îndemn la civilizație și normalitate.

Ieri, aceeași panoramă ar fi simbolizat disprețul omului față de semeni și lipsa de interes față de planetă. Astăzi, pe Gil îl durea în cot de poluare, de etica strâmbă a muncii sau de lipsa de sens a țelurilor superficiale. În spatele geamurilor murdare de plexiglas se afla

lumea lui. O iubea și dorea cu disperare să facă din nou parte din ea.

Căzut pe gânduri, nu auzi pașii care se apropiau în spatele lui.

– Suntem în centrul Londrei, dar e ca și cum am fi pe altă planetă, spuse ea.

Gil se întoarse.

În prima clipă, n-o recunoscu. Era plină de sânge și de vânătăi. Ochiul drept îi era închis din cauza unei umflături, iar tăietura de pe tâmpla stângă avea neapărat nevoie de copci. Avea hainele murdare, noroi și sânge în păr. Dar era în viață. Trăia! Și stătea chiar în fața lui.

O cuprinse în brațe și o lipi de el, de teamă să nu fie un alt vis. O simți că se crispează de durere și-i dădu drumul.

– Cum te simți?

Sabbie lăsă brusc capul pe-o parte, ca și cum ar fi încercat să-i înțeleagă afecțiunea neașteptată.

– Da, mă doare puțin.

Gil deschise gura s-o întrebe ce se întâmplase, dar ea îl întrerupse cu un surâs cald care nu-i stătu pe buze decât două secunde. Pe urmă trecu imediat la acțiune:

– Nu spune nimic, îl avertiză ea. Trebuie să vorbesc repede. Totul a decurs perfect, dar acum trebuie să ne grăbim și să ne coordonăm poveștile.

– Ce anume a decurs perfect?

Nu-i răspunse, dar ridică de pe podea cutia învelită în pătură, pe care o cunoștea atât de bine. Stătuse ascunsă în spatele ei.

Gil puse mâinile pe ea, să-i simtă căldura. Nu simți nimic.

Aijaz împinse ușa cu putere și intră. Le ignoră conversația, se așeză pe jos, în colțul opus al încăperii, și crescu volumul DVD-ului, ca să le acopere cuvintele.

– Vorbim în timp ce lucrăm. Acum ajută-mă, îl rugă Sabbie pe Gil.

Încercase să dea la o parte o bucată fină de mătase de pe protuberanțele pe care le acoperea. Materialul, plin de pete roșii de sânge, se agăța de benzile subțiri de sub el.

– E sânge? întrebă Gil.

Degetele ei erau pline de tăieturi, unele deschise, sângerânde.

– Când tai un manuscris în bucăți, te aștepți să-ți tai și degetele, explică ea și înălță din umeri. Pielea lui Sarkami nu arată așa, dar el folosește unelte de tăiat diamantate, un microscop pentru disecții și instrumente de mare precizie. Tăieturile mele sunt făcute de o foarfecă de manichiură tocită și o pensetă.

– Trebuie să-ți faci o injecție antitetanos, îi spuse Gil. O mângâie încet pe mâinile rănite.

Sabbie râse, aparent de îngrijorarea lui, apoi întinse benzile de aramă.

Fâșiile care alcătuiseră cândva manuscrisul erau aranjate frumos în bucăți și etichetate separat. Parcă era imaginea unui cadavru în care se transformase trupul frumos care dormea. Poate de aceea manuscrisul nu mai avea puterea să emane căldură și bucurie.

Stomacul lui Gil se crispă când își dădu seama de adevăr.

– Deci tu chiar ai înscenat răpirea, îi spuse. Tu ai pus acolo puloverul. A fost un truc.

– Partea cu sângele era adevărată, replică ea cu un zâmbet devenit și strâmbătură când îi arătă degetele tăiate.

Așeză pe masă și ultima bandă.

– Trebuie să vorbim repede. Maluka crede că traducem. Habar n-are ce-am descoperit până acum și, dacă tu nu i-ai spus nimic, putem să-i turnăm niște aiureli.

Gil făcu semn din cap că nu-i spusese nimic lui Maluka și se bucură că nu-l crezuse când îi povestise de trădarea lui Sabbie.

– Bine. Eu o să pregătesc benzile pentru traducere, iar tu faci niște semne pe hârtie ca să pară că încerci să-ți dai seama despre ce e vorba. Între timp, eu te pun la curent, spuse Sabbie.

Gil scrise la întâmplare câteva cifre și cuvinte.

– N-aveam cum să ne ferim de ei la nesfârșit, continuă Sabbie. Ne-ar fi găsit fie băieții lui McCullum de la WATSC, fie gorila lui Maluka. În funcție de cine ajungea la noi primul. Aveam nevoie de timp să aflu ce scria în restul manuscrisului. Numai așa îmi puteam da seama cine are de câștigat mai mult de pe urma lui. Sau prin distrugerea lui.

Aranjă cu grijă fiecare bandă pe fața de masă albă, în ordinea numerelor, de la dreapta la stânga.

Gil se uită la ele încă o dată. Manuscrisul fusese perfect, întreg, un monument de comunicare și ingeniozitate umană care supraviețuise două milenii. Iar ea îl tăiase cu foarfeca de manichiură!

În continuare, Sabbie îi explică de ce plecase pe neașteptate. În timp ce Gil dormea în camera de hotel, ea aflase de la televizor că se descoperise cadavrul lui Hassan la mănăstire. Se arătaseră fotografiile lor și li se rostiseră numele. Bănuise că așa se va întâmpla, dar, la vederea fotografiilor, trecu la fapte. Crainicul de la știri anunțase că se aflau în drum spre Londra, adăugând că Scotland Yardul cerea sprijinul publicul pentru prinderea lor.

– Cei de la Yard nu aveau cum să pună lucrurile cap la cap atât de repede, spuse Sabbie. Nu numai că au dat

pe post fotografiile noastre, dar au arătat fotografii cu mine despre care nici nu știam că există. Și au dat numele tău adevărat. Dacă ancheta ar fi fost făcută de Yard fără ajutor din afară, pe baza datelor din pașaport, te-ar fi identificat drept Arnold Ludlow, nu Gil Pearson. Cineva le-a furnizat informații.

– McCullum sau Maluka? De ce ar fi vrut să fie și Yardul implicat? întrebă Gil. N-are logică.

– Câini pentru gonit vânatul. Oricine a dat informațiile voia ca Scotland Yardul și cetățenii de nădejde ai Londrei să-i vină în ajutor. Să ne scoată din vizuină, poate. Așa ar fi năvălit peste noi și ne-ar fi ridicat. Asta înseamnă că fie Maluka, fie McCullum are un informator la Scotland Yard.

Știam că nu mă pot lupta cu toți, așa că mi-am înscenat răpirea. Inițial m-am gândit să pătez puloverul cu sânge, pentru ca oricine era pe urmele mele să creadă că mă răpise celălalt, cu tot cu manuscris.

– Nu te-ai descurcat prea bine. Toți și-au dat seama că a fost o înscenare, inclusiv Scotland Yardul.

– Am zis *inițial*. Când mi-am dat seama că nu am timp să fiu prea convingătoare, m-am hotărât să mă folosesc de înscenarea nereușită în avantajul meu. Am lăsat impresia unei trebi făcute de un amator, ca să se creadă c-am înscenat totul împreună cu Sarkami, ca să fugim amândoi cu manuscrisul.

– Și pe mine m-ai lăsat cu plasa goală.

– Nu-ți puteam spune. Nu știam ce-o să-ți facă Maluka dacă te prinde. În schimb, dacă nu știai nimic...

– *Știai* că mă va prinde? Pentru numele lui Dumnezeu, ai fi putut să mă previi, strigă Gil.

Aijaz ridică privirea, își duse arătătorul la buze, scoase un „sst" și, înainte să se întoarcă la distracția lui, se încruntă nemulțumit.

Sabbie vorbi mai încet.

– N-ar fi schimbat situația. Erau prea mulți pe urmele tale... Ale noastre, vreau să zic. Măcar aveam șansa de a salva manuscrisul.

– Am crezut c-ai murit, o întrerupse Gil.

– ...și c-o să vin după tine. Ceea ce am și făcut.

– Am crezut c-ai murit, repetă el.

– N-am crezut că-ți pasă, spuse ea obraznică.

O țintui cu privirea.

– Ei bine, te-ai înșelat.

Sabbie își întoarse privirea.

– Mi-am zis: eu sau manuscrisul. De tine nu aveau nevoie. Pe lângă asta, ți-am mai spus, numai așa aveam timp să aflu ce conține restul manuscrisului.

Gil așteptă.

Sabbie îi zâmbi cum îi zâmbise lui Sarkami.

– Nu vrei să știi ce scrie în el?

Gil făcu semn din cap că da și-și ținu respirația.

– Ultima parte dovedește că manuscrisul e exact ce spera Ludlow să fie, dacă nu mai mult. O poartă spre istorie. Una pe care n-a mai pătruns nimeni.

CAPITOLUL 59

– Ce naiba e o poartă spre istorie? întrebă el.

Aijaz dădea semne de nerăbdare, iar Maluka se putea întoarce dintr-o clipă într-alta. Nu era momentul pentru un raport amănunțit.

– Ascultă, e foarte important. Trebuie să știi, insistă Sabbie fermă.

Renunță să mai întrebe de ce. Mai bine s-o lase să vorbească.

– Mai ții minte când Iisus vorbea de *tzaddikim*, cei drepți? Era în grădină, când el și cu Micah s-au văzut ultima oară. Iisus l-a rugat să-i ia locul după ce va muri. Dar, în același timp, i-a spus că el nu putea pretinde că e un *tzaddik*, pentru că un *tzaddik* nu e conștient de asta.

Gil îi făcu semn din cap să se grăbească.

– Dar, îți amintești, Iisus a mai spus că nici n-o putea nega. Ei bine, întrebarea care ar trebui pusă e cum putea Iisus să-l roage pe Micah să-i ia locul ca *tzaddik*, dacă el nu era *tzaddik?* trase ea concluzia triumfătoare.

Gil habar n-avea unde voia să ajungă.

– Uite, răspunsul stă în ultimul cuvânt pe care Micah i l-a spus lui Iisus, *Elyon*.

Acest cuvânt, explică Sabbie, înseamnă „cel mai înalt", care se înalță la Dumnezeu. Conform scrierilor vechi, în fiecare mileniu se naște un *Tzaddik Elyon*, un Înalt *Tzaddik*, care nu se numără printre cei treizeci și șase. De acesta depinde soarta omenirii, pentru că el are de îndeplinit trei sarcini măreațe. Dacă ele nu sunt îndeplinite în fiecare mileniu, oamenii vor dispărea de pe fața pământului.

– Continuă, o îndemnă Gil, mai răbdător.

– Pentru ca *Tzaddik Elyon* să-și îndeplinească sarcinile, i se spune care sunt acestea. Până atunci, el trăiește ca orice suflet care se străduiește să ducă o viață pioasă. Poate că primește ajutor, dar, la sfârșit, trebuie să facă ultimii pași singur. Dacă moartea amenință că-l va lua

înainte de a-și duce la capăt cele trei îndatoriri, trebuie să aleagă pe cineva în locul lui, un om purificat, cu inima curată, pentru ca promisiunea să fie respectată. Dacă nu face asta, omenirea este condamnată...

– Vrei să spui că, dacă *tzaddik*-ul ăsta special...

– Înaltul *Tzaddik*, îl corectă Sabbie.

– Dacă Înaltul *Tzaddik* moare fără să-și îndeplinească sarcinile, omenirea va fi ștearsă de pe fața pământului?

– S-a mai întâmplat. În Geneză scrie că, pe vremea orașelor Sodoma și Gomora, Dumnezeu a chemat cincizeci de *tzaddikim* să depună mărturie pentru bunătatea omului. Prin însăși existența lor, aceștia ar fi dovedit că omul merită să trăiască mai departe pe pământ. Când nu s-au găsit cincizeci, Abraham l-a rugat pe Dumnezeu să accepte numai zece. Dumnezeu a fost de acord. La sfârșit, nu s-a găsit decât un singur suflet drept, iar Sodoma a fost distrusă. Atunci s-a stabilit că e nevoie de câteva suflete drepte. Întrucât nici un *tzaddik* nu știe sigur dacă e unul dintre cei aleși, fiecare trebuie să ne purtăm ca și cum am fi, pentru ca omul să mai aibă zile pe pământ.

– Și tu crezi că Micah ne spune că Iisus era un Înalt *Tzaddik*, pentru că folosește cuvântul *Elyon* când i se adresează ultima oară?

– Da, dar el nu spune doar atât, continuă Sabbie emoționată. Ne spune și de ce a făcut manuscrisul și ce trebuie să facem cu el!

Pe chipul lui Sabbie se citea bucuria.

– Ascultă. Micah stă de vorbă cu Iisus în Grădina Ghetsimani. E o conversație unică, în care Micah e însărcinat să îndeplinească datoria unui Înalt *Tzaddik*. Nu-i o întâmplare!

– Deci Iisus a fost un Înalt *Tzaddik*?

– Da, iar când cei doisprezece nu l-au mai lăsat să-și îndeplinească sarcina, a pus-o pe umerii celui de-al treisprezecelea apostol. Micah a scris totul în manuscrisul destinat următorului Înalt *Tzaddik*.

– Așadar peste o mie de ani, William, fratele lui Elias, e cel care a găsit manuscrisul, concluzionă Gil. El a fost următorul Înalt *Tzaddik*?

– Nu. William a fost cavaler. Ucisese oameni în luptă. Nici un Înalt *Tzaddik* nu ucide. El a fost doar mesagerul care i-a dus manuscrisul lui Elias, sufletul drept pe care-l aștepta acest manuscris.

– Și acum?

– Acum noi trebuie să apărăm manuscrisul până ajunge în mâinile următorului Înalt *Tzaddik*. Înainte de a fi prea târziu.

– Cât timp avem?

– Nu e o dată fixă după calendarul omenirii, care diferă în lume. Vremea se apropie în funcție de ordinea naturală a lucrurilor, dar vine o dată la o mie de ani. Elias a fost chemat numai după o mie cinci sute de ani de la schimbarea secolului. Poate că următorul Înalt *Tzaddik* va fi chemat mai repede.

– De unde știi?

– O simt. Se va întâmpla curând.

– Dar cum îl găsim să-i dăm manuscrisul...

– Sau cum o găsim, îl corectă Sabbie.

– Dar cum o să reușim să-i ducem manuscrisul Înaltului *Tzaddik*, dacă nu știm cine e?

Sabbie zâmbi și-și dădu capul pe spate.

– Ce te face să crezi că nu știm?

CAPITOLUL 60

Gil nu mai primi răspunsul la următoarea întrebare evidentă. Maluka intră pe uşă şi o trânti în spatele lui. Aijaz, stimulat de posibile acţiuni violente, zâmbi larg.

Maluka nu mai putea fi amânat.

– N-am timp de joacă, îi anunţă el, apoi se retrase cu Aijaz în spatele lui.

– Dă-i ceva, pentru numele lui Dumnezeu, o îndemnă Gil pe Sabbie. Ştie că-ţi baţi joc de el. Dă-i un fragment tradus de la începutul manuscrisului, despre viaţa lui Micah şi dragostea lui pentru prelucrarea metalelor.

Dar chiar în timp ce se gândea ce fel de mesaj să pretindă că se ascunde în manuscris îşi dădu seama că nu vor fi crezuţi. Nu-l puteau convinge că documentul istoric era simpla poveste a unui meşter arămar, a suferinţelor şi necazurilor sale zilnice. Chiar dacă l-ar fi convins o vreme, la ce le-ar fi servit amânarea?

– Nu-i dau nimic, hotărî Sabbie. Nici măcar un cuvânt. Şi dacă tu eşti dispus să renunţi la manuscris ca să-ţi salvezi pielea, atunci eşti o piedică mai mare decât mi-am închipuit.

Mai văzuse privirea ei rece şi calmă de două ori, prima dată în restaurantul din Weymouth, când plecase la toaletă, crezând că sunt urmăriţi, a doua oară la mănăstire, în lumina slabă a dimineţii, cu cadavrul lui Hassan la picioarele lor. Îl speria de moarte. Nu încăpea îndoială că Sabbie era gata să-şi dea viaţa pentru a salva manuscrisul sau, cu acelaşi zel, s-o ia pe-a lui.

Gil se uită la pantalonii ei.

Mai ţine pistolul în ei?

Nu era sigur dacă răspunsul la întrebare l-ar face să se simtă mai bine sau mai rău. Încercă o abordare mai rezonabilă:

– Uite, nu fiecare cuvânt din manuscris e sfânt. Ce-ar fi...

– Ba este. Fiecare cuvânt e sfânt. Asta nu înţelegi tu.

– Dar Maluka nu are decât să scape de noi şi să pună pe altcineva să facă traducerea. Oricum o să afle ce scrie în el.

Chipul lui Sabbie se relaxă.

– O, Doamne, tu crezi că ăsta e cel original.

Gil se holbă la ea, nedumerit.

– Da, sigur, dacă ăsta ar fi manuscrisul original, n-ar fi logic să nu-i dăm ceva lui Maluka, spuse ea. Ai dreptate. Ne-ar putea omorî şi ar putea aduce alt traducător. Sunt bună, dar nu de neînlocuit. Am presupus că ţi-ai dat seama că nu e manuscrisul adevărat când ai pus mâna pe cutie.

Gil înţelese, în sfârşit, de ce nu simţea căldură nici când se apropia de benzile de aramă. Erau false, tăiate dintr-un facsimil făcut de Sarkami. De-asta fugiseră ei doi. Pentru ca Sarkami să aibă timp să-l termine sau ca să pară că au fugit împreună. Sau ambele.

Neesenţial. Manuscrisul din peştera de la Qumran se afla la loc sigur. În faţa lui nu era decât o colecţie de benzi de aramă inutile. Dacă el şi Sabbie nu-i spuneau lui Maluka ce vrea să ştie, el nu va afla niciodată nimic de la resturile astea nefolositoare.

– Dar ai spus că te-ai tăiat când ai lucrat cu manuscrisul, remarcă Gil.

– Nu, am spus: „Când tai un manuscris în bucăţi, te aştepţi să-ţi tai şi degetele." Cu alte cuvinte, trebuia

să mă tai la mână, pentru că asta se aştepta Maluka să vadă, prostule!

Era sclipitoare. De fapt, el văzuse numai ceea ce se aşteptase să vadă, la fel şi Maluka.

– Păi, şi unde e adevăratul...

Maluka se întoarse însoţit de bestia care ţinea un bărbat aproape inconştient de ceafă.

– Aşa cum ştiţi amândoi, începu el, acesta e domnul Robert Peterson, fostul asistent al profesorului Ludlow. Domnul Peterson este tatăl mândru a două fetiţe. Cea mică e foarte bolnavă. Ar face orice ca să-i asigure îngrijirea medicală de care are nevoie. Şi-a vândut sufletul şi, pentru asta, a fost recompensat cu generozitate. Acum nu vrea să dezvăluie alte informaţii.

Maluka îi făcu semn lui Aijaz să aducă mai aproape trupul bărbatului.

Peterson îşi adună ultimele forţe şi-şi ţinu capul drept în semn de protest. Nu ştia nimic altceva, spuse, apoi capul îi căzu greoi în faţă.

– E posibil să nu ştie nimic, dar şi să ascundă informaţii, reluă Maluka. Indiferent de situaţie, nu mă mai pot folosi de el.

Gil văzu cum Aijaz duce mâna la spate. O gheară îi strânse pieptul când se gândi la ce avea să se întâmple.

– Din moment ce voi doi vă încăpăţânaţi în continuare ca nişte copii, o să apelăm la o metodă eficientă de instruire. Număr până la trei. Unu, doi...

Arma bubui dureros de asurzitor în urechile lui Gil. Şi le acoperi din instinct şi se uită să vadă dacă suferea şi Sabbie din cauza zgomotului. Ea stătea cu mâinile pe lângă corp, cu figura pasivă. Bucăţi de oase şi creier îi

săriră pe frunte şi pe obraji. Nu se putea spune care erau vânătăile ei şi care rămăşiţele lui Peterson.

– Pari mirat, îi spuse Maluka lui Gil, evident satisfăcut de groaza pe care o trezise în el. Poate te-ai gândit că vreau să-ţi arăt importanţa de a răspunde până număr la trei. Dar lecţia tocmai inversul trebuia să-l demonstreze, ca să-ţi aducă aminte că nu poţi prezice întotdeauna acţiunile altuia. Mai ales pe ale mele.

Gil se uită la Sabbie. Nu-şi curăţase faţa. Stătea dreaptă, dură, şi privea înainte, peste Maluka.

– Deci, doreşte vreunul dintre voi să-mi spună ceva?

N-avea rost să protesteze. Deci, stoic, tăcu. Aşteptându-şi soarta, simţi cum în el se schimba ceva. Îl cuprinse un soi de calm necunoscut. Fără conflicte, fără teamă. Nu avea puterea să-l oprească pe Maluka. Criminalul lui va scăpa cu viaţă, căci nu Gil deţinea controlul. El putea doar să refuze să-l ajute, şi aşa va face. Chiar cu riscul vieţii lui şi a lui Sabbie.

Maluka se întoarse spre Aijaz şi-i spuse.

– Hai să creştem miza. Adu-l pe celălalt.

Gil aşteptă revenirea lui Aijaz şi un nou masacru. Era pregătit. Indiferent ce aveau de gând să-i facă, nu se va uita la ei. Orice va vedea, nu va vorbi. Fie ce-o fi.

Câtă vreme nu urmează Sabbie.

Numai gândul îi trimise un fior rece în inimă.

Uşa se deschise peste un minut şi, în ciuda promisiunii făcute sieşi, silueta masivă din prag îi atrase privirea.

În locul lui Aijaz şi a victimei următoare stătea George, zâmbitor, încrezător şi debordând de sănătate. În spatele lui, Aijaz, cu faţa tensionată şi dură, nu-şi mai arătă gura ştirbă şi rânjetul obişnuit.

CAPITOLUL 61

Mai târziu, de câte ori se gândea la clipa când îl văzuse George în prag – adică în fiecare zi a vieţii sale – îşi amintea încântarea de pe chipul lui Maluka. Oricât de ciudat părea ca şeful lui să apară brusc în mijlocul evenimentelor periculoase din viaţa lui, să-l vadă pe răpitor zâmbindu-i ca unui prieten vechi era şi mai ciudat.

Sabbie avu o reacţie mai neaşteptată decât a lui.

– La naiba! strigă ea. Ştiam eu. Ticălosul, ştiam eu. Nu-l omorî!

De ce-ar vrea Maluka să-l omoare pe George?

Gil se holbă uimit la Maluka. Acesta se îndreptă spre George cu braţele deschise.

– Nu vrea să-l omoare, ci să-l...

Sabbie duse mâna în pantaloni. Trase cu disperare ciorapii la o parte şi scoase pistolul. Până să ochească, George se dădu la o parte din uşă. Pereţii goi răsunară odată cu împuşcătura. Sabbie se uită la Gil mirată. Ea nu trăsese încă.

În prag, cu gura deschisă a mirare, stătea Aijaz. Avea o gaură mare în burtă din care sângele ţâşnea ca din fântână. Parcă filmat cu încetinitorul, se uită la gaura din stomac şi vârî degetul gros în ea, ca şi cum ar fi vrut s-o astupe. În tăcere, se uită la Maluka preţ de o clipă, apoi se scurse pe podea.

Ucigaşul lui apăru în prag. Era înalt, blond şi, deşi nu purta haine albe, Gil ştiu imediat cine era.

Nazistul WATSC al lui McCullum!

Îngerul Puterii păşi în faţă ca să-i facă loc geamănului său, în braţele căruia se zbătea DeVris. Îl trânti pe podea, apoi trase rapid trei gloanţe: unul în capul lui DeVris şi două în ceafa lui Maluka.

Era un coşmar în care personajele îşi schimbau întruna locul între ele. Numai că nu se vor mai trezi din el.

George rămase nemişcat, încadrat de Îngerii Puterii.

Gil aşteptă să se petreacă inevitabilul, dar se întrebă de ce îşi trimisese McCullum Îngerii să-l omoare pe George.

Sabbie îngheţă cu arma îndreptată spre George şi gorilele WATSC.

– Treci aici! ordonă ea. Acum! repetă.

Nu vorbea cu George, ci cu el! Gil ezită, negăsind logica. O greşeală fatală.

Îngerii Puterii se depărtaseră de lângă George şi amândoi îl ţinteau pe Gil. Sabbie nu putea să tragă în amândoi deodată. În cel mai fericit caz, îl putea doborî pe unul. Gil înţelese, crispat, că nu pentru ea ezita Sabbie, ci pentru că el ar fi rămas într-o poziţie vulnerabilă.

– Luaţi-i, ordonă George.

În timp ce unul din Îngeri îl ţintea pe Gil, celălalt se duse liniştit şi-i luă arma lui Sabbie. Ea nu spuse nimic şi rămase nemişcată, plângând.

– Acum strângeţi mizeria, ordonă iar George şi arătă cu mâna pe jos.

Un Înger legă picioarele lui Aijaz, probabil ca să-l transporte mai uşor, celălalt îi dădu arma lui George, să-i ţină sub control pe Sabbie şi pe Gil.

– Luaţi arma *lui*, le spuse George asasinilor lui gemeni, indicând grămada umană care fusese Aijaz. Amândoi se aplecară deodată peste muntele de carne şi amândoi căzură peste el când George le trase câte un glonţ drept în spate.

Gil rămase faţă în faţă cu grăsanul pe care altădată îl compătimise şi care acum îi ţinea pistolul la piept.

– Ce naiba se petrece? îl întrebă Gil.

– Nimic personal, îi răspunse George simplu. Doar mă știi. Afacerile sunt afaceri. Nu întotdeauna îți permiți să te porți cu blândețe.

Gil aștepta să ajungă și el printre grămezile de carne care acopereau podeaua magaziei. Auzi două împușcături, dar nu simți nici o durere. Se uită în jos, amintindu-și de expresia stupefiată a lui Aijaz, crezând c-o să i se scurgă și lui sângele din corp.

Dar la podea căzu George. Din cauza greutății, o lovi puternic și scăpă arma din mână.

Sabbie se ghemui cu arma în mână. Era a lui Aijaz, cea cu care îl împușcase el pe Peterson. Probabil că i-a luat-o de la spate, unde-i plăcuse atât de mult s-o țină, în timp ce George își lua rămas-bun de la Gil.

– Ia pistoalele, spuse Sabbie cu vocea gâtuită. Repede.

– Nu fuge nimeni nicăieri, replică Gil.

Ea nu-i mai spuse nimic. Când se întoarse, înțelese de ce nu mai era nici o clipă de pierdut.

CAPITOLUL 62

Sabbie era întinsă pe podea. Gil se aplecă asupra ei, căutând disperat rana. N-o găsi.

– Ești în regulă. Nu te-a nimerit.

– Nu cred, se auzi ea slab.

Gil îi spuse să-și îndrepte piciorul. Era răsucit într-un unghi foarte ciudat.

– Tocmai asta-i problema. Nu mă pot mișca. Îl privi. Capul, numai atât pot mișca, spuse ea cu voce răgușită. Nu simt nimic.

– Dar n-ai fost împușcată!

– Vezi dacă n-am vreun glonț în piept, îl rugă ea cu un calm neobișnuit.

Din gaura mică de deasupra claviculei curgea foarte puțin sânge. Destul de mare pentru un glonț, nu părea periculoasă, ci capabilă să se vindece singură.

– Probabil că George m-a nimerit în șira spinării, la gât, spuse ea răgușit. Probabil sub o vertebră... Pot să respir... dar cu greu. Nu-mi pot mișca... mâinile și picioarele.

– Știu, ai învățat la... veni replica lui instinctivă, dar i se opriră vorbele în gât. Lacrimile din ochii ei se scurgeau pe podea, lângă gât. Îi aranjă ușor piciorul în poziție normală.

– Spune-mi... cine mai trăiește, îl rugă ea cu glas slăbit.

O ignoră și-i răspunse la întrebarea pe care crezu c-o aude:

– Nimeni nu-ți mai poate face rău acum, liniștește-te. O să chem salvarea. Vin imediat.

– Nu! se împotrivi ea și încercă să-și ridice capul. Spune-mi... cine a murit.

– Acum singurul lucru important e să primești ajutor...

– Spune-mi, fir-ar să fie! se luptă ea să vorbească.

– Toți au murit.

– De unde... știi? I-ai verificat? Pe... fiecare? Fă-o! îi ordonă.

Gil își făcu loc printre cadavre și raportă pe rând:

– Îngerul Puterii numărul unu, mort. Îl trag deoparte. Îngerul Puterii numărul doi, mort. Trebuie să-i fac puțin vânt ca să ajung la Aijaz. Da, a crăpat și ăsta, zise el disprețuitor.

– Nu-i de râs, șopti Sabbie. Mergi prea repede. Nu te grăbi, verifică atent.

Gil dublă timpul de verificare a pulsului la gât și încheietură.

– Maluka e mort. Cu siguranță, adăugă el.

Pe Peterson nu mai era nevoie să-l verifice. Cu următorul fu mai dificil.

– DeVris, mort, anunță el.

– Dar George? insistă Sabbie. Pe el l-ai controlat?

George veni ultimul la rând. Era cel mai aproape de Sabbie. Zăcea cu fața în sus, cu cămașa, haina și pantalonii plini de sânge. Imposibil să mai fie în viață. De-abia mai avea sânge în corp.

Sabbie își întorsese capul și se uita intenționat la George.

– Cred că încă mai respiră, spuse ea.

– Nu-l urc în aceeași ambulanță cu tine, dacă asta...

Nu apucă să-și termine fraza. Când se apropie de el, George se răsuci pe o parte ca o balenă eșuată pe plajă și, susținându-și un braț cu celălalt, trase direct spre pieptul lui Gil.

– La o parte! strigă Sabbie, mai tare decât o crezu capabilă.

Și, într-adevăr, se dădu la o parte exact la timp. Din cinci pași, ajunse în spatele lui George. Dar, înainte să-i smulgă arma din mână, acesta ochi și trase în Sabbie.

– Ăsta m-a... nimerit mai sus.... șopti ea. Nu mai pot... respira.

Gil îngenunche lângă ea. Îi luă capul în mâini. Respira din ce în ce mai greu.

– Unde te-a lovit? Nu văd.

Sabbie îl privi cu ochii plini de lacrimi.

– Mă duc să chem salvarea, spuse el și-i lăsă încet capul pe podea.

– Așteaptă, îl rugă ea, cu ultimele puteri.

Se uită în ochii ei, apoi la mâna lui. Știa ce va vedea înainte să închidă ochii. Senzația lipicioasă îi întorcea deja stomacul pe dos. Un lichid limpede și sânge gros i se scurgeau de pe mână pe podea. Se abținu să nu strângă palma.

– Sarkami... șopti Sabbie.

Îl chema pe Sarkami? Gil se uită la ea, neștiind ce să facă.

– Sar... kami, repetă ea.

– Vrei să știi ce s-a întâmplat cu Sarkami, da? o întrebă el disperat.

– Plecat, răspunse ea.

Deci Maluka îl prinsese și pe Sarkami. Sau se referea la ea? O, Doamne! Erau ultimele ei cuvinte și el nu le înțelegea.

– Manuscris, șopti ea, și mai încet.

Gil scutură din cap neajutorat.

– Sarkami... Nu-l omorî. De-abia o mai înțelegea.

– Pe cine? Să nu omor pe cine? Pe Sarkami?

– Nu... omorî... George...

Inima lui Gil bătea să-i spargă pieptul. George tocmai o împușcase. De două ori! De ce naiba își făcea griji din cauza lui?

– Cel mai bun... loc, încercă ea.

– Cel mai bun loc în care să merg e... Se străduia cu disperare să înțeleagă ce voia să spună.

– Nu, cel mai bun loc...

Nu mai auzi nici un cuvânt, căci șirul lor – și al vieții – se încheie odată cu ultima respirație.

Murise, iar liniștea era copleșitoare.

În prima clipă nu simți nimic, nici măcar tristețe. Apoi o mână uriașă din piept îi prinse inima și i-o strânse cu putere. Din ochi îi alunecară lacrimi de furie. Se aplecă, îl apucă pe George și îl scutură din toate puterile.

– De ce naiba ai făcut-o? țipă el. De ce?

George se holba la el în tăcere. Îi dădu brusc drumul din strânsoare.

– De ce? De ce? La ce-ți folosește moartea ei? se jelea el fără să se adreseze de fapt cuiva.

Cu capul căzut pe-o parte, George se holba în continuare, dar nu la Gil, ci la propria lui eternitate.

Gil se întoarse spre Sabbie, îngenunche lângă ea pentru ultima oară, o legănă în brațe și plânse din adâncul sufletului său chinuit.

CAPITOLUL 63

Câteva ore mai târziu

Parcă se trezea dintr-un coșmar. În lumina scăzută a amurgului, cadavrele însângerate de pe podea se transformaseră în forme abstracte și umbre diforme. Numai chipul palid al lui Sabbie, rece și nemișcat, era dovada celor petrecute cu câteva ore în urmă.

Îl năpădi un sentiment nou, de pustietate. Însă mintea lui era clară și puterea de concentrare maximă. Nu mai avea ce face acolo, iar lui Sabbie nu i-ar fi plăcut să-l vadă jelind.

Ar fi strigat la el că avea de lucru și să se care dracului de-acolo. Și ar fi avut dreptate.

Avea nevoie de hrană, de un loc unde să doarmă, de un bilet de avion spre acasă, în ordinea asta. De primele două lucruri se va ocupa imediat. Al treilea va trebui să aștepte până ce va duce la capăt sarcina începută împreună cu Sabbie.

Pentru moment, casa lui Sarkami era o soluție. Sirianul trebuie să aibă ceva în frigider și, dacă Gil mergea noaptea, era mai greu de recunoscut de către „cetățenii de nădejde ai Londrei", cum se exprimase Sabbie. Era tot un fugar, își aminti el, deci așa trebuia să gândească.

Adună benzile de cupru împrăștiate pe masă și pe jos. Deși nu erau decât copii, le puse în cutia de lemn și o înveli din nou în pătură. Poate c-or fi rămas una-două benzi printre cadavre, dar nu avea nici timpul, nici puterea, nici stomacul să le întoarcă și să caute sub ele. În timp, poliția va face lumină cu siguranță. Dacă lua dovezile și nu lăsa nimic în urmă, poate mai câștiga câteva zile.

Dacă, bineînțeles, nu se ajunge la concluzia că eu sunt vinovatul principal.

Dacă Sabbie ar fi trăit, ar fi glumit amândoi pe seama listei lungi de infracțiuni comise de el. Acum, dintr-odată, putea fu pus în fața acuzației de multiplu asasinat.

La Sarkami, ușa din spate era deschisă. Încuietorile sparte atârnau în aceeași poziție ca data trecută. Odată intrat, bloca ușa cu niște mobilă. Nu era decât o protecție iluzorie, dar pe moment se îndoia că-l urmărește cineva. În plus, dacă cineva voia să ajungă la el atât de mult încât să dărâme mobila, n-avea decât. Se săturase.

Hummus-ul[1] era uscat, *pita*[2] era veche, iar ceaiul rece – prea dulce. Murea de foame, așa că, una peste alta, mâncă cea mai gustoasă masă din viața lui. O termină din câteva înghițituri, apoi se odihni înainte de a mai face un raid în bucătăria lui Sarkami.

Aruncă o privire prin încăpere. Exista o ordine în spatele dezordinii, o logică în așezarea luminilor, taburetelor și cărților. Obiectele erau organizate, în ciuda haosului, dacă te nu te lăsai înșelat de aparențe.

Cel mai bun loc de ascuns un copac e pădurea. Și cel mai bun loc de a ascunde un fals – sau, mai degrabă, un proiect de facsimil fals – e în mijlocul... haosului.

Trupul i se încordă brusc. „Cel mai bun loc..." Fuseseră ultimele cuvinte ale lui Sabbie. Se ridică în picioare încrezător, merse la masa acoperită cu pânza albă și curată și puse mâinile pe manuscrisul aflat printre benzile de cupru și sulurile de facsimile. Îl întâmpină o căldură cunoscută. Nu fusese tăiat! Inima i se umplu de bucurie.

Acesta era manuscrisul pentru care atâția voiau să omoare sau să moară. Oamenii lui Maluka fuseseră în cameră când îl răpiseră, dar nu reușiseră să-l găsească. Îl aveau în fața nasului, dar vedeau numai ce se așteptau să vadă: facsimile inutile, care așteptau să fie trimise la muzeu pentru a fi expuse.

Era un plan extraordinar și curajos. Sarkami își cunoștea dușmanul și limitele lui și se încrezuse în adevăr. Gil se întrebă dacă hotărâse împreună cu Sabbie să lase manuscrisul original la vedere. Primi răspunsul mai repede decât ar fi bănuit.

---

[1] Amestec de năut, susan, ulei, suc de lămâie și usturoi (n. tr.).

[2] Pâine arăbească (n. tr.).

Avea la dispoziție un apartament bine dotat, așa că pregăti manuscrisul pentru transport. În timp ce-l învelea cu grijă în cearșaful tăiat în patru bucăți, își dădu seama că nu știa unde se duce. Se gândise să se întoarcă în America.

Dar, cum McCullum era pe baricade, întoarcerea acasă nu era cea mai bună soluție. Pe lângă asta, ce va face cu manuscrisul? Nu putea să dea anunț la mica publicitate în *New York Times* că se caută un Înalt *Tzaddik* care așteaptă un manuscris vechi două mii de ani, ca să salveze omenirea.

Puse manuscrisul în rucsacul gol dintr-un colț. Trebuia protejat. Împinse la o parte facsimilele, așeză peste ele benzile de cupru luate din magazia lui Maluka și trase jos fața de masă moale. De sub ea alunecă un plic care ateriză la picioarele lui. Pe el, Sabbie notase, cu scrisul ei inconfundabil: „Pentru toate persoanele interesate."

Înăuntru, găsi renumitele versuri ale lui Robert Frost, scrise tot de mâna ei. Fuseseră schimbate strategic, ca să-i comunice lui Gil ceea ce trebuia să afle:

> Pădurea e un colț de rai, adânc, tăcut,
> dar tu ai promisiuni de respectat,
> și drumuri foarte lungi de străbătut.
> Și drumuri foarte lungi de străbătut.

Puse cu delicatețe hârtia pe manuscrisul din rucsac, iar lângă ea, pașaportul pe numele Arnold Ludlow, cu fotografia lui.

Luă fața de masă și-o duse la nas. Așa cum presimțise, mirosea a vanilie, ca puloverul purtat de Sabbie în capelă cu numai câteva zile în urmă.

Strânse fața de masă la piept și, cu mâna liberă, închise rucsacul. Mâine, materialul moale va proteja conținutul prețios. Dar nu acum.

Mâine va zbura în Israel, ca să afle cui îi era destinat manuscrisul. În noaptea asta însă avea nevoie de somn, ca să se elibereze de gânduri.

Așeză fața de masă pe perna de lângă el, plin de dragoste. Mai presus de toate, voia ca, măcar pentru câteva minute, să închidă ochii și să-și închipuie că o strânge în brațe pe Sabbie.

CAPITOLUL 64

Ziua a cincisprezecea, după-amiaza târziu
Biblioteca muzeului Israel, Ierusalim

Mâna care-l prinse de umăr îi îngheță sângele în vene și rămase cu degetele nemișcate deasupra tastaturii.

S-ar zice c-ar fi trebuit să învăț lecția până acum.

Sosise în Israel în dimineața respectivă și plecase direct la biblioteca muzeului. Stătuse lipit de calculator aproape toată ziua. Accesând programul în aramaică, spera să verifice traducerea lui Sabbie, ca să găsească vreun indiciu omis de ea. Dacă voia ca manuscrisul să-i spună ce să facă mai departe, trebuia să învețe să-l citească.

După opt ore, fu nevoit să-și recunoască neputința. Era la fel de departe de interpretarea manuscrisului ca la început. Fiecare frază pe care credea c-o traduce corect contrazicea paragraful anterior. Dar nu-i venea să se dea

bătut. Nu avansa deloc, dar provocarea îi aducea satisfacții imense.

Acum, mâna care-l cuprinse de umăr îi trimise un fior pe șira spinării. Se întoarse încet, așteptând să vadă o altă pereche de Îngeri blonzi ai Puterii în spatele lui. În schimb, fu întâmpinat de chipul cu piele întunecată al bărbatului pe care-l credea mort.

– Sarkami!

– Te așteptam, șopti bărbatul mai în vârstă. Hai să mergem în camera cealaltă, ca să putem vorbi în liniște.

Sala de conferințe a bibliotecii le oferi intimitatea de care aveau nevoie.

– Am crezut c-ai murit, îi spuse Gil.

Sarkami îl privi uimit.

– Sabbie mi-a spus că te-ai dus...

Sirianul râse.

– Da, m-am dus... departe. În Israel, să te aștept pe tine.

Gil îi povesti evenimentele la care nici nu mai voia să se gândească. Sarkami nu se arătă mirat și nici nu comentă. Când îi descrise al doilea atac neașteptat al lui George asupra lui Sabbie, mișcă din cap cu tristețe, ca și cum ar fi anticipat întorsătura neașteptată de situație. Când termină de povestit, așteptă o reacție din partea lui.

Sarkami șovăi, parcă vrând să audă că s-a mai întâmplat ceva după moartea lui Sabbie, însă Gil nu știa ce mai era de spus.

O singură lacrimă se rostogoli pe obrazul vulturului bătrân.

– Avea un nume foarte potrivit, să știi, spuse el încet. Am scos-o din Israel și i-am dus-o lui Ludlow, la Londra. El și soția lui știau totul despre ea, dar au primit-o ca pe

fiica pe care n-au avut-o niciodată. Au ajutat-o să dobândească o identitate nouă. De fapt, Ludlow e cel care i-a dat numele de Sabra.

– Înseamnă „născut în Israel", nu? întrebă Gil. Ciudat, pentru cineva care vrea să lase trecutul în urmă.

– Da, e numele unui soi de cactus; un fruct țepos pe dinafară, dulce și moale pe dinăuntru. După al Doilea Război Mondial, primii coloniști israelieni au dat acest nume copiilor născuți în noua lor patrie. Pentru a supraviețui, trebuiau să aibă calitățile numelui lor. Ludlow l-a ales ca să-i amintească de noua lui îndatorire.

Gil înghiți în sec.

– Sabbie mi-a povestit totul, știi?

– Speram s-o facă.

– Era important pentru ea, confirmă Gil sobru.

– O, și pentru tine nu? întrebă Sarkami zâmbind, apoi arătă spre notițele lui Gil. Ai manuscrisul, deci.

– Da, de unde știi?

– Sabbie și cu mine ne-am gândit că tu poți stabili niște conexiuni. Spune-mi, ai aflat ceva?

– Nimic, recunoscu Gil. Nimic altceva decât ce mi-a spus Sabbie când eram în mașină. N-o să aflu niciodată din traducere ce să fac cu manuscrisul.

– Bineînțeles că nu.

Gil se uită nedumerit la Sarkami.

– Ești ca bărbatul care și-a scăpat cheile pe stradă, continuă Sarkami.

Habar n-avea despre ce vorbea sirianul.

– Este o poveste foarte frumoasă despre bărbatul găsit de soție în patru labe sub un felinar. Cauta ceva disperat în murdăria din rigolă. Întrebat ce face, îi spune că-și caută cheile și-i cere ajutorul. „Și unde le-ai pierdut?", îl întreabă ea. „Pe stradă." „Atunci de ce le cauți aici?" „Pentru că văd mai bine."

Am dat colțul și-am ajuns în Zona crepusculară.

– Tu cauți indicii unde e mai bună lumina, nu unde le-ai pierdut. Cauți unde e ușor de căutat, nu unde vei găsi răspunsul. Sigur ți-ai dat seama că-ți petreci timpul căutând confirmarea celor spuse de Sabbie, pentru că asta ți-e cel mai ușor să faci. La urma urmei, ai manuscrisul, programul de tradus și ceva de făcut, iar asta îți dă senzația că vei obține rezultate. Singura problemă e că munca ta e inutilă, iar tu știi asta. Ceea ce trebuie să afli nu scrie în nici un manuscris.

Furia care-l cuprinse pe Gil nu era justificată. Știa, dar nu-i păsa. Nu trecuse prin destule? Ce mai voia omul ăsta de la el?

– Unde vrei să ajungi? îl întrebă rece.

– Depinde de scopul tău, răspunse Sarkami calm. Dacă vrei să te distrezi și să revezi traducerea, atunci continuă încercarea de confirmare ei. Dacă vrei să descoperi cum să duci manuscrisul persoanei căreia îi e destinat, atunci trebuie să mergi pe altă cale.

Gil menținu distanța.

– Și aceea e...

– Tu ești ciberdetectivul, replică Sarkami. Ce-ai încercat să-ți spui în ultima vreme? Sau, mai degrabă, ce gânduri ai evitat? Ce încearcă să-ți spună vocea aceea mică dinăuntrul tău?

Avea dreptate. De când plecase din magazie, ridicase o barieră mintală între oroarea celor întâmplate acolo și realitatea curată pe care o străbătea acum. Se forțase să se concentreze pe ceea ce se numește, pe bună dreptate, muncă neîntreruptă.

Îl privi pe Sarkami. Vulturul bătrân aştepta ceva. Zeci de scene îi treceau prin minte. Evitase atâtea gânduri vreme îndelungată. Când Lucy era pe moarte, lucrase mai mult ca de obicei şi o lăsase singură când avea mai multă nevoie de el. Îl acuzase pe doctor că-l făcuse să spere degeaba şi să muncească pentru mai mulţi bani. Acum însă înţelegea că, de fapt, i se păruse mult mai uşor să nu se gândească la durerea lui Lucy şi nici la a lui. Tot aşa, nu luase în serios temerile lui Sabbie până când nu fusese prea târziu.

Dar acum ce anume evita? Asta era întrebarea. Şi unde să găsească răspunsul.

– Acesta ar fi primul pas, rosti Sarkami, de parcă i-ar fi citit gândurile.

– Dar habar n-am unde să merg de-aici! protestă Gil.

– Păi, e şi ăsta un început, spuse Sarkami şi se pregăti să plece.

Înainte de a închide uşa după el, bătrânul adăugă:

– Când ai să descoperi de ce Sabbie nu voia să-l omori pe George, o să găseşti răspunsul pe care-l cauţi. Asta cred eu.

CAPITOLUL 65

Ziua a douăzeci şi treia, după-amiaza târziu
Biblioteca muzeului Israel, Ierusalim

Poate că de vină fusese greutatea sau lăcomia lui George. Poate faptul că-şi jucase rolul ca un actor desăvârşit. Sau toate la un loc. Indiferent de motiv, Gil îl subestimase.

– Au trecut opt zile. Ce ai aflat? întrebă Sarkami scurt.

Odată pornit la vânătoare, accesase toate fişierele lui George de la CyberNet Forensics, îi explică el. Prin sistemul CyberNet, pătrunsese şi în calculatorul lui George de acasă. Ar fi putut s-o facă oricând în trecut, dar, cum ştia şi George, n-ar fi avut nici un motiv. În cele opt zile, un singur document îi scăpase lui Gil. Un e-mail scris în ziua în care George îl trimisese pe Gil în Israel, protejat cu o parolă specială.

– Iniţial mi-am zis că nu e important, dar stătea acolo singur, într-o partiţie separată de pe unitatea de disc a lui George. Asta m-a intrigat.

O vreme, se ocupase numai de el. Cu cât rezista la atacurile lui inventive, cu atât îl făcea mai hotărât. Apoi, după vreo zece încercări, renunţase. Înainte n-ar fi cedat în faţa unei provocări, mai ales dacă trebuia să demonstreze că e un ciberdetectiv mai bun decât George.

– Acum nu mai are atâta importanţă, spuse Gil.

George lăsase în urmă un munte de mesaje electronice amestecate. La fel ca hârtiile aruncate pe birou, şi ele păreau inutile. Pe urmă lui Gil îi sări în ochi un tipar ciudat.

Cu fiecare fişier deschis, i se deschidea calea spre labirintul care alcătuia viaţa secretă a lui George. Era un drum lung şi întortocheat, un puzzle tridimensional mamut, alcătuit din mesaje electronice interceptate ilegal şi căutări pe Internet, pe lângă accesări neautorizate ale unor unităţi de discuri şi baze de date. Separate şi aranjate, redau povestea unui geniu întunecat.

Gil munci mai mult de o săptămână, paisprezece ore pe zi, ca să pună lucrurile cap la cap. George câştigase teren graţie unui simplu program făcut cu ani

înainte pentru Ludlow. Datorită lui, studenții mai săraci ai muzeului aveau posibilitatea să-i acceseze textele și comunicările.

– Pe atunci, George învăța pentru un examen pentru un grad universitar și muncea pe ici, pe colo, ca să aibă bani pentru taxă. I-a cerut lui Ludlow un preț pe jumătate din cel de pe piață, apoi a instalat un program secret de accesare a sistemului e-mail al profesorului.

– Inteligent, remarcă Sarkami.

– Și încă n-ai auzit totul.

Poreclit Darwin, programul se inițiase cu primul mesaj primit de Ludlow. După aceea se atașa de fiecare mesaj trimis sau primit de Ludlow. Concepția lui era fără cusur.

Din acel moment, fiecare mesaj intrat sau ieșit din calculatorul lui Ludlow ducea cu el o bucată din programul Darwin. Odată ce intra într-un calculator nou, prindea rădăcini, iar George avea acces nelimitat la respectivul calculator. Pe urmă programul se dezvolta în același fel. Astfel că George avea acces la site-uri, chat room-uri și mesaje instantanee. Vedea tot ce vedea utilizatorul, oricând voia.

Ca să dea lovitura de grație cu capodopera sa, George a înzestrat „puii" lui Darwin cu posibilitatea de a se multiplica. Fiecare parte din program avea comanda de a se reproduce imediat. Grație spionilor lui electronici, se putea așeza liniștit pe scaun să citească e-mailurile și să răsfoiască website-urile a mii de ținte potențiale.

– Câți oameni sunt implicați? întrebă Sarkami.

– *Au fost* implicați, îl corectă Gil, îți explic imediat.

Ciberurmărirea ducea, de la laptopul lui Ludlow, prin sistemul mainframe al lui DeVris, la fișierele confidențiale

ale muzeului. De acolo, Darwin pătrunsese în calculatoarele tuturor sponsorilor muzeului, unii dintre cei mai bogați și influenți indivizi și fundații din lume.

Cu lumea la degetul mic, George stătea acasă, cu picioarele pe birou și, mestecând și apăsând câteva taste când și când, pătrundea în secretele băncilor, comunicațiilor și politicii mondiale.

– Știam că pune ceva la cale, o afacere de proporții gigantice. Trecea prin sită zilnic lista accesărilor și păstra numai numele cele mai sonore și mai importante. Cred că aștepta o ocazie favorabilă, pentru că multă vreme nu a făcut nimic cu informațiile obținute astfel.

Pe urmă, din senin, acum câteva luni, George a început să acceseze fiecare e-mail, căutare pe Internet sau mesaj care trecea prin sistemul informatic al muzeului. Orice text care conținea cuvântul „jurnal" sau „manuscris".

– Probabil că era o cantitate imensă de date, spuse Sarkami.

– Da, la început probabil că nu știa ce să citească mai întâi, spuse Gil râzând. Dar a știut să-și reducă volumul de muncă. A creat un subprogram de filtrare a mesajelor care conțineau anumite cuvinte-cheie.

– Așa a aflat de legătura dintre Hassan și Maluka?

– Da. De unde știi?

– Continuă.

– George a devenit interesat de jurnal când Ludlow, într-unul din primele mesaje către DeVris, descria jurnalul drept descoperirea pe care o așteptase de o viață întreagă.

George nu dădea doi bani pe părerea nimănui, dar se pare că se încredea total în judecata lui Ludlow. Din câte am înțeles, se gândea că, dacă bătrânul îl considera important, atunci merita să-și piardă tim[illegible]

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ "I.N. ROMA[illegible] CONSTANȚA

După ce a aflat despre jurnal, a început să adune și să catalogheze toată corespondența și căutările pe Internet ale lui Ludlow, DeVris, Hassan sau Maluka. Păstra și copii ale documentelor care nu erau legate direct de jurnal sau de posibilitatea localizării manuscrisului de la Weymouth. Orice îi interesa pe ei îl interesa și pe el.

– Lucra temeinic, remarcă Sarkami nonșalant.

Gil își temperă iritarea când auzi lauda și-și continuă relatarea, intenționând să-i prezinte și eșecurile lui George.

McCullum nu folosea comunicarea electronică, explică el, deci rămânea ascuns. Numai când George a accesat convorbirile telefonice ale lui DeVris a descoperit că acesta suna și primea frecvent telefoane de la sediul WATSC.

– Informația asta, ea singură, faptul că McCullum era implicat, l-a determinat să treacă la acțiune. Din acel moment, colecția de mesaje către și de la Maluka, DeVris și McCullum mi-a spus tot ce voiam să aflu.

– Credeam că McCullum nu folosea e-mailul, observă Sarkami.

– Cu George a făcut o excepție. Pentru că i-a oferit o afacere pe care n-o putea refuza.

În primă fază, i-a contactat pe cei trei separat, informându-l pe fiecare despre activitatea celorlalți doi. Ca să-i atragă, atașa mesaje care dovedeau că ceilalți doi erau mult mai aproape de găsirea manuscrisului. Apoi, când i-a convins pe toți trei că numai el îi putea ajuta să ajungă primii la manuscris, le-a oferit fiecăruia aceeași afacere, la același preț.

Fiecare a primit informații exclusive legate de toate activitățile, schimburile de mesaje, înregistrarea convorbirilor telefonice și documentele electronice ale celor

doi adversari. Fiecare se credea singurul partener al lui George. În schimb, au căzut de acord ca, la descoperirea manuscrisului, George să aibă acces exclusiv la el în primele trei luni. Ulterior, proprietarul putea face cu el ce dorea.

– Interesant aranjament, spuse Sarkami îngândurat. De ce numai trei luni?

– George susținea că de atât avea nevoie ca să localizeze comoara descrisă amănunțit în manuscrisul din peștera de la Qumran, de care se folosea ca ghid. Le-a spus că numai asta îl interesa.

– Și l-au crezut? Chiar și Maluka? întrebă sirianul sceptic.

– Pe DeVris l-am cunoscut puțin, dar el și McCullum s-au lăsat păcăliți de setea lui de bogăție. Maluka era destul de greu de convins, așa că l-a lăsat ultimul. George strânsese deja atâtea informații esențiale despre ceilalți doi jucători, încât Maluka nu-i putea refuza oferta. Dar cred că tot mai avea o urmă de suspiciune.

– Așadar, concluzionă Sarkami, până la urmă, fiecare a acceptat afacerea, crezând că e singurul implicat în ea.

– Da, iar George a început să le trimită informațiile promise.

– Și cu cât erau informați zilnic despre cele mai recente activități ale adversarilor, cu atât vânătoarea devenea mai frenetică, pe măsură ce scădea distanța dintre ei, constată Sarkami preocupat.

– Și, bineînțeles, fiecare îi cerea ajutorul lui George, adăugă Gil.

– Care îi dirija pe toți ca pe niște marionete, pentru că, indiferent cine punea mâna pe manuscris, în ultimă instanță, tot la el ajungea, cel puțin temporar.

– Şi poţi fi sigur că George nu avea nici o intenţie să-i lase în viaţă, odată ce manuscrisul era pus la loc sigur. Însă George avea un punct slab care l-a costat scump. În ciuda planului bine pus la punct, a subestimat-o pe Sabbie. Şi asta a fost marea lui greşeală. Nici când şi-a dat seama că i-a accesat calculatorul n-a luat măsuri. Sabbie a fost călcâiul lui Ahile în cazul lui, şi, în final, chiar al ei.

– Ce ironie! spuse Sarkami. Cu ani în urmă, George e cel care a sugerat ca Ludlow să-l preseze pe DeVris să-i dea lui Sabbie o slujbă la muzeu.

– Poate s-a gândit la ea ca la un alt as din mânecă pe care să-l scoată la nevoie.

Sarkami înclină din cap şi scoase un oftat adânc.

– Altceva?

– Deşi aveam toate răspunsurile, răspunse Gil, n-am vrut să mă opresc, aşa că am sondat puţin mai adânc. Mai trebuia să răspund la două întrebări. Prima: ce conţinea mesajul pe care nu l-am putut deschide? A doua: ca răspuns la întrebarea ta anterioară, de ce nu voia Sabbie să-l omor pe George?

Sarkami îl privi surprins, dar îi făcu semn să continue.

– Răspunsul la prima întrebare, reluă Gil, a venit sub forma unui mesaj de la George chiar când am ieşit din sistemul lui. A apărut un filmuleţ QuickTime. Faţa zâmbitoare a lui George a ocupat tot ecranul, apoi el a început să vorbească:

„Nu pot să suport mesajele de genul «Dacă vezi filmul ăsta înseamnă că deja am murit», tu nu? Dacă nu ţi-ai dat seama singur până acum şi ştiind că pentru tine profitul material nu e pe primul loc, hai să te pun eu la curent. Reţeaua uimitoare pe care tocmai ai descoperit-o este ceea ce eu numesc «livada de piersici», hectare

întregi de fructe dulci care se coc pe ramuri. Toate companiile Fortune 500, toţi miliardarii şi toate fundaţiile cu resurse ruşinos de mari pe care le vezi în sistemul meu au o singură teamă comună: cele mai adânci secrete ale lor ar putea fi expuse unor priviri intolerante.

Le-am luat la rând şi le-am furnizat dovezi legale ale activităţilor lor mai puţin cinstite, secretelor şi afacerilor clandestine. Le-am oferit informaţiile gratuit, preocupat, şi le-am sugerat doar că se pot proteja de posibile expuneri viitoare nedorite apelând la serviciile CyberNet.

N-a refuzat nimeni şi, aşa cum ştii, firma noastră a prosperat, adăugă George cu un râs ironic. Am luat, drept comision, cât am considerat că mi se cuvinte din profituri. E un procent mai mare decât scrie în contractul meu, dar cred că îl merit cu prisosinţă."

De pe calculator, George mă privea ca şi cum am fi fost amândoi din nou în acelaşi birou.

„Aşa că, Gil, a reluat el, dacă te-ai întrebat vreodată de ce firma avea clienţi cu buzunare atât de pline şi tot nu câştiga destul, *voilà*, acum ştii că puneam şi eu câte ceva deoparte pentru mine. George s-a aplecat mai aproape de cameră. Acum, faptul că ai aflat nu e un lucru bun, dar două lucruri îl fac inacceptabil. Primul e că, ştiindu-te de cercetaş sclipitor, nu numai că mi-ai descoperit munca grea, dar sigur te vei simţi dator să distrugi cel mai bun sistem de colectare de date elaborat vreodată.

Ca să agravezi situaţia, n-ai muşcat momeala, aşa că ţi-am pus-o în drum. Mesajul ăla enervant pe care nu l-ai putut accesa conţine un ataşament, mica mea bombă electronică cu acţiune întârziată. A fost setată să explodeze la a douăsprezecea ta încercare, gândindu-mă că o să încerci sigur de atâtea ori."

Dacă Gil ar fi activat e-mailul, toate înregistrările infectate cu Darwin s-ar fi șters. Programul în sine ar fi mers în continuare, dezactivarea lui fiind imposibilă. Cu puțin noroc, a sperat George, va fi utilizat în viitor de un tip inteligent, cineva care să știe să profite de pe urma lui. Iar el va fi câștigătorul final al acestui concurs de inteligență cu mine.

Apoi, fața lui George de pe ecran s-a întristat.

„Dar, dacă auzi acest mesaj, n-ai mușcat momeala și nu ai activat sistemul de autodistrugere. Nu e în stilul tău, Gil, l-a certat George și a mișcat arătătorul în fața camerei. La fel ca programul meu, și tu evoluezi. Ce s-a întâmplat, nu mai vrei să câștigi, băiete?"

S-a dat înapoi din fața camerei și a continuat pe același ton sarcastic:

„M-ai învins, băiete, dar cinstit. Recunosc. Dar, înainte de a pleca, mai am o mică surpriză. În timp ce tu asculți cu mare interes gândurile mele de rămas-bun, micul meu Darwin e foarte ocupat. A creat un subprogram de autodistrugere care va șterge toate înregistrările activităților mele și identitățile celor infectați cu Darwin. E foarte asemănător cu bombița pe care n-ai activat-o, cu o singură excepție majoră.

Întrucât mi-ai infirmat ipoteza că oamenii nu se schimbă, meriți o recompensă. Așadar, după ce înregistrările și conexiunile făcute de Darwin se vor autodistruge – în cinstea progresului tău – se va distruge și el. Adio evoluție, adio jocuri pentru un alt băiat rău ca mine. O să-l numim un experiment evolutiv eșuat și poți fi sigur că nu va mai vedea lumina zilei. Chiar acum, când auzi aceste cuvinte, creația mea impresionantă, asemenea mie, se pierde în uitare. Și asta numai pentru că ai refuzat să joci în continuare. Sper că ești mulțumit." Ecranul s-a făcut apoi negru.

– Deci ai reușit să afli ce făcea George fără să deschizi e-mailul cu efect de bombă cu acțiune întârziată, spuse Sarkami. Probabil că te simți foarte bine.

– Sigur. Mă simt excelent.

– Dar cum rămâne cu cealaltă întrebare?

– Adică de ce nu voia Sabbie să-l omor pe George? N-am nici cea mai vagă idee.

– Asta pentru că tu tot sub felinar cauți răspunsul, rosti Sarkami și se îndreptă din nou spre ușă.

– Stai puțin! îl opri Gil cu respirația tăiată.

Îl prinse pe bătrân de umăr ca să nu mai facă nici un pas. Sarkami se eliberă și porni rapid pe coridorul aglomerat al bibliotecii, cu Gil în urma lui.

– N-am muncit atâta numai ca să-mi trânțești o observație criptică și pe urmă să-mi întorci spatele, se răți Gil.

– Nu, așa-i, confirmă Sarkami.

– Ce *vrei* de la mine? I se simțea disperarea în voce. Ce contează de ce nu voia Sabbie să moară George? Cui îi pasă?

Bătrânul vultur se opri și se întoarse spre Gil. Vocea lui răsună pe holul vast al bibliotecii:

– *Mie* îmi pasă. Și *ție* îți pasă, deși faci tot posibilul s-o negi. Tuturor sufletelor de pe pământ le pasă, dar nici măcar n-o știu.

– Tuturor oamenilor de pe pământ? repetă Gil disprețuitor.

– Da, întregii omeniri, chiar dacă nu e conștientă de asta. Iar tu tot crezi că n-are importanță, strigă Sarkami. Nimic pe lume n-are importanță!

A luat-o razna, își zise Gil. Ce importanță avea ultima dorință a lui Sabbie pentru altcineva, în afară de el? Ce putea însemna în ochii altcuiva, mai ales în ai întregii lumi?

– Poate vrei să mai știi un lucru, îi spuse Sarkami apropiindu-se la câțiva centimetri de fața lui. Sabbie n-a spus că nu vrea să moară George, ci că nu vrea să-l omori *tu*.

Mintea lui Gil căuta un răspuns. Singura concluzie la care ajunse era una imposibil de imaginat. Înaltul *Tzaddik* trebuia să fie un om care n-a ucis niciodată. Dacă ea încerca să-i spună că *el* nu trebuie să ucidă, atunci...

– Atunci eu sunt Înaltul *Tzaddik*, șopti Gil.

Sarkami se uită la el cu dispreț.

– Pentru Dumnezeu, Gil, ești îngrozitor de îngâmfat. Sigur că nu ești tu Înaltul *Tzaddik*. Eu sunt acela.

CAPITOLUL 66

Ziua a douăzeci și treia, în amurg
Sala bibliotecii muzeului Israel, Ierusalim

Gil aștepta pe treptele bibliotecii. Miji ochii să se uite la ceas în lumina slabă. O să-i dea cinci minute, nu mai mult. Sarkami îi spusese să-l aștepte în mica sală de conferințe dinăuntru, dar Gil nu se simțea bine. Avu nevoie de toată forța ca să-și înăbușe greața și slăbiciunea care-l copleșeau. Gândul unei încăperi mici, cu aer închis, îi crea un sentiment de panică.

O să-l vadă pe Sarkami intrând, dar tot nu avea nimic nou să-i spună. Bătrânul insistase să ia o pauză de două

zile. Două zile irosite, în care nu făcuse nimic altceva decât să stea cu mâinile în sân și să se gândească la Sabbie.

Gil acceptă pauza numai pentru că nu știa ce să facă mai departe. Și pentru că, după toate aparențele, Sarkami știa. Totuși, dacă Sarkami era Înaltul *Tzaddik*, de ce nu i-a luat manuscrisul? Era o nebunie, iar el se simțea tot mai vlăguit cu fiecare clipă.

Se așeză pe trepte și-și prinse capul în mâini.

– Te simți rău? îl întrebă Sarkami.

Nu-l văzuse, nici nu-l auzise apropiindu-se. Își șterse sudoarea rece de pe frunte cu dosul palmei.

– Să fie de vină ceva din ce-am mâncat?

– Sau ceva ce te mănâncă pe dinăuntru.

Gil ridică brusc capul, gata să protesteze, dar nu mai avea nici voința, nici puterea să lupte. Pe lângă asta, ca de obicei, ticălosul avea dreptate.

Se uită în ochii lui Sarkami. Ciudat, până acum nu remarcase tristețea din ei. Sau mila. Cel puțin, nu față de el.

Printr-o simplă mișcare a capului, Sarkami îl îndemnă să capituleze în fața celor ce nu mai puteau fi negate.

Durerea îl cuprinse subit și repede. Îi venea să urle, dar își înăbuși strigătele chinuitoare în piept. Acolo, pe trepte, în mijlocul campusului aglomerat al muzeului, plânse cum nu mai plânsese în viața lui. Lacrimile îl luară prin surprindere, dar se pare că Sarkami le aștepta de mult.

– Acum e bine, îi spuse el, apoi aștepță răbdător să-și revină. Îl luă de braț și-l conduse înăuntru, în sala de conferințe.

Îi întâmpină o lumină aurie și un aer la fel de proaspăt și de răcoros ca al nopții de afară.

– Foarte bine, spuse Sarkami, ajutându-l pe Gil să se așeze.

Bătrânul se propti de masă și așteptă răbdător, fără să pună întrebări.

– Eu sunt de vină, spuse Gil simplu. Am omorât-o. Dacă n-aș fi... Erau atâtea propoziții care începeau cu „dacă n-aș fi...", că le pierduse șirul. Dacă n-ar fi ignorat îngrijorarea lui Sabbie referitor la George, poate că l-ar fi oprit la timp; dacă n-ar fi râs la ideea că sistemele de poziționare globală funcționează în două direcții, și-ar fi aruncat PDA-ul, iar George n-ar fi aflat toate mișcările lor. Dacă ar fi ascultat-o pe Sabbie când a spus că George nu e mort... Atâți „dacă", iar cel din urmă era cel mai grav dintre toate.

Vocea i se înecă din nou în suspine. Plângea pentru tot ceea ce nu reușise să facă. Pentru consecințele aroganței sale și pentru viața pe care n-o vor trăi împreună niciodată.

– Bine. Cele două zile n-au trecut degeaba, șopti Sarkami, mai mult pentru sine. Apoi se întoarse spre Gil. Ai făcut bine. Sacrificiile purifică spiritul. E prima din cele trei sarcini pe care va trebui să le îndeplinești pentru ca manuscrisul să ajungă în mâinile posesorului său de drept.

– Am crezut că tu ești posesorul lui de drept, spuse Gil acuzator. Ai spus că ești Înaltul *Tzaddik*. Iar de la Sabbie știu că manuscrisul trebuie să ajungă la el, așa că de ce nu-l iei odată?

– Sacrificiul purifică spiritul, repetă Sarkami, ca și cum Gil n-ar fi spus nimic. E prima din cele trei sarcini pe care va trebui să le îndeplinești.

– Ce tot spui? Că Sabbie a trebuit să moară pentru ca tu să iei manuscrisul, sau că moartea ei a fost sacrificiul pe care a trebuit să-l fac eu?

– Nici una, nici alta. Moartea lui Sabbie nu a fost sacrificiul tău. Nici al ei, dacă la asta te gândești. Sacrificiul presupune pierderea ta, nu a altuia, dispariția siguranței că tu ai dreptate și alții nu, a iluziei că tu deții controlul.

Era atras, dar în același timp înspăimântat de cuvintele lui Sarkami.

– Sabbie s-a pierdut pe sine odată cu violul și moartea prietenei sale, continuă sirianul. Acea primă transformare nu a fost alegerea ei și nu a făcut din ea un om mai bun, ci unul mai puțin bun. Din fericire, s-a transformat din nou, de data asta din propria voință, după ce l-a omorât pe violatorul ei.

– Vrei să spui *când* l-a omorât, îl corectă Gil.

– Nu, am vrut să spun exact ce-ai auzit. Nu s-a *pierdut* pe sine când l-a ucis pe bărbatul care-a violat-o. Omorul ținea de ființa în care s-a transformat după viol. Sacrificiul l-a făcut după ce l-a omorât.

– După ce l-a omorât?

– Da. L-a omorât pe primul agresor, apoi a renunțat la planul de răzbunare împotriva celorlalți doi. A fost un sacrificiu imens; nu încape îndoială că, dacă ar fi vrut, și-a fi dus planul până la capăt.

– Dar...

– Dar a refuzat să se poarte ca animalul violent în care o transformaseră ei. A preferat să-și petreacă restul vieții urmărind țelurile superioare în care credea.

– Știai că mi-a spus c-ai salvat-o în ziua în care l-a omorât pe violator?

– S-a salvat singură.

– Spunea că i-ai dat un motiv să trăiască.

– Așa e, iar tu ai făcut la fel.

– *Eu?*

– Da. L-ai descoperit la mănăstirea Weymouth.

Manuscrisul. Sarkami spunea adevărul. Lui îşi dedicase viaţa el, Sabbie şi Ludlow. Iar el îl găsise pentru ea. Şi pentru el însuşi.

Parcă nu se mai considera atât de vinovat. Îi oferise lui Sabbie un lucru măreţ, pe care nu i l-ar fi putut oferi nimeni altcineva. Reuşi să-şi înăbuşe suspinele de uşurare. Trebuia să mai afle câteva lucruri.

– Felul în care te privea. N-am mai văzut o asemenea dragoste, îi spuse el lui Sarkami.

– Era mai mult decât dragoste. Era încredere.

– De ce?

– Pentru ce-am făcut când am găsit-o lângă bărbatul pe care l-a omorât.

– Dar era o scursură şi merita să moară. Orice om cu mintea întreagă ar fi lăsat-o să fugă înainte de a se descoperi cadavrul, replică Gil.

– Da, era o scursură şi da, mai bine că a murit. Şi, evident, ea avea dreptul să fugă. Numai că, vezi tu, era fiul meu.

Gil îl privi uluit.

Deci acesta era sacrificiul lui Sarkami. Nu moartea fiului său, ci a lui, a bărbatului care nu încetase să spere că fiul său va avea un viitor, a tatălui care-şi iubea fiul cu o dragoste oarbă. Sarkami se dezvăluise întru totul, pentru că aşa trebuia să facă.

– Poate că nu ţi-ai dat seama, Gil, dar şi tu te-ai transformat, continuă Sarkami. N-o să te mai simţi niciodată cinstit în faţa unui fapt josnic, ci o să-ţi mai fie milă de regretele altuia. Sentimentul tău de vinovăţie şi suferinţa ta au fost sincere şi te-au purificat.

Îl mai aşteptau două sarcini, îi explică Sarkami. După îndeplinirea lor, va putea da manuscrisul sufletului drept care îl merita.

– Dar dacă tu eşti Înaltul *Tzaddik,* nu la tine trebuie să ajungă? De ce nu-l iei de la mine, ca să faci cu el ceea ce trebuie?

– Pentru că nu mi-e hărăzit mie, răspunse Sarkami. Şi pentru că, dacă ar fi să-l accept, mesajul lui s-ar pierde la moartea mea.

Lui Gil îi îngheţă sângele în vene. Ce voia să spună? Îi ceru insistent o explicaţie celui care-i devenise acum mentor. Nu primi nici una.

– O să mai zăboveşti printre noi vreme lungă, hotărî Gil pe un ton mai vesel. La urma urmei, eşti destul de tânăr şi de sănătos.

– Chinezii spun că nu posedăm nimic din ceea ce nu se poate pierde într-un naufragiu, rosti Sarkami cu un zâmbet blajin. Acum hai să trecem la treabă.

A doua sarcină era mai uşor de îndeplinit. În următoarele două zile, la cererea lui Sarkami, Gil compuse şi încărcă un mesaj care să servească drept indiciu în ciberspaţiu pentru următorul mileniu.

Gil alcătui mesajul pe baza unui model binar avansat, un limbaj despre care credea că va fi înţeles de Înaltul *Tzaddik* din mileniul următor. Va rămâne în ciberspaţiu până când va trebui să-l conducă pe Înaltul *Tzaddik* la manuscrisul celui de-al treisprezecelea apostol, peste o mie de ani.

Mai rămânea a treia îndatorire.

– Curând, îl asigură Sarkami. McCullum nu e departe. Şi e mai hotărât ca niciodată. Vei ştii când va veni timpul potrivit.

CAPITOLUL 67

O oră mai târziu
Sala de conferințe
Biblioteca muzeului Israel

Sarkami își alese poziția cu grijă. Nu va părea suspect dacă va sta cu spatele la ușa deschisă a sălii de conferințe. McCullum va crede că nu se aștepta la sosirea lui. Era o condiție esențială pentru planul lui și, dacă toate mergeau ca pe roate, Gil putea să câștige cele câteva zile de care avea nevoie.

Cu siguranță, McCullum va veni însoțit de doi noi Îngeri ai Puterii, la fel de cruzi ca gemenii morți. Pierderea lor trebuie să-l fi înfuriat pe bătrânul nazist, se gândi Sarkami. Dar dispariția lui George din peisaj îl liniștise în mare măsură.

Ochii de vultur ai sirianului se plimbară pe obiectele aranjate de el cu mare atenție. Pe podea, în dreapta scaunului, parțial ascunsă de paltonul său, se afla o foarte frumoasă valiză de piele, goală. Pe masă se găseau notițe scrise de mână, cu multe sublinieri, texte traduse din aramaică și hârtii scoase la imprimantă. Duse instinctiv mâna la buzunarul drept. Cheia de la dulapul din bibliotecă era acolo unde o ascunsese.

Dacă n-ar fi trebuit să scurteze ultima întâlnire cu Gil, care se temea că McCullum va sosi pe neașteptate... Ar mai fi fost atâtea de spus, lucruri care l-ar fi ajutat să-și îndeplinească ultima îndatorire. Sarkami scutură din cap. Nu, Gil va trebui să le descopere singur. Așa trebuia să se întâmple. Și va reuși. Era convins de asta. Poate că așa era mai bine.

Acum nu mai rămânea decât să aștepte. Dar și așteptarea dură mai puțin decât anticipase el.

Cât ai clipi din ochi, ușa sălii de conferințe se închise, Sarkami fu ridicat în picioare de unul din îngerii albi și scârboși ai iadului, iar McCullum, foarte furios, aștepta răspunsul la o singură întrebare:

– Unde-i manuscrisul?

Sarkami nu scoase nici o vorbă și nu se mișcă, așteptând desfășurarea scenariului pe care-l repetase de cel puțin zece ori în minte. Incredibil cât de previzibili erau indivizii de genul lui.

– Sunt atâtea locuri în care l-ai fi putut ascunde și, din câte văd, spuse McCullum răsfoind notițele împrăștiate pe masă, nu e prea departe.

Sarkami își reținu un zâmbet ironic. Prostul nici nu băgase de seamă valiza goală de pe podea. Îngerul Puterii numărul unu îi goli buzunarele pe masă. La vederea cheii de la dulapul din bibliotecă, McCullum radie de bucurie. Atât de simplu. I-ar fi plăcut puțină provocare la sfârșit.

Panica îl cuprinse atunci când McCullum nu reuși să deducă unde se afla dulapul.

Doamne, oare trebuia să-ți desenez o hartă?

Dar la sfârșit concluzionă că prostia lui McCullum acționa în favoarea lui. Bătaia și amenințările amânară descoperirea manuscrisului, iar Sarkami îi dezvălui ascunzătoarea numai după ce i se aplicară tehnicile de convingere corespunzătoare.

Îi îndesară ciorapii în gură, îi rupseră trei degete și-i tăiară tendoanele lui Ahile de la ambele picioare. Anticipând că nu-și va mai putea folosi degetele și că asta însemna sfârșitul carierei sale de artist, Sarkami dezvălui

locul ascunzătorii: la câțiva metri de camera în care tocmai fusese torturat.

Cu cheia în mână, Îngerul Puterii numărul doi se întoarse cu trofeul. Depuse manuscrisul obosit de vreme în mâinile lui McCullum. Cu pumnalul înfipt în inimă, Sarkami de-abia auzi ultimele cuvinte rostite de agresor:

– De unde știm că-i cel adevărat? întrebă unul din asasini. Vreau să zic, tipul trăiește din falsuri, nu?

– N-ar muri atât de greu pentru un fals, îi răspunse McCullum cu un zâmbet satisfăcut, apoi închise ușa în spatele lui.

Ultimul gând al lui Sarkami îi aduse în suflet o pace neașteptată.

Nu, dar aș face-o cu bucurie pentru cel original.

CAPITOLUL 68

Peste trei zile, înainte de lăsarea zorilor
Grădina Sculpturilor
Muzeul Israel

Articolul de ziar întins pe șase pagini demonstra că așteptarea se încheiase: ANGAJAT AL MUZEULUI GĂSIT MORT. MOTIVUL NU A FOST JAFUL.

Gil nu știa cât de violenți vor fi agresorii, dar Sarkami îl pregătise pentru inevitabil. Acum bătrânul vultur era mort.

– Am realizat mai mult decât am crezut că e posibil. Am făcut copii de antichități de care lumea se va bucura

în secolele următoare. Înțelepciunea și iubirea a două milenii m-au transformat. Am iubit și am fost iubit. Nu-mi voi vedea îndeplinită ultima dorință, dar sunt mulțumit, știind că tu vei duce la bun sfârșit sarcina care mi-a fost încredințată. Sarkami îi pusese mâna pe umăr. Cine și-ar dori mai mult? se întrebase el cu un zâmbet care, pentru o clipă, îi dezvălui un Sarkami tânăr și frumos, așa cum fusese în trecut.

Sirianul îi arătă lui Gil un caftan alb și moale, din același material ca fața de masă pe care pusese manuscrisul la el acasă.

– L-am primit de la Înaltul *Tzaddik* dinaintea mea. Acum e al tău.

Apoi îi dădu instrucțiuni scurte, dar precise.

– Vei știi singur când va veni vremea să te purifici și să îmbraci caftanul. Păstrează-ți mintea și inima deschise. Lasă lecțiile învățate de la cei cu care te-ai întâlnit în viață să devină parte din tine. Nu zăbovi asupra amintirilor, ci asupra înțelepciunii cu care te-au înzestrat ele.

– Astea sunt instrucțiunile tale? îl întrebă Gil șocat. Să mă bazez pe înțelepciunea cu care m-au înzestrat? Păi, dacă sunt așa deștept, de ce nu știu despre ce vorbești? Hai, te rog, nu-mi face asta.

Sarkami zâmbise, iar în ochii lui recunoscuse aceeași privire iubitoare pe care o schimbase cândva bătrânul cu Sabbie.

– Atunci află un lucru, îi mai spusese el. Pe umerii Înaltului *Tzaddik* cade cea mai grea responsabilitate din lume. El e cel care-l cheamă pe Dumnezeu și-L roagă să-i aleagă pe cei drepți dintre noi. Lui i se arată judecata lui Dumnezeu. Numai lui i se va spune dacă, conform

Făgăduinței făcute de Dumnezeu, omul va continua să trăiască încă o mie de ani sau, dacă nu s-a dovedit vrednic de asta, va dispărea de pe fața pământului. Manuscrisul te va îndruma. Trebuie să devii calea pe care va păși manuscrisul.

– Dar nu știu să-l citesc, protestase Gil. Cum să-i transmit atunci mesajul?

– Nu trebuie să înțelegi limba în care a fost scris. Cuvintele sunt simple reflectări ale istoriei. Mesajul lui e mult mai profund și nu poate fi redat în cuvinte.

– De unde voi ști cum să procedez?

– Dacă vei fi considerat vrednic, manuscrisul îți va spune singur.

– Și dacă nu?

– Atunci nu se va respecta Făgăduința Continuității.

– Vrei să spui că soarta omenirii, hotărârea luată de Dumnezeu ca omul să rămână sau nu pe pământ în următorii o mie de ani, depinde de mine? întrebase Gil cinic.

– Nu, va depinde de ceea ce găsește Dumnezeu când e chemat să-i aleagă pe cei drepți, pe *tzaddikim*, care calcă pe acest pământ, îi explicase Sarkami.

– O să chem... pe cine?

– Nu mă asculți! strigă Sarkami. *Tu* nu chemi pe nimeni. Tu ești doar calea pe care va merge manuscrisul. Chemarea va veni sub forma unei rugăciuni, a unui cântec, nu *rostit* de tine, ci *prin* tine. Trebuie să ai mintea și sufletul curate. Nu trebuie să fii o piedică.

– De ce eu?

Sarkami îl privise nedumerit.

– De ce nu? îl întrebase sincer.

– Termină. Nu sunt nici cea mai religioasă ființă din lume, nici cea mai dreaptă. Sunt nenumărate alte persoane care ar fi un Înalt *Tzaddik* mai bun decât mine.

– A, înțeleg, rosti Sarkami, dintr-odată luminat. O problemă de imagine. În stil tipic american. Nu, prietene, îl confunzi pe Cecil B. DeMille[1] cu Dumnezeu. Dumnezeu nu-ți cere să fii cel mai bun ca să-l câștigi de partea ta. Ca orice *tzaddik*, ca să ajungi Înalt *Tzaddik*, trebuie să fii un om bun și drept, dar nu neapărat cel mai bun. Nu e vorba de un concurs la nivel universal. Trebuie să fi dus o viață cumpătată, să te fi străduit din toate puterile ca să faci lucrurile bine, dar nu e nevoie să fii erou. Doar o ființă umană serioasă care a dat ce-i mai bun în ea și n-a omorât pe nimeni. Chiar dacă uneori ar fi vrut, încheiase Sarkami râzând.

– Tot nu înțeleg, de ce eu? Sunt milioane de oameni buni, cinstiți, drepți...

– Ai apărut în momentul cel mai potrivit. Sau în cel mai nepotrivit, în funcție de cum privești lucrurile.

Gil se crispase la amintirea ultimelor două săptămâni din viața lui.

Sarkami îndreptase spre el un deget deformat.

– Știi ce-i ciudat? Că ai dreptate. Nu ai nimic ieșit din comun, iar Dumnezeu exact așa ceva caută când vine să-și țină Făgăduința Continuității. Tu ai răspunsurile pe care le caută el.

Gil ridicase mirat ochii.

– Când Îl vei chema, Dumnezeu ca veni. Cântecul manuscrisului Îl va aduce la tine și înăuntrul tău va găsi

---

[1] Producător de filme american din primele decenii ale secolului trecut, renumit pentru filmul *Cele zece porunci* (n. tr.).

răspunsurile esențiale: Ce e omul astăzi? Ce a devenit el în ultimul mileniu? Merită să i se mai dea timp ca să crească și să se dezvolte, să se apropie mai mult de Dumnezeu și de imaginea Lui?

– O să fiu judecat în locul tuturor oamenilor? Glumești!

– Nu, dragul meu prieten egocentric. Ține minte ce ți-am spus. Nu vei fi decât calea, mijlocul prin care Dumnezeu va atinge sufletul omului. Nu trebuie decât să te deschizi pentru ca Dumnezeu să pătrundă în tine.

– De-asta nu are voie să ucidă un Înalt *Tzaddik*, spuse Gil, dintr-odată luminat și sigur pe el.

– Da. Dumnezeu nu va intra în inima ta dacă e pângărită de rău. Nu poți fi calea manuscrisului dacă ești pângărit de un trecut malefic.

– Și dacă aș fi omorât dintr-un motiv justificat?

– Nu e o chestiune de justificare. Nu o judecăm acum pe Sabbie, dacă la asta te-ai gândit. Ea nu a murit ca să devii tu Înalt *Tzaddik*, așa că nu te mai considera dator s-o aperi. În viață nu ești pedepsit *pentru* faptele tale, ci *de* ele. A făcut ceea ce era de făcut la momentul respectiv. Mai târziu, și-a găsit salvarea și liniștea. Și-a acceptat rolul din piesă. La fel trebuie să procedezi și tu.

Sarkami făcuse o mică pauză, apoi încheiase cu un gând și un zâmbet:

– Ai contribuit la salvarea ei, Gil. Sabbie voia să se asigure că, întrucât nu-mi putea lua locul când venea vremea, trebuia să găsească pe altcineva ca s-o înlocuiască. Un om bun, cumsecade și drept, în felul lui, dar priceput – chiar dacă obișnuit – la ceea ce avea de făcut.

Fuseseră ultimele cuvinte rostite de Sarkami. Dar mai era ceva de pus la punct înainte de a pleca. De data asta, un cadou de la Gil pentru el.

Gil îl luase de mână și-l dusese lângă rucsacul din colțul camerei. În tăcere, Sarkami îngenunchease și, când Gil scosese manuscrisul și i-l pusese în brațe, se lăsaseră amândoi cuprinși de seninătate.

Se ridică din pat la trei dimineața. Făcu un duș și se îmbrăcă în caftanul primit de la Sarkami. Știa că semăna cu cel de care Micah se dezbrăcase ca să i-l dea lui Yeshua acolo, în grădină.

Luă rucsacul din colț, și-l puse pe umeri și porni pe străzile pustii care duceau la intrarea în Grădina Sculpturilor din muzeu. Pătrunse în ea prin crăpătura din gard pe care i-o arătase Sabbie, departe de pavilionul care asigura securitatea clădirii.

Sculpturile imense îl întâmpinară de parcă l-ar fi așteptat de mult. Ridicate pe dealul Neva Shaanan, „Locul de odihnă", monumentele înalte de câțiva metri, pătrate, curbate și neclintite, se înlănțuiau ca să arate că, deși făcute de mâna omului, reprezentau ceva mult mai nobil decât el. Gil străbătu grădina către destinația sa.

Scara, o sculptură masivă de granit, strălucea în așteptarea zorilor. Parcă ajungea la cer. Înainte ca primele raze de lumină să anunțe o nouă zi, Gil se urcă în vârful ei și se așeză.

Acolo, pe treapta cea mai de sus, scoase manuscrisul în care Micah își consemnase povestea cu peste două milenii înainte. Partea interioară, cea mai ascunsă, era cea pe care Sabbie n-o putuse desface și care conținea adevăratul mesaj al manuscrisului, rugăciunea care nu avea voie să moară. Singura speranță a omenirii, prin care Dumnezeu era chemat să vină și să judece omul. Aici se va hotărî dacă există, într-adevăr, treizeci și șase de

suflete drepte care să apere soarta omenirii. Aici se va hotărî dacă Făgăduința Continuității între om și Dumnezeu va mai străbate încă o mie de ani.

Aici își va îndeplini și cea de-a treia sarcină. Așa cum îl învățase Sarkami, aștepta să dispară și ultima stea de pe cerul dimineții. Când cel din urmă punct sclipitor se stinse, mângâie ușor manuscrisul de aramă. Căldura bine cunoscută îi pătrunse din nou trupul.

Fără efort, rugăciunea se făcu auzită singură. Gil nu recunoștea nici un cuvânt din cele pe care le rostea. Treceau prin el precum clipele prin aer. Era calea pe care pășeau două mii de ani.

În vreme ce sunetele sacre se înălțau spre cer, se lăsă învăluit de gândurile străvechi ale celui care, dispărut, lăsase în urmă, vie, înțelepciunea lui.

> Nu plânge, frate. Primește vindecarea. Suntem cu toții păcătoși, cădem și dăm greș. Participăm cu toții, fie că știm, fie că nu, la suferința din jurul nostru, dacă nu voit, atunci prin așa-zisa noastră nevinovăție, prin condamnarea altora și prin înfumurare. Când se vor stinge aceste păcate, gândurile și faptele noastre se vor îndrepta. Acesta e sacrificiul pe care trebuie să-l facă fiecare om, dar și mântuirea lui.

Ultimul hotar care-i despărțea trupul de prezența care se apropia se risipi. Acum înțelese.

Fiecare dintre noi e povestitorul, creatorul lumii. Fiecare suflet are povestea sa, iar fiecare poveste este veriga principală din lanțul adevărului, lanț care străbate generațiile de la un mileniu la altul. Câtă vreme povestea e istorisită, câtă vreme lupta și sacrificiul sunt porțile

adevărului, al treisprezecelea apostol trăiește în fiecare dintre noi. Fie ca Dumnezeu să ne găsească vrednici de a-L servi în continuare și ca zilele noastre pe pământ să fie nenumărate.

Al treisprezecelea apostol nu e un singur om, nici măcar cel care a umblat alături de Iisus și a luat pe umeri povara lui, când El n-a mai putut s-o ducă. Fiecare dintre noi suntem, ca Micah, al treisprezecelea apostol, puntea peste prăpastia dintre ceea ce suntem și ceea ce căutăm să devenim.

La fel ca nenumărații alții care s-au stins înaintea noastră, nu știm dacă suntem printre cei drepți, printre *tzaddikim*, dar, în lumea noastră schimbătoare și plină de încercări, trebuie să ne trăim viața așa cum suntem.

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ "I.N. ROMAN" CONSTANȚA

MULŢUMIRI

Dorim să adresăm cuvintele noastre de mulţumire următoarelor persoane:

- lui Mel Berger, de la Agenţia William Morris, de departe cel mai iscusit agent din lume. Intuiţia sa sclipitoare, alături de îndemnurile sale incisive, dar cumpănite, creativitatea, spiritul, comentariile concise, anii de experienţă, preocuparea, munca susţinută şi dorinţa de a da totul pentru un proiect în care crede sunt, toate, calităţi care l-au transformat în cel mai ingenios agent şi cel mai bun prieten pe care îl poate avea un scriitor;
- editorului Liate Stehlik şi directorului de marketing Adrienne Di Pietro, de la Harper Collins, pentru îndrumările şi indicaţiile lor deosebit de însemnate;
- lui Sarah Durand, editorul nostru remarcabil, pentru înţelegerea dovedită faţă de acest proiect, pentru sinceritatea, sfaturile înţelepte şi cunoştinţele ei editoriale admirabile, dar şi pentru efortul depus. Apreciem în mod deosebit perseverenţa cu care Sarah realizează numai lucrări de elită şi contribuţia ei la obţinerea celei mai reuşite coperte pe care am văzut-o pentru această carte;
- lui Emily Krump, pentru entuziasmul molipsitor şi ochiul ei vigilent, căruia nu-i scapă nici un detaliu;
- lui Tom Egner, directorul nostru artistic devotat, a cărui contribuţie la concretizarea poveştii nu poate fi egalată;
- lui Amy Halperin, distinsul designer al copertei, care a reuşit, ca nimeni altul, să redea, în forme cât mai vii, esenţa poveştii noastre;
- lui Harvey şi Barbara Erdsneker, pentru cooperarea şi implicarea lor nepreţuită;
- lui Marvin şi Laura Mills, ale căror interes, sprijin şi entuziasm ne-au stimulat forţele;
- lui Charles D. Besford, director general la Tokyo Disney Resort, pentru încurajările sale iniţiale şi pentru perspicacitatea sa;
- lui Rob Schloss şi asistenţilor săi excepţionali, Chelsea Bauman şi Zahra Maleki, pentru interesul dovedit, implicarea zilnică, părerile critice şi sugestiile inspirate;
- lui Fred Vagnini, doctor în medicină, pentru prietenia statornică, cunoştinţele mereu mai bogate şi mereu actuale în domeniul cercetării medicale, pentru sfaturile sale înţelepte şi râsul lui plin de dinamism;
- lui Bob Phelps, doctor în medicină, pentru devotamentul neclintit faţă de pacienţii săi, îndemânarea sa uimitoare, cunoştinţele vaste, receptivitatea la nou şi abilitatea remarcabilă de a-şi comunica părerile inteligente şi bine justificate;
- lui Philip Gutin, doctor în medicină, care ne-a schimbat viaţa din toate punctele de vedere. Fără priceperea lui, fără cunoştinţele şi preocuparea lui, cartea aceasta nu ar fi apărut niciodată;

– lui Patsey Yeo-Ramaker, asistentă medicală, care se dedică meseriei sale provocatoare cu multă energie, pricepere, experienţă şi dragoste de viaţă;
– lui Beth Kurach, care ştie mai bine ca oricine cum să-şi îngrijească pacienţii. Generozitatea, ajutorul inteligent şi supravegherea statornică a pacienţilor o transformă într-un suflet rar şi nobil;
– lui Jacqueline Bik, doctor în medicină, pentru intuiţie, inteligenţă şi independenţă de gândire. Şi lui Daniel şi Melaniei, pentru grija lor deosebită;
– lui Robert Herbold, doctor în medicină, pentru ochiul pătrunzător, mintea ascuţită şi sufletul său iubitor;
– lui Bryan Markinson, doctor în medicină, pentru grija deosebită cu care se ocupă de pacienţi, pentru abilităţile sale medicale şi pentru experienţa şi cunoştinţele sale vaste;
– lui Sharon Roth, al cărei spirit mărinimos, inteligenţă şi atenţie sunt rare şi mult apreciate;
– lui Michele, Ted şi Roger, fără de care această carte nu s-ar fi scris;
– firmei Apple Computer, echipei ei extraordinare de intervenţii şi Departamentului de Relaţii cu Clienţii, care n-au încetat să ne uimească şi să ne impresioneze. Munca perseverentă şi standardele înalte de la această firmă ne-au făcut viaţa mai frumoasă şi mai productivă. Putem spune că, datorită lor, nu ne ocupăm de ferestre...[1]

65 BIBLIOTECA JUDEŢEANĂ "I.N. ROMAN" CONSTANŢA

[1] Joc de cuvinte: *Windows* – sistem de operare pe calculator, *windows* – ferestre (n. tr.).

D.L. WILSON

GRAALUL MĂSLUIT

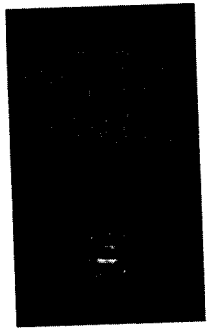

Un scenariu al ipotezelor, un labirint de intrigi, trădări şi crime ritualice comandate de organizaţii ultrasecrete.

Manuscrise străvechi ar putea dovedi existenţa unor descendenţi ai lui Hristos.

O EVANGHELIE SECRETĂ...
O taină bine ascunsă de veacuri este plătită acum cu viaţa – câţiva preoţi mor în condiţii misterioase, iar trupurile lor sunt însemnate cu stigmate.

SECRETUL DEZVĂLUIT...
O serie de articole franţuzeşti incendiază opinia publică, pretinzând că există urmaşi ai lui Hristos.

RĂZBUNARE...
Gavriil protejează inocenţa creştinătăţii şi îi elimină pe cei care ar putea dezvălui secretele evangheliei – şi legătura acesteia cu Sfântul Graal.

PENTRU APOSTOLI...

el nu era decât un învățăcel. Pentru Iisus însă, el era cel de-al treisprezecelea apostol.

UN MANUSCRIS...

ascunde un mesaj care ar putea zdruncina Biserica din temelii și care este cheia unor bogății inimaginabile.

DOMINATĂ DE LĂCOMIE...

lumea întreagă este pregătită chiar să ucidă pentru a afla secretul.

DOI OAMENI...

pornesc într-o cursă contra cronometru pentru dezlegarea misterului.

OMENIREA VA FI CONDAMNATĂ LA PIEIRE...

dacă al doilea manuscris nu va fi găsit.

LEI 19,90

ISBN 978-973-143-036-2

www.nemira.ro

colecția SUSPANS

UN THRILLER ISTORIC, O CONSPIRAȚIE MONDIALĂ

RICHARD & RACHAEL HELLER

AL 13-LEA APOSTOL

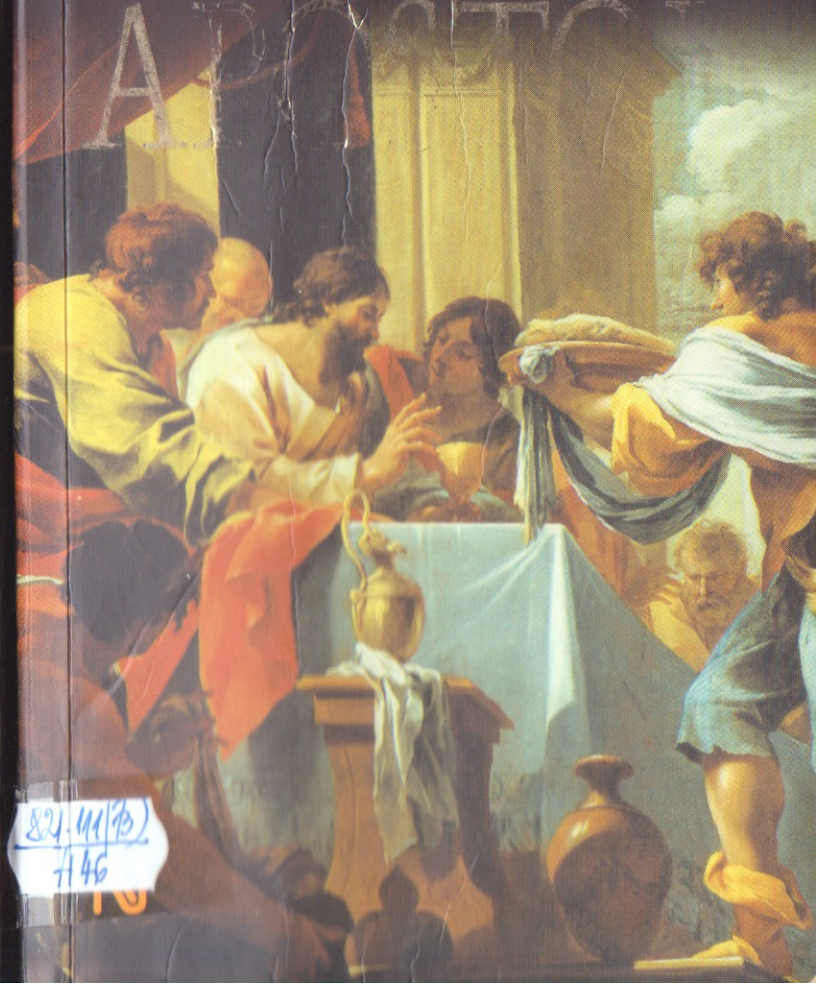

821.111(73)
7146